

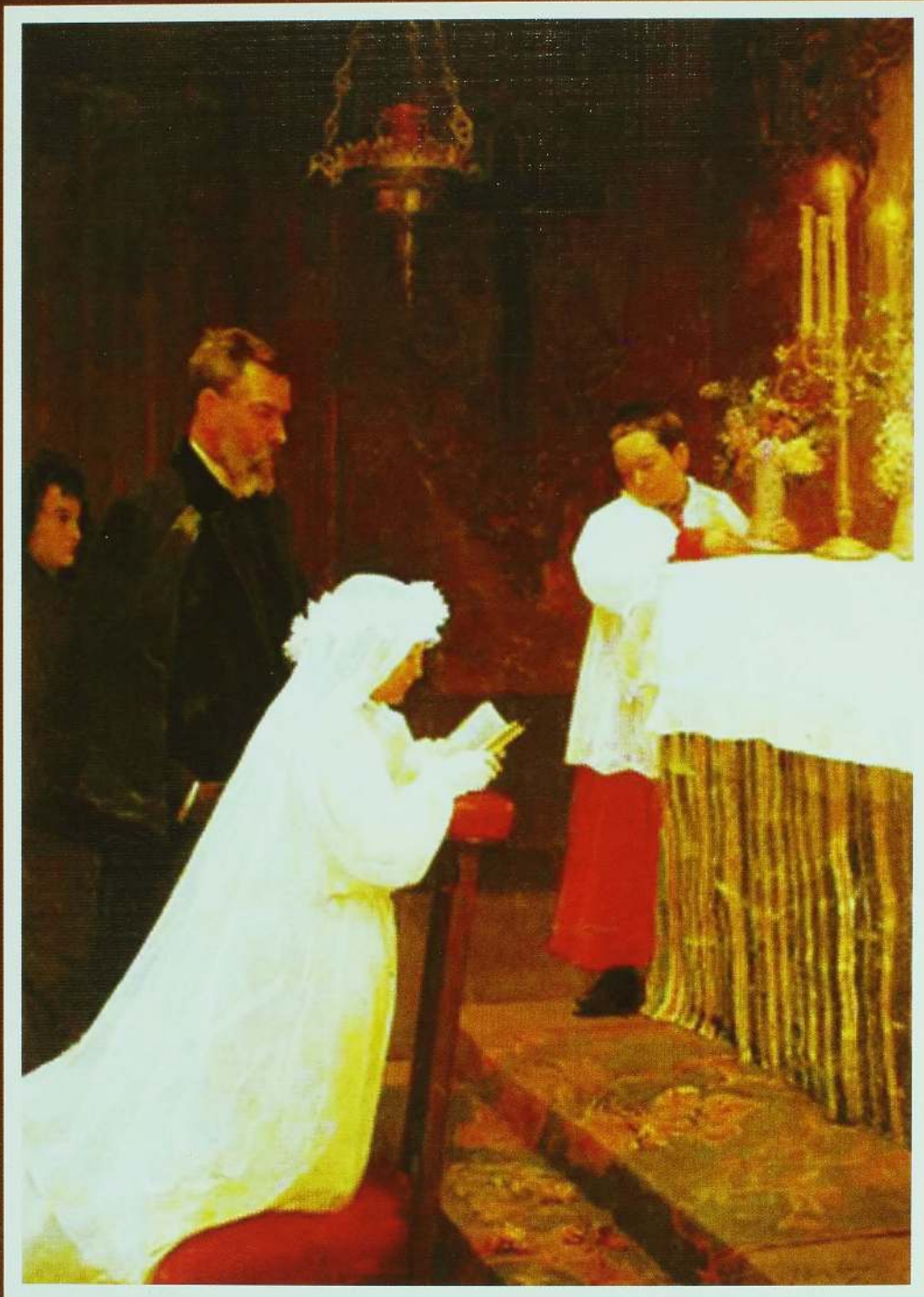
இரவு
எரிந்து கொண்டிருக்கிறது

சுடர் 2010

கனடா கலை இலக்கிய மலர்

(குளிர்கால இதழ்)

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

Picasso's art named 'THE FIRST COMMUNION'

Sponsored by :

MANUEL JESUDASAN & ASSOCIATES

BARRISTERS, SOLICITORS & NOTARIES PUBLIC

BELINDA P. JESUDASAN B.A.(Hons), J.D.

Associate

80, Corporate Drive, Suite 210

Scarborough, Ontario M1H 3G5 Canada

Tel : 416 444 8070 Fax : 416 444 9105 Mobile : 647 504 8242

E-mail : belinda@mjlawyers.com

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இரவு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது கூர் 2010

(குளிர் கால மலர்)

கனடா தமிழ் கலை, இலக்கியத் தொகுப்பு
கூர் கலை இலக்கிய வாசகர் வட்டம்
(தீவிர வாசகர்களுக்கான இயங்கு தளம்)

இரவு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது

கூர் 2010

(குளிர்கால மலர்)

ஆசிரியர்:
தேவகாந்தன்

ஆசிரியர் குழு:
கௌசலா
டானியல் ஜீவா

தொடர்புகளுக்கு :
Koorcircle,
102, Huntingdale Blvd.,
Scarborough,
ON M1W 1T1
Canada

e-mail :Koorcircle@gmail.com

இதழ் அட்டை
வடிவமைப்பு
நந்தா கந்தசாமி

நூலழகு
புலம்,
சென்னை - 05

நூல் தயாரிப்பு

13, 10வது குறுக்குத் தெரு,
டிரஸ்ட்புரம்,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024
போன் :0091-444-3540358

- ஃ டானியல் ஜீவா
- ஃ நிவேதா
- ஃ ஸ்ரீரஞ்சனி
- ஃ சுதர்ஸன் ஸ்ரீநிவாசன்
- ஃ வ. மூர்த்தி
- ஃ அகில்
- ஃ டிசே தமிழன்
- ஃ குரு அரவிந்தன்
- ஃ மணி வேலுப்பிள்ளை
- ஃ மெலிஞ்சி முத்தன்
- ஃ மா.சித்திவினாயகம்
- ஃ பிரேம்ஜி
- ஃ மஹிந்தன் வேலுப்பிள்ளை
- ஃ லதா ராமகிருஷ்ணன்
- ஃ வகாமி விஜேந்திரா
- ஃ தமயந்தி கிரிதரன்
- ஃ நந்தா கந்தசாமி
- ஃ திருமாவளவன்
- ஃ காலம்' செல்வம்
- ஃ நடராஜா முரளிதரன்
- ஃ கூத்து கலைஞர் அருள்

‘நாங்கள் இலக்கியத்தை அறிந்துகொண்ட அதே விதத்தில்தான் உலகத்தையும் புரிந்துகொண்டோம். இதுதான் எங்களை உருவாக்கியது என்று நான் நினைக்கிறேன். வானொலியின் மூலமாக அன்றி, நாவலின் மூலமாக, கட்டுரையின் மூலமாக, கவிதையின் மூலமாக நாங்கள் இந்த உலகத்தை அறிந்துகொண்டோம். இதுதான் எங்களை வித்தியாசமானவர்களாக ஆக்கியது.’

- ‘எல் சப்’ என்றழைக்கப்பட்ட துணைத்தளபதி மார்க்கோஸ்

‘இரவு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது’ என்ற தலைப்பில் 2010க்கான குளிர்கால கூர் கலை இலக்கியத் தொகுப்பு 2009 மார்கழியிலேயே வெளிவருகின்றது.

இந்தத் தலைப்பு டானியல் ஜீவாவின் கவிதைத் தலைப்பாக இருந்தது. கவிதையை விடவும் தலைப்பு என்னைப் பாதித்தது. நானே ஒரு சுழலுள் உழன்று கொண்டிருந்தது காரணமாயிருக்கலாமோ?

ஏதோ ஒரு வகையில் தாளமுடியாத ஒரு சோகம் நம் எல்லோரையும் பெருஞ் சூமையாக நசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு இந்நேரம் இருந்ததுபோல் இந்த ஆண்டின் இந்நேரம் இருக்கவில்லை. பறம்பு மலைத் தலைவன் பாரி மகளிரின் ‘அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில்’ என்ற பாடலை இந்நேரம் நினைவு வருவதைத் தவிர்க்க முடியாதே இருக்கும் ஆருக்கும். ஆனாலும் எங்களதோ ஈழத் தமிழ் மக்களின் அழிவும் அவலமும் கண்ணீரும் காரணமானது.

பகல் நம்மை எவ்வாறோ சரித்திரத்தின் மகா அவலத்தை மறந்திருக்க வைத்து விடுகிறது. இரவுதான் நமக்கான காலமாக எஞ்சிநின்று நமது தூக்கத்தை, இரவுக்கான இன்பங்களை, இயற்கையின் மதுசாரத்தை எய்தவிடாமல் எரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இத்துயரத்தின் அடையாளமாக இந்தத் தலைப்பு.

கூர் 2008 தொகுப்பான ‘நாடோடிகளின் துயர்செறிந்த பாடல்’ எதிர்கொண்ட சார்புஷ எதிர் விமர்சனங்களிலிருந்து நாம் நம்மை புதுப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறோம் இந்தத் தொகுப்பில் என்பதை ஒரு வாசகன் சுலபமாகவே புரிந்துகொள்ள முடியும்.

சாதாரணனுக்கும், வாசகனுக்கும், படைப்பாளிக்கும் ஒன்றுபோலவே நேரம் போதாமலிருக்கிறது இந்தக் கனடாப் பரப்பிலே. உழைப்பு, புசிப்பு, புணர்ச்சி, உறக்கம் என்ற ஒரு சின்ன சங்கிலி வளையத்துள் அவனது ஒருநாள் அடங்கிப் போகிறது. புசிப்பும், புணர்ச்சியும் புறந்தள்ளப்பட்டு இங்கே குடும்பங்களில் நிகழ்ந்த சிதிலங்கள் அநேகம். நிமிடங்களை பிரக்ஞையுடன் மணிகளாய்க் கடத்திவிட்டு, மணிகளை டொலர்களாக்கும் சூட்சுமம் தெரிந்தவனாயிருக்கிறான் சாதாரணன். புத்தகங்களைப்பற்றிப் பேசும் மதிப்புரை, விமர்சனங்களோடு தன் வாசக உளைச்சலை அடக்கிக்கொள்ளும் வாசகன்போல், நேரமெங்கே இருக்கிறது எழுத என படைப்பாளிக்கும் அவரவர்க்குமான அரிதாரம் எளிதாகவே கிடைத்துவிடுகிறது மறைந்துகொள்ள. இவை மொத்தத்தினதும் கருத்து, கனடாத்

தமிழனுக்கு நேரமின்றி இருக்கிறது என்பதாம். இந்த அவதி ஏன் என்று கொஞ்சம் தீவிரமாகச் சிந்தித்தால்கூட விளங்கிவிடுகிற சங்கதியே. ஆனாலும் யாரும் சிந்திக்கத் தயாராகவில்லை. ஒருவேளை அதற்குமே நேரமில்லாதிருக்கிறதோ?

நல்லது. இதுபோன்ற தொகுப்பொன்றை இந்த மண்ணிலே கொண்டு வருவது சாதாரணமான விஷயமில்லை. ஆண்டுக் கொரு தொகுப்பு என்பது கொஞ்சம் அதிகமோ என்றுகூட நான் சிலவேளை யோசித்ததுண்டு. இரண்டொரு தொகுப்பு தொடர்ந்து வந்தால் பிறகு உங்களுக்கு விஷய போதாமை இருக்காது என்கிறார்கள் உற்சாகம் தரும் நண்பர்கள். அவர்களதை நல்வாக்காய் ஏற்றுக்கொள்வதைத்தவிர வேறு வழியில்லை.

சிறுசஞ்சிகை என்பது நிறுவனமயம் அடையாதது என்றும், மீறல்களுக்கான களமாக அமைவது என்றும், இலக்கிய கலைகளின் தீவிர படைப்பாளிகள் வாசகர்களின் ஒரு கூட்டு முயற்சியாக உருவாவது என்றும் எனக்கு ஒரு புரிதல் இருக்கிறது. அதனுடன் இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்போல் இருக்கிறது இப்போது.

அதுதான் அதன் வாழ்நாள். தன் மொழியில், தன் சமூகத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்த முடியாத ஒரு சிறுபத்திரிகை தன் வாணாளை ஒரு நூற்றாண்டு ஓட்டினாலும் ஒரு சல்லிக் காசுக்கு பயன் கிடையாது. அது எதையாவது செய்தே ஆகவேண்டும். தன் மொழி, தன் இலக்கியம், தன் கலை சார்ந்து எதையாவது எதையாவதுதான்,

செய்தே ஆகவேண்டும். இல்லையேல் நின்றவிடுவது உசிதமானது. ஒருகாலத்திலே 'கார்க்கி' என்ற இதழ் இவ்வாறுதான் முன்னறிவித்தலோடு நின்றது தமிழ் நாட்டிலே. பின்னால் கோவை ஞானியின் 'நிகழ்' இதழ் நின்றது. இவைகளுக்கு முந்திய காலத்திலே, அறுபதுக்களில் 'எழுத்து' முன்னறிவித்தல் ஏதுமின்றி நின்றது. அதற்கு முன்னால் 'மணிக் கொடி'யும் அதுபோல் நின்றது. 'சரஸ்வதி' நின்றது. ஈழத்தில் 'ஈழகேசரி'யும், 'மறுமலர்ச்சியும்', 'பாரதியும்', 'புதுமை இலக்கிய'மும் நின்றன.

இந்த விடயத்தில் நின்றன என்ற வார்த்தையே அபத்தமானது எனத் தோன்று கிறது. என்னைக் கேட்டால் அடங்கின என்ற வார்த்தையே அர்த்தமுடனானது எனக் கூறுவேன். ஒரு சிற்றிதழ் ஐந்நாறு இதழ்களை வெளியிடுகிறதெனில் அது அதன் ஆசிரியனின் சாதாரணத்தில் விளையலாம். மொழியின், சமூகத்தின் தேவை சார்ந்து நிகழ்தல் சாத்தியமே இல்லை. இது எழுத்தாடகம் சார்ந்த ஞானத்தின் ஒரு திறவுகோல்.

இதைக் கருத்திலாக்கி கூர் முதலாவது இதழை -10 எனக்கொண்டு இந்த இதழின் எண்ணை -9 எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இறங்குவரிசையில் இந்த எண் நகரும். ஒன்பது இதழ்களுள் இது எதையாவது சாதிக்கவில்லையெனில், மொழிக்கோ சமூகத்துக்கோ ஒரு பிரயோசனம் இல்லையெனத் தோன்றுமெனில், இந்த சஞ்சிகையின் பத்தாவது இதழ் இதன் இறுதி இதழாக இருக்கும். இயலாமல் நின்ற விடாது, தன் இலக்கு தவறிவிட்ட ஒரு சாமுரைபோல் தன்னுயிரைத் தானே மாய்த்துக் கொள்ளும். இல்லாதபட்சத்தில் தன் சய (-) அடையாளத்தை நீக்கி சைபரிலிருந்து ஏறுவரிசையில் தன் எண்களை இட்டுக்கொண்டு தன் பணி தொடரும். அதுவும் ஒரு பத்து இதழ்களுக்கு மேலே

வேண்டியதில்லையென்றே நான் நினைப்பேன்.

எம் சமூகத்திலிருந்து மொழி நழுவிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை ஆய்வுசெய்து அறிய வேண்டியதில்லை. அன்றாட வாழ்வியலில் இதை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். தமிழ் வகுப்புகளும், பாடப் புத்தகங்களும் வேண்டியனதான். ஆனாலும் ஒரு நிச்சயத்தைத் தள்ளிவைப்பதற்கான மார்க்கங்களே அவை. இன்றைய இளைய சந்ததி நாளை தமிழில் படைப்பிலக்கியம் தருமென்றெல்லாம் எதிர்பார்த்துவிட முடியாது. அப்படியான அதிசயங்கள் நேரவேண்டும் என்பது ஒரு தமிழனாய் எனது விருப்பம்தான். ஆனாலும் கூர் கலை இலக்கியத் தொகுப்பு தன் பார்வையை இளைய தலைமுறையின் பக்கம் தன் முதல் இதழிலிருந்தே திருப்ப ஆரம்பித்துவிட்டது. தமயந்தி கிரிதரனின் ஓர் ஆங்கிலக் கதை சென்ற இதழில் மொழியாக்கத்தில் இடம்பெற்றது. இந்த இதழில் மூன்று வேறுவேறு இளைஞர்களின் கதைகள் மொழியாக்கமாகி இடம்பெறுகின்றன.

Thanks என்ற ஆங்கிலச் சொல் பயில்வு பெறாத என் பள்ளிக் காலத்தில், 'மிச்சம் பெரிய உபகாரம்' என்ற கூட்டுச் சொல் பயில்விலிருந்தது. இப்போது என் மண்ணின் ஞாபகத்தோடு இக் கூட்டுச் சொல்லையே படைப்பாளிகளுக்கும், விளம்பர உதவிசெய்த அனைவருக்கும், குறிப்பாக சட்டத்தரணி மனுவல் யேசுதாசனுக்கும், என்றும்போல் பக்கபலமாக இருக்கும் 'தாய்வீடு' நிறுவனத்திற்கும் தெரிவித்து விடைபெறுகிறேன். 'மிச்சம்; பெரிய உபகாரம்'!

தேவகாந்தன்

டானியல் ஜீவா

எங்கையோ

வெறித்துக் கொண்டிருக்கிறது

என் கடந்த கால

காயங்களுக்கான

மன்னிப்பு.

என் பார்வையின் மீது

வாழ்கையின் எரிச்சல்கோடு

தீப்பிடித்து

எரிந்து கொண்டிருக்கிறது

என் இரவுகளில்..

உறக்கமற்று அலையும்

கனவுகளில்;

தீர்ந்து போகாத

விரக்தி

கால் முளைத்து

மரண வாசனையுடன்

என்னைக் கடந்து

செல்லும்.

வெளிச்சக்கோடு

இருட்டாயும்

பெரும் காட்டின்

அடர்ந்திருக்கும் இருள்

ஒளியாகவும்

ஏன் முரண்பட்டு

என் உயிர்க்கோடு

சமக்கிறது..?

என்னிடம்

எதுவும்மில்லாத போதும்

சாவின் வலி மட்டும்

நீண்டு..

மீண்டும் மீண்டும்

உறை நிலையில்.

விளங்கிக் கொள்ள முடியாத

வாழ்க்கைக்குள்

எத்தனை முடிச்சுகள்

அவிழ்ந்தும் அவிழாமலும்.

நான் கண்ணீராய்

கரைந்து

மெல்ல மெல்ல

தீர்ந்து போகிறேன்.

கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல்

டானியல் ஜீவா

நீ இன்னும் வரவில்லை
நான் சேர வேண்டிய
இடத்திற்கு வந்து விட்டேன்.
நீ தான் இன்னும்
வரவில்லை

நீ என்னிடம்
இல்லை யென்பதை
ஏற்றுக் கொள்ள
என் மனசு மறுக்கிறது.

நள்ளிரவுக் கதவை
மூர்க்கமாய்த் தட்டும்
காமம்ஞ்
திரும்பிப் பார்த்தால்
நீயிருக்கவில்லை.

சிறகு முளைத்த கணமே
பயணித்தேன்;
நான் வீழ்ந்த கதை
தெரியாமலே
போய் விட்டது.

தீயின் கீழிருந்த
என் வீட்டிலிருந்து
புறப்பட்டேன்
பனிமுடிய நதியைக் கடந்து

தனிமையில்
தனித்திருந்தேன்
முடியாமலிருந்தது.
உன்னோடு இருந்தேன்
இறப்பின் ரகசியம்
என்னோடு இருந்தது

உன்னால்
என் உயிர்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
இறந்து கொண்டிருந்தது
அப்போதும்

நீ வருவதாக இருந்தது
ஆயினும் வரவில்லை

மனசடைந்து நதியில்
வீழ்ந்தேன்.

மரித்தோரிடமிருந்து
உயிர்த்தெழு மாட்டேன்
ஏனென்றால்
நான் மரித்து விட்டேன்.

உம்பர்டோ ஈகோவின் 'போடோலினோ'

நிவேதா

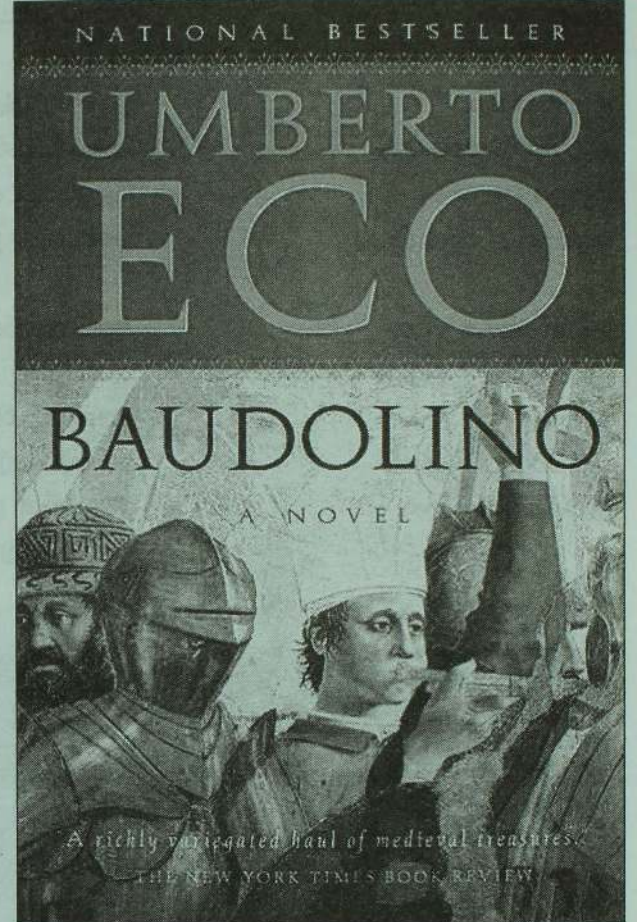
1

வரலாறு நமக்குத் தேவைதான், ஆனால் அறிவின் தோட்டத்தில் சீரழிந்து, நோக்க மின்றித் திரியும் தறுதலைக்குத் தேவைப்படும் விதத்தில் அல்ல.

- நீட்சே (Nietzsche, Of The Use And Abuse Of History)

இந்த வரலாற்று மற்றும் மர்ம நாவல்கள் மீதான மோகம் அக்காவிடமிருந்து தொற்றிக் கொண்டதாயிருக்க வேண்டும். பெரிய பெரிய புத்தகங்களை வாசிக்கப் பழகியிராத வயதுகளில், விழிகளை உருட்டி உருட்டி அக்கா கதைசொல்லும்போது வாய் பிளந்தபடி நானுமொரு கதாபாத்திரமாய் அந்தக் கதைகளுக்குள் வாழ்ந்திருக்கிறேன். அவளொரு சிறந்த கதைசொல்லி. சம்பவங்களை விழிமுன் படமென விரியச் செய்வதிலும், வரைபடங்கள் வரைந்து சமயங்களில் நடித்தும் காட்டுவதிலும் அவளை மிஞ்ச யாருமில்லை. கதை கேட்கும் ஆர்வத்துக்காகவே புத்தகம் வாசித்து முடிக்கும்வரை காத்திருந்து, கதை சொல்லி முடியும்வரை நல்ல பிள்ளையாக சொன்னபடியெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறேன். அதெல்லாம் ஒரு காலம்.

ஒன்பதோ பத்து வயதில் வாசித்த பொன்னியின் செல்வனிலிருந்து வரலாறும் அதன் மர்மங்களும் மிகவும் ஈர்க்கத் தொடங்கின. ஆதித்த கரிகாலனின் கொலை குறித்து அக்காவுடனும், தோழிகளுடனும்

மணிக்கணக்காய் விவாதித்துக் கொண்டிருந்ததாய் நினைவு. அதைத் தொடர்ந்து வாசிக்க நேர்ந்த வரலாற்று நாவல்களில் மனதில் இன்னும் நிலைத்திருப்பது Paul Doherty J; The House of Death - மாவீரன் அலெக்ஸாண்டரினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு முற்றுகையைப் பற்றியது. மன்னர்களின் பலவீனங்களை, தகிடுதத்தங்களை அம்பலப் படுத்தும் ஒரு மர்ம வரலாற்று நாவல். மற்றும் சில படங்கள் - ராஜராஜசோழன் வகையறா தமிழ்ப்படங்களல்ல - First Knight, Brave

Heart, Troy போன்ற ஹொலிவுட் வணிகப் படங்களும், The Grief of The Yellow River (2ம் உலகமகாயுத்தத்தின் போதான சீனாவைக் கதைக்களமாகக் கொண்டதோர் படம்), Les miserables, Anna and The King போன்ற கொஞ்சம் நடுத்தரப் படங்களும், Europa Europa, Sabiha Sumar! Silent Waters, Lumumba போன்ற குறிப்பிடத் தக்கனவும், இன்னும் பெயர் நினைவுக்கு வராத சிலவும் ஏதோவொரு வகையில் வரலாறும் மானுடமும் பற்றிய புரிதலுக்கு வழிவகுத்தன.

இவை அனைத்திலுமிருந்து வரலாறு குறித்த சில முடிவுகளுக்கு வர முடிந்தது:

- மானுட குல வரலாற்று அத்தியாயங்கள் பெரும்பாலும் கறைபடிந்தவை. அல்லது, கறைபடிந்தவை மட்டுமே அழியாக் காவியங்களாக வரலாற்றில் நீங்கா இடம்பிடிக்கின்றன.

ஒன்று மட்டும் புரியவில்லை. எல்லாமே அழிந்து கொண்டிருக்க அழிவு மட்டும் எப்படி அழியாது நிலைத்திருக்கிறது? வரலாற்றின் இந்தக் கறைபடிந்த அத்தியாயங்களிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொண்டது என்ன? அவை எமக்கு எதைப் போதித்தன? ஆக்கத்தைவிட - மாபெரும் நகரங்களின், நாகரிகங்களின், கணக்கற்ற மானிடவுயிர்களின் - அழிவுதான் புகழ்ந்து போற்றப் படுகிறது; வீரமென்று மதிக்கப்படுகிறது. இந்த 'வீரம்' என்பதன் வரைவிலக்கணம் என்ன? 'அழிவு' என்பதா? அதில் பெருமைப் படுவதற்கும் போற்றப்படுவதற்கும் என்ன இருக்கிறது?

- வரலாறென்பது பாதி புனைவும், மீதி உருட்டுப் புரட்டுகளும் கலந்தது.

இந்தப் பொறுப்பு வரலாற்றாசிரியர்களைச் சார்ந்தது. வரலாறும், கடந்தகாலமும் ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் வேறுபட்டவையென்கிறார் ஜோன். எச். அர்னோல்ட் (His-

tory: A Very Short Introduction). வரலாறு கடந்தகாலத்தை முழுமையாக வெளிப்படுத்தாது ஒரு பகுதியை மட்டுமே பிரதிபலிக்கும் அதேவேளை, கடந்தகாலமென்பது எண்ணற்ற ரகசியங்களின் புதைகுழியென வரலாற்றின் எல்லைகளைத் தாண்டியும் விசாலமான வெளியினை நோக்கி விரிந்திருப்பது. அதிகார வர்க்கத்தினரின் நலன்களைச் சார்ந்தவையும், அவற்றுடன் முரண்படாதவையும் மட்டுமே பெரும்பாலும் வரலாற்றில் தொகுக்கப்படுகின்றன. எங்கிருந்தாவது ஒன்றிரண்டு ஈனஸ்வரத்தில் ஒலிக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட குரல்களைக் கணக்கிலெடுக்காது பார்த்தால், இன்று எம்மால் வரலாறெனப்படுவது ஒருவகையில் அதிகார வர்க்கத்தினரின் வரலாறு மட்டுமேயெனலாம். அதிலும் திணிக்கப்படுவதும், திரிக்கப்படுவதும் அநேகம். இலங்கையின் வரலாறு இதற்குத் தக்க சான்று.

உம்பர்த்தோ ஈகோவின் Baudolino வினை இவ்வாறு வரலாற்றின் நம்பகத்தன்மையைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் அதே 'வரலாற்று' நாவலாகக் கொள்ளலாம். இக்கதையினூடாக ஆசிரியர் மத்தியகாலத்து வரலாறென நாம் அறிந்ததை/ நம்பிக் கொண்டிருப்பதைக் கட்டுடைக்கிறார்.

2

"It's not the truth, but in a great history little truths can be altered so that the greater truth emerges. You must tell the true story of the empire of the Romans, not a little adventure that was born in a far-off swamp, in barbarian lands, among barbarian peoples..."

"It was a beautiful story. Too bad no one will find out about it."

"You surely don't believe you're the only writer of stories in this world. Sooner or later, someone - a greater liar than Baudolino - will

tell it."

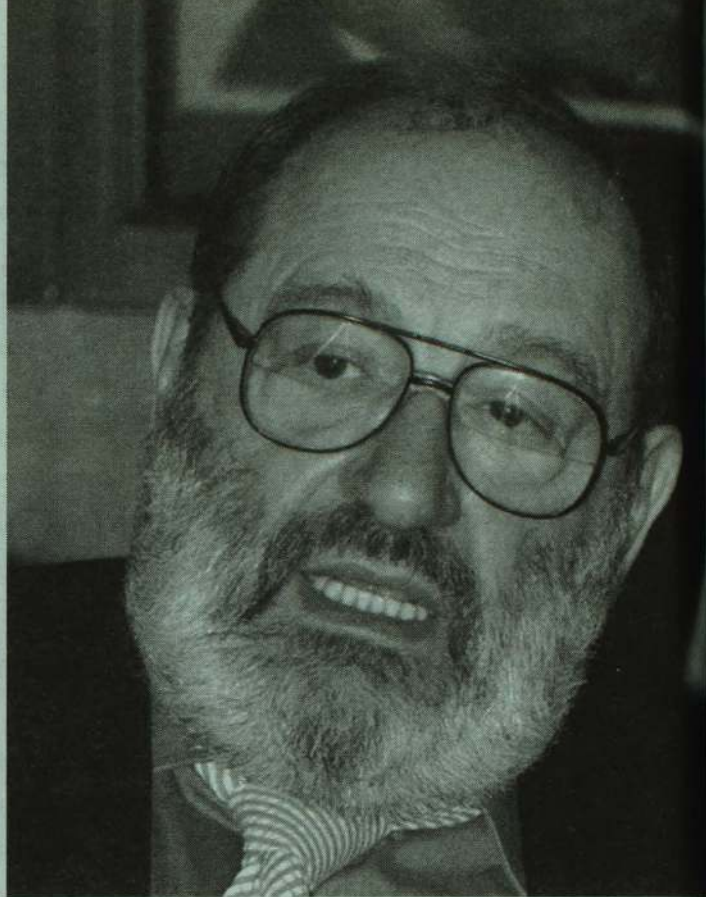
(pg.521)

பிரதியின் சாராம்சத்தை விளங்கிக் கொள்ள எப்போதும் இறுதிப் பக்கத்திலிருந்து தொடங்க வேண்டியிருக்கிறது, இதுவே இந்நாவலை இதுவரை வாசித்திராதவர்களின் சுவாரசியத்தை போக்கி விடக்கூடுமென்றாலும்..

1204ம் ஆண்டின் ஏப்ரல் மாதம். பட்டு மற்றும் வாசனைத் திரவியங்களின் பாதையில் (Silk and Spice Route) கேந்திர நிலையமான கொன்ஸ்தாந்து நோபிள் நகரம் 4வது சிலுவைப்போரை முன்னின்று நடத்தும் தளபதிகளால் அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. கீழை ரோமப் பேரரசின் (Byzantine Empire) முக்கிய வரலாற்றாசிரியரொருவரை (Niketas) போர் வீரர்களிடமிருந்து காப்பாற்றும் Baudolino தனது சுய வரலாற்றினை அவரிடம் சொல்லத் தொடங்குகிறான்.

இத்தாலியின் பின்தங்கிய கிராமமொன்றில் விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்த Baudolinoவுக்கு இரண்டு அற்புதமான வரங்கள் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன: ஒன்று, எந்த மொழியினையும் இலகுவில் கிரகித்துக் கொள்ளும் ஆற்றல், மற்றையது பொய் சொல்லும் திறமை. சிறு வயதிலேயே இவனது துடிதுடிப்பையும், ஆற்றலையும் கண்டு வியந்து பேரரசர் Frederick Barbarossa அவனைத் தனது வளர்ப்பு மகனாக ஏற்றுக்கொண்டு பாரிஸுக்கு அனுப்பி கல்விகற்கச் செய்கிறார்.

இடைநடுவே தனது வளர்ப்புத் தந்தையின் துணைவியாரின் மீது Baudolino காதல் கொள்வதும், சிலுவைப் போர்களும், தனது பிறந்த கிராமத்தைச் சேர்ந்த நண்பர்களால் பேரரசருக்கு எதிராகக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட நகரமொன்றை அழிக்க வெள முற்றுகையிடும் அரசரிடமிருந்து அதனை தனது அசாத்தியத் திறமையால்

உம்பர்டோ ஈகோ

காப்பாற்றுவதும், அரசரின் பெரு விருப்புக் குரியவனாக விளங்குவதால் வரலாற்றையே புரட்டிப்போடும் வல்லமையை நண்பர்களுடனணைந்து பரீட்சித்துப் பார்ப்பதுமென நகர்கிறது கதை. இவையனைத்துக் குமிடையில் அரசர் ஜெருசலேம் மீதான படையெடுப்பின்போது வழியில் தற்செயல் விபத்தொன்றில் இறந்துவிட, Baudolino மன்னருக்களித்த வாக்குறுதியின் பேரில் தனது நண்பர்களுடன் Prester John எனும் மதகுருவால் ஆளப்படும் கனவுத் தேச மொன்றைத் தேடி (இந்தியா) கீழை நாடுகளை நோக்கிப் பயணிக்கிறான்.

உயர்ந்த அறிவும், ஞானமும் கொண்ட பெண்கள் மக்களது மத நம்பிக்கையைக் கெடுத்து விடுவார்களென்ற பயத்தில் சூனியக்காரிகளென முத்திரை குத்தப்பட்டு அழிக்கப்பட்டமையும் நாவலில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அவ்வாறு அழிக்கப்பட்ட Hipatia எனும் பெண்ணொருவரின் சிஷ்யைகள் கீழைத்தேசத்துக்கு தப்பியோடி, தமது

ஆக்கத்தைவிட - மாபெரும் நகரங்களின்,
 நாகரிகங்களின், கணக்கற்ற
 மாண்டவியர்களின் - அழிவுதான் புகழ்ந்து
 போற்றப்படுகிறது; வீரமென்று
 மதிக்கப்படுகிறது. இந்த 'வீரம்' என்பதன்
 வரைவிலக்கணம் என்ன? 'அழிவு' என்பதா?
 அதில் பெருமைப்படுவதற்கும்
 போற்றப்படுவதற்கும் என்ன இருக்கிறது?

குருவின் வழிநின்று பெண்களால் மட்டுமே
 யான சமூகமொன்றைக் கட்டமைத்து
 வாழ்ந்து வருவதும் ஒரு குறிப்பாக
 இடம்பெறுகிறது. இனப்பெருக்கத்துக்கு
 அவர்கள் வேறேதோ creaturesஐ நாடுவதால்
 தனி மனிதப் பிறவிகளாயல்லாமல்,
 மனிதவுருவமும் இடுப்புக்குக் கீழே
 ஆட்டிணையொத்த உருவத்துடனும்
 காணப்படுகின்றனர். Prester Johnன்
 தேசத்தைத் தேடிப்போகும் நண்பர்கள்
 தலைகளற்ற, ஒற்றைக் கால்களுடனான,
 முழந்தாள் வரை தொங்கும் காதுகளை
 யுடைய மனிதவுருவங்களைக் காண்கின்ற
 னர். அம்மனிதர்கள் வெவ்வேறு நம்பிக்கை
 களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற
 வர்களாக - சிலர் இயேசு மனிதவுயிராக
 அவதரித்தாரென்பதை நம்புபவர்களாகவும்,
 சிலர் அதை மறுப்பவர்களாகவும், சிலர் தூய
 ஆவி வடிவத்தினை மட்டுமே நம்புபவர்
 களாகவும் - காணப்படுகின்றனர். இந்த
 மனிதர்கள் மேற்குலகு குறித்த அற்புதக்
 கனவுகளுடனும், அளப்பரிய ஆர்வத்துடனும்
 மிருப்பதைக் காணும் நண்பர்கள் கீழைத்
 தேசம் குறித்து தாம் கொண்டிருந்த கனவு
 களையும் அதன் இயல்பு நிலையினையும்
 நினைத்து ஏமாற்றத்துக்குள்ளாகின்றனர்.

பயணம் வெற்றியென்றும், தோல்வியென்
 றும் கூறமுடியாத நிலையில் முடிந்துவிட,
 பன்னிரண்டு நண்பர்களில் ஆறு பேரை

இழந்து மீதி ஆறுபேர் மட்டுமே ஊர் திரும்ப
 முடிகிறது. சில சச்சரவுகளால் நண்பர்கள்
 பிரிய நேர்ந்துவிட்டாலும், Niketas இடம்
 கதைகூறி முடிந்ததும், தனது சில
 வாக்குறுதிகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு
 தனியொருவனாக Baudolino மீண்டும் கீழை
 நாடுகளுக்குப் பயணமாகிறான்.

இங்கு Baudolinoவின் உள்ளார்ந்த
 சிக்கல்களையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.
 மிகவும் நேசித்த தன் வளர்ப்புத் தந்தையின்
 மரணத்துக்கு ஒருவகையில் தான் தான்
 காரணமென்ற உண்மை அவனைப்
 படுமோசமாக உறுத்தியமையே தந்தைக்காக,
 மறுபடியும் அந்தக் கனவு தேசத்தினை நாடிப்
 போவதற்கு அவனைத் தூண்டியதெனலாம்.
 தன்னைப் பெற்றெடுத்த தாய்க்கும்,
 தந்தைக்கும் ஒரு உண்மையான மகனாக
 அவனால் இருக்க முடியாமற் போனமை,
 தாய் இறக்கும் தறுவாயில் கூட அவளருகே
 நிற்க முடியாமற் போனமை தனது கடமை
 யிலிருந்து தவறிவிட்ட குற்றவுணர்ச்சிக்கு
 அவனை ஆளாக்குகிறது. மறுபுறம் அவனது
 பிரியத்துக்குரிய பெண்கள் மூவர்:
 முதலாவது பெண், அவனது வளர்ப்புத்
 தந்தையின் துணைவி. பதின்மங்களில்
 ஆரம்பித்த அவள் மீதான மோகம் பின்னர்
 தந்தைக்கு துரோகம் செய்கிறோமோவென
 கவலைப்பட வைத்ததில் நீர்த்துப் போனது.
 அடுத்தவள், அவனது மனைவி. அவனை
 விட மிகவும் இளையவள். கர்ப்பமுற்றிருக்
 கும் போது ஒரு விபத்தில் உயிர்துறக்கிறாள்.
 தன்னை முழுமையாக நேசித்த ஒரு பெண்
 ணுக்கு நல்ல துணைவனாகத் தானிருக்க
 வில்லையே என்பது இறுதிவரை அவனை
 வாட்டுகிறது. மூன்றாமவள், கீழைத் தேசத்
 தில் அவன் கண்ட Hipatia சமூகத்தைச்
 சேர்ந்தவொரு பெண். அவன் மறுபடியும்
 கீழைநாடுகளுக்கு பயணிப்பதற்கு அவளும்
 காரணமாகிறாள்.

இவ்வாறு, அவன் கூறிய கதையில் எது

உண்மை எது பொய்யென குழப்ப மடையும் Niketas அவனது வரலாற்றையும் கதையாக எழுத விரும்பி நண்பருடன் உரையாடும் பகுதியே மேற்குறிப்பிட்டது.

3

மத்தியகாலத்தில் கத்தோலிக்கத் திருச்சபைக்கும், அரசர்களுக்குமிடையே நிலவிய அதிகாரம் சார் போட்டியினை கதையோட்டத்தின் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அரசு பற்றிய கோட்பாடுகள் மாறுதலடையத் தொடங்கிய அக்கால கட்டத்தில் தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாட்டினை முன்வைத்து அரசர்களும் திருச்சபையும் முரண்படத் தொடங்கினர். அரசு அதிகாரமானது இறைவனிடமிருந்து மன்னனுக்கு நேரடியாக வழங்கப்படுகிற தென மன்னர்கள் எடுத்துக்கூற, அதிகாரம் இறைவனிடமிருந்து திருச்சபைக்கும் திருச்சபையின் வழியே மன்னர்களுக்கும் கடத்தப்படுவதாக திருச்சபையினர் எதிர்க்கருத்தினை முன்வைக்கலாயினர். இங்கு மக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதற்கு இறைவனுக்கும் தமக்குமிடையிலான நெருக்கத்தினை நிரூபிக்க வேண்டிய தேவையும், கடப்பாடும் மன்னர்களுக்கும், திருச்சபைக்கும் அவசியமாயிற்று. இதற்குச் சிறந்த உபகரணமாகப் பயன்பட்டவை திருச்சின்னங்கள்/ வரலாற்றுச் சின்னங்கள் (Relics). புனிதர்களின் உடலின் பகுதிகளையும், அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களையும், இயேசுவுக்குச் சொந்தமானதென நம்பப்பட்ட பொருட்களையும் வைத்திருப்பது அதிகாரத்தைத் தக்க வைத்திருப்பதற்கும், மக்களது நம்பிக்கையைத் தம்பால் இழுப்பதற்கும் இவர்களுக்கு உதவியது (இலங்கை வரலாற்றில் புத்தரின் புனித தந்ததாதுவுக்கு நேர்ந்த அதே கதி). இதன் விளைவாக பல போலிப் பிரதியெடுப்புக்களும் உலாவத் தொடங்கியதுடன், உண்மையான நினைவுச் சின்னத்துக்கும் போலிச்

சின்னங்களுக்குமிடையிலான வேறுபாட்டைக் கண்டறிய முடியாதளவு அவை பரவலாகவும் தொடங்கின.

கைப்பற்றப்பற்ற இத்தாலிய நகர மொன்றின் தேவாலயத்திலிருந்து, இயேசு பிறந்தவன்று அவரைச் சந்தித்த மூன்று அறிஞர்களின் பதப்படுத்தப்பட்ட உடல் Baudolinoவுக்கு கிடைக்கப் பெறுகிறது. அதை மக்களுக்கு காட்சிப்படுத்தவெனக் கிளம்பும்போது அரசரின் தலைமை மதகுரு தடுத்து, இவ்வுடல்களைப் போர்த்தியிருக்கும் உடைகள் சற்று தராதரம் குறைந்தவையாகக் காணப்படுகின்றனவெனக் கூறியதையடுத்து கீழ்த்திசையிலிருந்து வந்த அந்த அறிஞர்களுக்கு இத்தாலிய தலைமைக் குருமார் (Archbishops) அணியும் ஆடைகள் அணிவிக்கப்படுகின்றன. இறுதியில் அந்த 'அறிஞர்கள்' கீழை நாடுகளிலிருந்து வந்த

மிக எளிய வார்த்தைகளுள் கூறுவதானால்,
 'ஒரு பொய்யை நாம் தீவிரமாக நம்பத்
 தொடங்கும் போது அது உண்மையாகி
 விடுகிறது' என்பதே இந்நாவலின்
 தத்துவசாரமென நினைக்கிறேன்.

கத்தோலிக்க மதகுருக்களாகிப் போகின்
 றனர்.

இதற்கிடையில் போப்பாண்டவருக்கும்
 Frederick Barbarossaவுக்குமிடையே கடும்
 போட்டி உருவாகிறது (இந்த இடத்தில் கதை
 சற்றுத் தெளிவாகப் புரியவில்லை. Anti-Pope
 என இன்னுமொருவர் குறிப்பிடப்படுகிறார்.
 இவரைத் தமது ஏகாதிபத்திய நலன்களுக்
 கென அரசரது தலைமை மதகுருவே
 இரகசியமாக நியமித்ததாகவும் கூறப்படு
 கிறது). போப்பாண்டவரையும் விட
 மன்னரை அதிகாரம் மிகுந்தவராக எடுத்துக்
 காட்டும் பொறுப்பு Baudolino விடம்
 ஒப்படைக்கப்படுகிறது. Baudolinoவின்
 ஆரம்பகால குரு Ottoதான் இறக்கும்
 தறுவாயில், Prester Johnஇன் சாம்ராஜ்
 யத்தை Frederick கண்டுபிடித்து அந்த
 மன்னருடன் தொடர்புகொள்வதன் மூலமே
 அவர் எதிர்பார்க்கும் உயரிய நிலையை
 அடைய முடியுமெனவும், அதற்கு
 உதவும்படியும் Baudolinoவிடம் கூறுகிறார்.
 அப்படியொரு சாம்ராஜ்யம், பொன்னும்
 மணிகளும் தவழும், பாலாறும் தேனாறும்
 பெருக்கெடுத்து ஓடும் வளம் பொருந்திய
 கனவுத் தேசமொன்று மிகத் தொலைவில்
 கீழைநாடுகளில் காணப்படுகின்றதென்ற
 நம்பிக்கை, அது இறைவனின் நேரடி வரம்
 பெற்ற கத்தோலிக்க மதகுரு/ அரசரொருவ
 ராலேயே ஆளப்படுகிறதென்ற எண்ணம்
 மக்களிடையே ஆழமாக வேருன்றியிருந்தது.

இதை மனதிற்கொண்ட Baudolino தனது
 நண்பர்களுடனணைந்து Prester John,
 Frederickக்கு அனுப்புவதாக ஒரு கடித
 மொன்றைத் தயாரிக்கிறான். இக்கடிதம்
 மன்னருக்கு பெரும் புகழையும், மதிப்பையும்
 மக்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல, ஏனைய
 அரசர்கள் மத்தியிலும் பெற்றுத்தரக்கூடும்.
 போப்பாண்டவரும் கூட தவிர்க்கவே
 முடியாமல் மன்னரை மதிக்க வேண்டி
 நேரிடும். ஆனால், அக்கடிதம் Baudolinoவின்
 கவனயீனத்தினால் பைசாந்திய (Byzantine)
 உளவாளியொருவரின் கையில் அகப்
 படுகிறது. அதை உண்மையான கடிதமென
 அவ்வுளவாளி நம்பியதன் விளைவு,
 Baudolinoவின் கற்பனைத் திறமையில்
 உருவான அக்கடிதத்தை Frederick
 பகிரங்கப்படுத்துவதற்கு முன்பே,
 பைசாந்திய மன்னரிடமிருந்து Prester John
 தனக்கெழுதியதாக இதே கடிதம் அச்சு
 அசலாக Frederickக்கிடம் திரும்பி வருகிறது.
 அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து அவர்கள்
 மீள்வதற்குள், போப்பாண்டவரும் Prester
 John தனக்கெழுதியதாக ஒரு கடிதத்தைக்
 காண்பித்து, அதற்குத் தானனுப்பிய
 பதிலையும் காட்சிப்படுத்துகிறார்.
 அத்தகைய சாம்ராஜ்யமொன்றின் இருப்பே
 சந்தேகத்திற்காளாகியிருந்த நிலையில்,
 இக்கடிதப் பரிமாற்றம் நிகழ்வது Baudolino
 வுக்கு பெரும் வேடிக்கையாகத் தோன்று
 கிறது.

கடிதமனுப்பும் முயற்சியும் தோல்வி
 யடைந்த நிலையில் மன்னரின் புகழை
 நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு வழி தேடியலை
 யும் நண்பர்களின் கவனத்தையீர்க்கிறது,
 இறுதி இராப்போசனத்தன்று இயேசு
 மதுவருந்திய கிண்ணம். அது பாலஸ்தீனிய
 அரசரொருவரின் வசமிருந்ததாகக்
 கேள்விப்பட்டு நண்பர்கள் அதைத் தேடத்
 தொடங்க, Baudolino தனது சொந்தத்
 தந்தையிடம் அவர் இறக்கும் தறுவாயில்

அந்தக் கிண்ணத்தை விவரிக்கிறான். அது ஆயிரம் மணிகளின் ஒளிபொருந்திய பிரகாசத்துடனும், அரிய வாசனைத் திரவியங்களின் நறுமணத்துடனும் திகழு மென இவன் கதைசொல்ல இடைமறித்த அந்தக் கிழக்குடியானவத் தந்தை, ஒரு தச்சனின் மகன் மணிகள் பதிக்கப்பட்ட கிண்ணமொன்றில் மதுவருந்தியதாக எனக்குக் கதை சொல்கிறாயா எனத் திட்டத் தொடங்குகிறார். அந்தவுண்மை அப்போது தான் உறைக்கிறது அவனுக்கும். தனது தந்தை இறந்த பிற்பாடு அவர் உபயோகித்திருந்த பழைய கிண்ணமொன்றைத் துடைத்தெடுத்து அதுதான் இயேசு பயன்படுத்திய Holy Grasal என்று மன்னர் தொடக்கம் அனைவரையும் நம்பவைத்து விடுகிறான். சிலர் அதிலிருந்து ஆயிரம் சூரியன்களின் ஒளி பரவுவதைக் கண்டதாகவும், அரிய வாசனைத் திரவியங்களின் நறுமணம் கமழ்வதாகவும் கூறியத் தொடங்கினர். இது அதனை உரியதாக்கியிருந்த மன்னரின் புகழை ஒரேயடியாக உயர்த்தி விடுவதுடன், அரும் பெரும் பொக்கிஷமாக தான் செல்லுமிடமெங்கும் அதனைக் காவிச்செல்லுமளவு மன்னரும் அதை மதிக்கிறார். பிற்காலங்களில் ஏராளம் மனக்கசப்புகளுக்கும், பிரச்சனைகளுக்கும் அக்குடியானவனின் வெறும் கிண்ணமே காரணியாவது வேறுவிடயம்.

Prester Johnன் சாம்ராஜ்யத்தைக் கண்டடைய முடியாது திரும்பும் நண்பர்கள் ஊர் திரும்புவதற்கு முதல் பணமும் புகழும் சேர்க்க, திருச்சின்னங்களைத் தாமே உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றனர். தொழுநோயாளியின் முகம் பதித்த துணி, இயேசுவின் திருமுகம் பதித்த திரைச்சீலையாகிறது; கொல்லைப்புறத்தில் கிடக்கும் சாதாரண துருவேறிய ஆணி இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்த ஆணியாகிறது; இடுகாடொன்றில் தோண்டியெடுக்கப்பட்ட

எலும்புத் துண்டு புனிதரொருவரின் உடலின் ஒரு பகுதியாகிறது. கத்தோலிக்க தேவாலயங்களும் உயர் குடும்பத்தினரும் இத்தகைய நினைவுச் சின்னங்களை வாங்குவதற்குப் பெரும் பணத்தினைச் செலவளிக்கத் தயாராகவிருந்த நிலையில் இது செல்வம் கொழிக்கும் வியாபாரமாகத் திகழ்கிறது.

இவையனைத்தும் வரலாற்றுச் சின்னங்களாகவும், சம்பவங்களாகவும் நம்பகத்தன்மை குறித்து சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக அமைகின்ற நாவலின் சில பகுதிகள் மட்டுமே.

4

மிக எளிய வார்த்தைகளுள் கூறுவதானால், 'ஒரு பொய்யை நாம் தீவிரமாக நம்பத் தொடங்கும் போது அது உண்மையாகி விடுகிறது' என்பதே இந்நாவலின் தத்துவ சாரமென நினைக்கிறேன். கதையின் ஒவ்வொரு சிறுசிறு சம்பவங்களிலும், கதையோட்டத்திலுமே கூட அதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

"Believing a relic true, you catch its scent. We believe that we, only we, need God, but often God needs us. At that moment I believed it was necessary to help him. That cup must truly have existed, if Our Lord had used it. If it had been lost, it had been through the fault of some worthless man. I was restroing the Grasal to Christianity. God would not have contradicted me."

(pg.280)

திருவள்ளுவரும் இதைத்தான் சொல்லிப் போனார் போலும்.

"பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கு மெனின்"

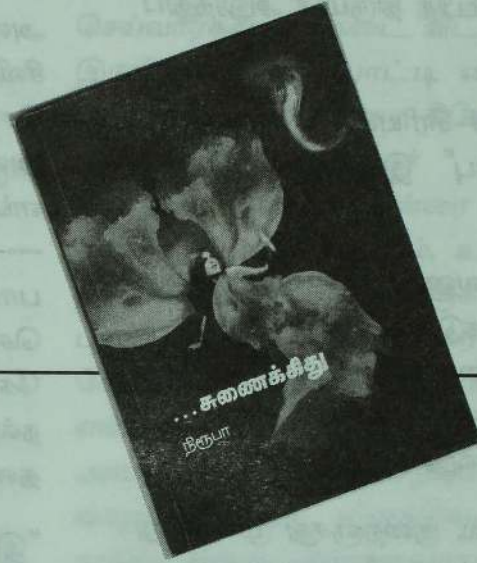
(அதி.292)

ஆனால், தத்துவங்கள் இடம்பார்த்து பிரயோகிக்கப்பட வேண்டியது அவசியம்.

இது வரலாற்றிலும் பிரயோகிக்கப்படும் போது அதன் விளைவுகள் என்னவாயிருக்கும்? ஆடம்பரமான கற்பனைகளையல்ல, திடமான உண்மைகளுக்கிடையேயுள்ள உறவுகளை முதன்மைப்படுத்துவதே வரலாற்றின் நோக்கமாயிருக்க வேண்டும். இது வரலாற்றாசிரியர்களின் கடமையும் கூட. அதிலிருந்து தவறுமிடத்து, வருங்காலத்தையே ஒரு தவறான பாதையில் வழிநடத்திச் செல்வதைத் தவிர அது சாதிக்கப் போவது வேறொன்றுமில்லை. வரலாற்றென்

பது வெறும் கட்டுக்கதைகளின் மூட்டையெனக் கருதப்படுமிடத்து, வரலாற்று முதல்வாதம் போன்ற அணுகுமுறைகளின் மீதும் ஐயங்கொள்ள வேண்டியதாகிறது. விடயமொன்றன் தோற்றம், வளர்ச்சி மற்றும் அதன் வரலாற்றை அறிந்துகொள்வதன் மூலமே அவ்விடயங் குறித்த தெளிந்த ஆழமான விளக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்ற அரிஸ்டோட்டிலின் கருத்து காலப்போக்கில் காலாவதியாகிவிடுமென்றே தோன்றுகிறது.

சுணைக்கிது (2005)

நிருபாவின் முதலாவது படைப்பிலக்கியத் தொகுப்பு. சொல்லும் மொழியினாலும், நடையினாலும் தனக்கென ஒரு புதுவடிவைச் சமைத்த இப்படைப்பு தனித் தனியே சிறுகதைகளாகவும், ஒட்டுமொத்தமான வாசிப்பில் ஒரு நாவலாகவும் விரிவது. பெண் குழந்தைகளின் மீது புரியப்படும் பாலியல் வக்கிரங்களை ஒரு குழந்தைமைத் தனத்தோடு விவரிக்கும் இதன் நடை ஈழத் தமிழிலக்கியத்திலோ புலம்பெயர் இலக்கியத்திலோ தனித்துவமானது.

'அந்த உருவம் இவ்வளவு விரைவாக ஓடி அப்பாவாகவோ அண்ணாவாகவோ மாமாவாகவோ மாறிவிட்டதே. அதுதான் எப்படியென்று அதிசயமாக இருந்தது தீபாவிற்கு. நீண்ட நேரம் யோசிக்க நித்திரை விடவில்லை. அம்மாவின் அருகினில் இன்று நிம்மதியாகத் தூங்கினாள்.' -நூலிலிருந்து சில வரிகள்.

நிரோ

ஸ்ரீரஞ்சனி

வீடியோக் கமெராவின் மிகையான வெளிச்சத்திலும் அதில் இருந்து வரும் வெப்பத்திலும் என்னுடைய முகம் வியர்க்கிறது, கண்கள் கூசுகின்றன. வீடியோக் கமெராக்காரரினதும், படம் எடுப்பவரினதும் அறிவுறுத்தல்களுக்குத் தக்கதாகத் திரும்பித் திரும்பி அலுத்துப் போய்விட்டது.

“நிரோ வடிவாச் சிரியும், பாப்பம். உதென்ன சிரிப்பு” இது மாமியின் விமர்சனம்

எனக்கு அழ வேணும் போல் இருக்கிறது. பிறகெப்படி நெடுகப் பொய்க்குச் சிரிக்கிறது? அதை விட சிரிக்கிறதாய் பாசாங்கு பண்ணிப் பண்ணி வாய் ஒருபக்கம் நோவுது.

“பெரிய ஹோல், குறைஞ்சது முன்னூறு பேர், பூ ஊஞ்சல் ---- ” உதுகளைக் கேட்கக் கேட்க எனக்கு குமட்டுது. பிளீஸ் அம்மா எனக்கு உது ஒண்டும்வேண்டாம்”

“நிரோ, நீ எங்களுக்கு ஒரே ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளை. உன்னை கலியாண வீட்டை பாக்க நாங்கள் இருப்பமோ இல்லையோ.... அதைவிட நீ யாரை, எப்படிக் கலியாணம் கட்டுவியோ ஆருக்குத் தெரியும். இதை எங்கடை ஆசைக்குச் செய்து பாக்க வேணும். அதோடை எல்லோரும் செய்யேக்கை நாங்கள் செய்யாட்டி அது எங்களுக்கு மரியாதை இல்லை”

“இயற்கையிலை நடக்கிற ஒரு விஷயத்தை ஏன் தான் பெரிசுபடுத்திறியள் எண்டு

எனக்கு விளங்கேல்லை. எல்லாரும் தான் சாமத்தியப்படுயினம்; உங்களுக்கு அந்தக் காலத்திலேயே இப்படியெல்லாம் நடக்கேல்லைத் தானே”

“இப்பத்தான் தேவை இருக்குது பிள்ளை. மாமாவை, சித்தியவை எல்லாம் அவுஸ்ரேலியா, லண்டன் எண்டு சீவிக்கினம். அவைக்கு இப்பிட்யெல்லாம் செய்து அனுப்பினால் தானே அவையின்ரை உறவும் விளங்கும், எங்கடை கலாச்சாரமும் நிலைக்கும்”; ----- ‘அது மட்டுமில்லை எத்தனை பேர் பாப்பினம். பாத்துப் போட்டு சொந்தத்திலையிருந்து பொம்பிளை கேட்டு வந்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்’ தாய் மனோகரி மீதியை தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்கிறாள்.

“இப்படிச் செய்து அநியாயம் எண்டு இந்தியப் படங்களிலேயே பிரச்சாரம் பண்ணாங்கள். நீங்கள் இங்கை அதுவும் கனடாவிலை இருந்து கொண்டு இப்படி அமளிப்படுத்திறியள். எனக்கு உது ஒண்டும் பிடிக்கேல்லை”

“பிள்ளை, இப்ப உனக்கு வாய் கூடிப் போச்சுது. இதிலை உன்னை விருப்பம், முடிவு எண்டு ஒண்டுமில்லை. நாங்கள் தான் முடிவெடுக்கிறது. எங்களுக்கு எல்லாம் இப்படி ஆர் செய்து? ஏதோ கடவுளே எண்டு நாங்கள் வசதியாய் இருக்கிறதாலை இதை எல்லாம் உங்களுக்கு செய்ய முடியுது. அதற்கு நன்றியாயிருங்கோ”

“ஓ, எல்லாம் எனக்காகத் தானே நீங்கள் செய்யிறீயள்; பிள்ளை கலியாணத்துக்கு ரெடி என்றும் ஊரெல்லாம் பறைதட்டச் சொல்லி நானே சொன்னனான்?”;

கதவைச் சடாரென்று சாத்திவிட்டு எனது அறைக்குள் புகுந்து கொள்கிறேன். என் வேண்டுகோள், ஆசை எதுவுமே எடுபடாத போது அம்மாவில் கோபிப்பதைத் தவிர என்னால் எதையுமே செய்ய முடியவில்லை. இப்ப எல்லோருக்கும் முன்னாலை ஏதோ காட்சிப்பொருள் மாதிரி அலங்கரித்து விடப்பட்டிருக்கிறேன். இது பெண் அடிமைத்தனம் இல்லையா? எரிச்சல் எரிச்சலாய் வருகிறது. விடிய ஐந்து மணிக்கு எழுப்பி, குளிக்க வார்ப்பதைக் கூட ஈர உடுப்புடன் மிகை வெளிச்சத்தில் படமாக்கி, சீ உடம்பு கூசுது. பின் அலங்காரம் என்ற பேரில் மிகுந்த நகைகளைச் சாத்தி உடம்பை இறுக்கும் சட்டையும், பாவாடையும் உள்ள உடுப்பிலை பல மணி நேரம் நிற்கும் தண்டனை எனக்கு.

“உங்கடை பிள்ளைக்கு இப்ப என்ன பன்னிரண்டு வயது தானே. இங்கத்தைய சாப்பாடு வெள்ளனவே எல்லாரையும் குந்தவைக்குது என்ன” இது அம்மாவின் சினேகிதி மாலா

“அவள் சீஸ், இறைச்சி எண்டு அப்படி ஒன்றும் பெரிசாய்ச் சாப்பிடுறேல்லை. எல்லாம் ஜின்ஸ் தான். நான் சாமத்தியப்பட்டது பதினொரு வயசிலை”

“அது அங்கை பரவாயில்லை. இங்கை நீங்கள் இனி கண்ணிலை எண்ணை வாத்த மாதிரி வலு கவனமாய் இருக்க வேணும்”

“ஓம், ஓம் அதுவும் இந்த நாட்டிலை சொல்லவேணுமே? ஒருத்தன்ரை கையிலை பிடிச்சுக் குடுக்கும் வரைக்கும்

முள்ளிலை நடக்கிற மாதிரித் தான்”

அவர்கள் கதைக்கிறதைக் கேட்க எனக்கு இன்னும் அருவருப்பாக இருக்குது. என்னில் எந்த நம்பிக்கையும் இல்லாத புலம்பல்.

“அம்மாவுக்கும் சித்திக்கும் தான் எத்தனை வித்தியாசம். சித்தி எதையும் ஊருக்காகச் செய்வதில்லை. பிறந்தநாள் கூட ஆடம்பரமாய் கொண்டாடுவது கிடையாது. பிள்ளைகளுடன் ஒரு டின்னருக்குப் போவார்கள் அல்லது பிள்ளைகள் விருப்பப்பட்டதைச் செய்வார்கள். எங்கடை வீட்டிலோ இரவிரவாய் குடிப்பாட்டி வைச்ச அப்பாவும் அவரின்ரை சினேகிதர்மாறும் எங்கடை பிறந்தநாளைச் கொண்டாடுவினம். என்ரை அம்மாவுக்கு தன்ரை சாப்பாட்டையும், உடுப்பையும், நகைகளையும் மற்றவைக்குக் காட்டிப் புழுகிறதிலை, அவையின்ரை பாராட்டைக் கேட்கிறதிலை தான் முழுச் சந்தோஷமும். எங்கடை விருப்பு வெறுப்புகளைப் பற்றி அவைக்கு எந்த அக்கறையுமில்லை. அவை வாறவையோடை மினக்கெட நாங்கள் முந்திச் சின்னப்பிள்ளைகளாக இருந்த போது இருந்த இடத்திலை விழுந்து படுத்தும் இருக்கிறம்.

அந்த நினைவைத் தொடர்ந்து அம்மாவின்ரை சினேகிதி ஒருவரின் பிள்ளையின்ரை முதலாவது பிறந்தநாளுக்கு போன போது நடந்ததும் நினைவுக்கு வந்தது. குழந்தையைத் தூங்கி வழியவிட்டிட்டு, தாய் மற்றவர்களுடன் வம்பளந்து கொண்டிருந்தா. மற்றப் பக்கம் பெரிய சத்தமாக தண்ணிப் பார்ட்டி. தாயிடம் போய் “காயாவுக்கு நலல நித்திரை வருது, கொண்டு போய் படுக்க விடுங்கோவன்”; என்றன் “குட்டி இன்னும் சாப்பிடேல்லை. அதோடை

எல்லாரோடையும் நிண்டு படமும் எடுக்க வேணும், ஏ, குட்டி எழுப்பு” என்று தாய் எழுப்ப குழந்தை சினந்தது. எனக்கு அந்தப் பிள்ளையைப் பார்க்க பெரிய பாவமாக இருந்தது. “குழந்தையைக் கஷ்டப்படுத்தி இப்படி ஒரு பார்ட்டி வைக்க வேணுமோ?” என்று நான் கேட்டன். அவ்வளவுதான். அதற்கு அம்மா நான் செய்தது பிழை, அடக்கமில்லாத தன்மை என்று பிறகு என்னுடன் பெரிய கத்தல்.

குத்துவிளக்கு கொளுத்தி, ஆரத்தி எடுக்கவிட்டு, பூத் தூவலை வாங்கி, வந்த எல்லோருடனும் படங்களுக்கு போஸ் கொடுத்து எல்லாம் முடிய ஊஞ்சல் ஆட்ட வாங்கோ எண்டு எல்லாரையும் அம்மா கூப்பிட்டு விடுகிறா. ரீன் ஏஜ் போய்ஸ் கூட வந்து ஆட்டுகினம். எனக்கு என்னத்தைச் செய்கிறது என்று தெரியவில்லை. ஒரு பக்கம் வெட்கமாய்க் கிடக்குது. பிறகு எனக்கு அன்பளிப்புக்கள் தர ஒரு வரிசை, சாப்பாட்டுக்கு என்று இன்னொரு வரிசை என வந்தவையெல்லாம் அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள். அம்மாவோடை போய் இப்படி மற்றவையின்றை விழாக்களிலை நிற்கின்ற நேரங்களிலை அம்மாவின்றை அவசரமும் மற்றவர்கள் படும் ஏரிச்சலும் கூட எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. ஏதோ அன்பளிப்பு ஒன்றைக் கொடுத்துப் போட்டு சாப்பிட்டு முடித்து விட்டால் இங்கிருந்து விடுதலை பெற்று விடலாம், அடுத்ததாக எங்கே ஓடவேணும் என்று ஒவ்வொருவரும் மனக் கணக்குப் பார்ப்பதும் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

சரி ஆசைக்கு செய்கிறம் என்பதையாவது பொறுத்துக் கொள்ளலாம் ----- இப்படிப் பெரிய எடுப்பு எடுக்காமல், நல்லாய்த் தெரிந்த, என்னில் உண்மையான பாசமுள்ளவர்களை மட்டும்

கூப்பிட்டிருந்தால். நேரத்தோடை போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஓடுற வாழ்விலை எல்லாரையும் கூப்பிட்டு வைத்து அவையின்றை நேரத்தை விரயமாக்குவது, ஆட்கள் வர விருப்பமில்லாவிடிலும் போலிக்கு வருவது எல்லாம் கலாச்சாரப் பின்னடைவு என்றே எனக்குத் தோன்றின. இப்படி எல்லாத்தையும் நினைக்க நினைக்க எனக்கு எழும்பி ஓட வேண்டும் போலிருந்தது “உடுப்பை மாத்திப் போட்டு கடைசியா கேக் வெட்டினால் போதும்” என்று அம்மா வந்து சொல்லிப் போட்டு போறா.

அடுத்த உடுப்பான பஞ்சாபிக்குரிய தலை அலங்காரம் செய்யவே மேக்கப் பண்ண வந்திருந்தவரிடம் மாமி மீண்டும் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போகும் போது “என்ன நிரோ பாக்கிலை போய் வீடியோ எடுக்க மாட்டன் எண்டு போட்டிராம்? அந்தக் காலத்திலை நாங்கள் எங்கடை அம்மா, அப்பா சொல்லுறதை எதிர்த்து ஒரு சொல்லுச் சொல்லியிருக்க மாட்டம். இப்ப நீங்கள் எல்லாம் நினைச்ச படி நடக்க வெளிக்கிட்டிட்டியள். உங்களைச் சொல்லி என்ன, எப்ப எங்கடை நாட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டோமோ அன்றே இந்த மரியாதை எல்லாம் தொலைத்துப் போட்டம்”; என்று ஒரு பாட்டம் சுய கழிவிரக்க பேச்சைப் பேசி முடித்தா

அடுத்த நாள் பள்ளிக்கூடத்தில் “நீர் எப்படிச் சமாளித்தனீர்;?” என்று ஜானுவைக் கேட்கிறேன். “நான் அம்மாவுக்கு சொல்லியிட்டன்; உந்தக் கேளிக்கைகளுக்கெல்லாம் நான் வர மாட்டன் எண்டு. கலியாணவீட்டுக்கு மட்டும் அதுவும் பொம்பிளையையோ மாப்பிள்ளையையோ நல்லாய் தெரிந்தால்

தான் போவன்”

“பானுவுக்கு சாமத்தியச் சடங்கு வைக்கேல்லை எண்டு கவலையாம். தாய்க்கு உதுகள் ஒண்டும் விருப்பமில்லையாம்” என்ற ஆர்த்தியிடம்

“கௌரிக்கு தனக்கு சாமத்தியச் சடங்கு எண்டு ஒரே புழுசு, பெரிய லெவலா எல்லாருக்கும் சொல்லிக் கொண்டு திரிகிறா” என்று சொல்கிறாள் ஜானு

”மனிசர் பலமாதிரி, எதிரும் புதிருமாய், ஒரு குடும்பம், எங்கடையைப் போலை வந்தமைஞ்சால் தானே பிரச்சனை” --- என்ற சுமி தொடர்ந்து “குத்து விளக்குக் கொண்டு போக பன்னிரண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளைகள் வேணும் எண்டு உம்மடை அம்மா எங்கடை அம்மாவைக் கேட்ட போது நான் எனக்கு அந்த நேரம் பீரியட் வரும் எண்டு பொய் சொன்னனான். பிறகு வயித்துக் குத்து என்று வீட்டிலை நிண்டிட்டன். என்றை நிலைப்பாட்டை ஒருத்தரும் விளங்கிக் கொள்ள மாட்டினம். அதாலை வருத்தம், அது, இது எண்டு பொய் சொல்ல வேண்டியிருக்கு ஆனால் வராட்டில் நீர் கோவிக்கமாட்டீர் எண்டு எனக்குத் தெரியும்” என்று சொல்கிறாள்.

“கலாச்சாரம் எண்டு சொல்லிச் சொல்லி இவை திணிக்கிறதுக்கு அளவில்லை. எனக்கு இது எல்லாத்தையும் உடைச்சுக் கொண்டு எப்ப ஓடுவன் எண்டு இருக்கு” என்கிறேன் நான். “அக்கா சொல்லுறா எங்கடை அம்மாவை வெளிநாடுகளுக்கு வந்து இங்கத்தையக் கலாச்சாரத்தைப் பாத்தவுடன் தங்கடை அழியப் போகுதோ எண்டு பயப்படுகினம்; அதாலை தான் வலோக்காரத்துக்கு இது எங்கடை கலாச்சாரம் எண்டு எல்லாத்தையும் தங்களோடை இழுத்து வைச்சுக்

கொண்டிருக்கினம் எண்டு. இங்கை இப்ப நடக்கிற மாதிரி அங்கை இவ்வளவு அதிகமாய் சங்கீத, நடன அரங்கேற்றங்களே நடக்கேல்லையாம்” என விளக்கம் தருகிறாள் ஆர்த்தி.

“அதை விட இங்கை மாதிரி அங்கை எல்லாரிட்டையும் காசும் இருக்கேல்லைத் தானே. இங்கை காசு உள்ளவை போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஒரு ஆளை மற்ற ஆள் மிஞ்சுற விதத்திலை பெரிசா வைக்கினம்” வெறுப்புடன் சொல்கிறேன் நான்:

‘அக்கா இதுகளைப் பத்தி எல்லாம் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளிலை எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறா. நிரோ உம்மடை எண்ணங்களை, உணர்ச்சிகளை, அந்தச் சடங்கில் நீர் பட்ட அசௌகரியங்களைப் பேட்டியாய் கொடுத்தால் பலருக்கு அது ஒரு விழிப்புணர்வைக் கொண்டு வரும். நீர் அதைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்?’ ஆர்வத்துடன் கேட்கிறாள் ஆர்த்தி.

அந்தச் சங்கடத்திலிருந்து என்னாலை தப்ப முடியயேல்லை. ஆனால் அது பற்றிய விழிப்புணர்வைக் கொடுத்து இந்தக் கலாச்சாரம் என்ற போர்வையிலை நடக்கிற பெண்ணடிமைத்தனத்தை, கலாச்சாரப் பின்னடைவை, எல்லாத்துக்கும் மேலா பெற்றோரிடையும் பிள்ளைகளிடையும் இடையிலை ஏற்படுற மனத்தாங்கல்களை, கசப்புக்களை சமூகத்திற்கு காட்டி அதிலிருந்து ஒரு மீட்சியைக் கொண்டு வர நான் ஒரு கருவியாக அமைய முடியுமென்றால் அதில் எனக்கு மிகவும் திருப்தியாகவும் மகிழ்ச்சியாயுமிருக்கும் என்ற நினைவில் “ஓ, நல்ல விஷயம், நிச்சயமாகச் செய்யிறேன்” என்கிறேன் நான்.

சுதர்ஸன் ஸ்ரீநீவாசன்

எம்மை நாமே சினுவையில் அறையலாம்

செய்தி 1

-----என்ற 22 வயதான தமிழ் இளைஞனே இவ்வாறு கொல்லப்பட்டுள்ளார்.

கிரிக்கட் மட்டைகள் மற்றும் பேஸ்போல் மட்டைகளினால் கடுமையாக தாக்கப்பட்ட காரணத்தினால் தலையில் ஏற்பட்ட காயங்களினால் அவர் உயிரிழந்ததாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது - 2009/07/15; GTN

செய்தி 2

The reputed leader of a Tamil gang whose battle with rival gang members on the streets of Toronto claimed the lives of more than a dozen youths in the late 1990s, and once led to a midday shooting on Highway 404, was deported late last night to Sri Lanka.- மார்ச்/ 2006

செய்தி 3

Police said among those who were arrested were leaders of some of the Tamil gangs. Fraud, robbery, drug, immigration, and firearms charges were among the complaints filed against the Tamil gang members. These arrests also mark the first time in Canada the Police have used a section of the Immigration Act that prohibits criminal organizations. In this instance the police applied it to street gangs, as a new tactic, and if convicted could lead to deportations or imprisonments for some who were arrested.

The quasi-political Tamil gangs have been active in the metropolitan area of Toronto for the whole of the last decade. But the last two months saw a sudden increase of violence by the gangs. Two Tamils of Sri Lankan origin in

their early twenties and loosely connected to these gangs died during this period in an execution style shooting. - A News Release in 2005

செய்தி 4

Today according to police a new breed of Tamils hope to fill the void left by the VVT and AK Boys. Gangs such as McF, Keele n Hoes, Westend tamilz, Born to Murdah boyz, Braveheartz have all slowly aimed towards gaining the status that has left behind slowly starting with credit card frauds. Numerous gangs members have been taken in over the last 3 years for violent crimes. A fierce feud is currently underway between the SL Soc and the Selly Oak Souljahs, resulting in casualties on both sides. A known rivalry is between the Murdah Boyz and B3 Juniors which erupted into street wars where members of both sides were arrested numerous times on contempt to commit criminal activities while putting lives in danger. Police believe the new breed of tamil gangs will die of slowly before a fatal crime could happen but if a crime of such was to happen police believe the consequences could be deadly depending on which crews it happens to. The B3 juniors are known to be in the Malvern area and Markham and Ellesmere. The Born to Murdah boyz are said to be in the Markham and Eglinton and also reside in the Mccowan n larence area they are believed to be under the OTK , the rivals of the B3. Keele and Finch Killa are known to reside in Keele n Finch and and Ossinginton areas. The west End Tamils are known to reside in Etobicoke west. And the Bravehearts r known to b in Markham. All these gangs have grown to make a gang profile on the up and coming

gangs lists and are all believed to turn to violent actions if felt disturbed.

செய்தி 5

In Toronto, there are about 200, 000 Tamils. But fewer than 100 are involved in Toronto street gangs, police say. That 5 per cent of the population feeds the racism and misconceptions the general public has about Toronto's Tamil community, various leaders complain.

It's street violence, it's a criminal community, not the Tamil community. In so many ways it's exactly the same as the gangs that fight up at Kipling or other ones in Scarborough or even the bikers," said a veteran organized crime officer. "We have to treat these gangs as organized crime because that's what they are."

Courtesy: The Star Ontario

யூலை மாதம் 11ம் திகதி 20 பேர் கொண்ட இன்னொரு தமிழ்க் குழுவினரால் அடித்துக் கொலை செய்யப்பட்ட 23 வயது இளைஞரின் கொலையுடன், அதற்கு சில வாரங்கள் முன்னர் மோதல் ஒன்றின் தொடர்ச்சியாக காரால் இடித்துக் கொலை செய்யப்பட்ட இரண்டு இளைஞர்களுடன் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது இந்த கோடை காலத்திலும் வழமை போல தமிழ் இனக்குழுக்களின் இடையிலான மோதல் வலுப்பெறத்தான் போகிறது என்பது தெளிவாகின்றது. அதிலும் பெரும்பாலும் 16 வயது முதல் 28 வயதுக்கு இடையிலான, இளைஞர்கள் என்கிற பருவத்தில் இருந்து மனிதர்கள் என்கிற பருவத்திற்கு மாறும் வயதிற்கு உட்பட்டவர்களே பெரும்பாலும் இந்தக் குழு மோதல்களில் ஈடுபடுவதும், குழுக்களில் அங்கம் வகிப்பதும் நிச்சயமாக கவலைப்பட வேண்டிய விடயமாகும். கனேடிய சமூகத்தைப் பொறுத்தவரை மிகக்

குறுகிய காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சியடைந்த இனங்களுள் ஒன்றாக தொடர்ந்து குறிப்பிடப்படும் இலங்கைத் தமிழ் சமுதாயத்தில் இப்படியான நிகழ்வுகளும் இன்னோர் பக்கமாக அதிகரித்து வருவது ஏனென்ற கேள்வியுடன் சில விடயங்களை ஆய்வது கட்டாயமான ஒன்றாகவே தெரிகின்றது.

இலங்கையில் இனப் பிரச்சனை தீவிரமடைந்து ஆயுதப் போராட்டமாக மாறத் தொடங்கிய 80களின் பின்னர் தமிழர்கள் புலம்பெயர்வதும் அதிகரித்தது. ஆரம்ப காலத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகளை நோக்கியே புலம்பெயர்வுகள் அமைய, 90களின் இறுதியில் கனடா நோக்கிய புலம்பெயர்வுகளும் பெரிதளவு நடக்க ஆரம்பித்தது. அதே காலகட்டத்தில் கனேடிய தமிழ் இளைஞர் குழுக்களும் உருவாக தொடங்கின. ஆரம்பத்தில் வடமராட்சியைச் சேர்ந்த உடுப்பிட்டி, வல்வெட்டித்துறை ஆகிய இரண்டு பிரதேச மக்களுக்கிடையில் ஈழத்தில் நிலவிய பிணக்குகளை மையமாகக் கொண்டே இந்த மோதல்கள் இடம்பெற்றன. அந்தப் பிரதேசங்களில் இறுக்கமாக நிலவிய சாதிப் பிரச்சனைகளின் நீட்சியாகவே இந்த மோதல்கள் தொடர்ந்தன. டவுன்டவுனில் (Downtown) இருக்கின்ற லான்ஸ்ரவுண், மற்றும் வெலஸ்லி & பார்லிமென்ட் பிரதேசங்களை மையமாகக் கொண்டே இந்த மோதல்கள் இடம்பெற்றன. இதில் என்ன வேடிக்கை என்றால் இரண்டு பிரதேச மக்களும் தத்தம் ஊர் சேர்ந்தவர்களை வீரர்களாகவும், நாயகர்களாகவுமே பார்த்தனர். இன்றும் இவ்வூர் ஒன்று கூடல்களில், இம்மோதல்களில் ஈடுபட்டவர்கள் இளைஞர்கள் மத்தியில் மிகுந்த மரியாதையுடன் நினைவு கூறப்படுவதைக் காணலாம். அதிலும் குறிப்பாக சப்வே (Subway) ஒன்றில் வைத்து துப்பாக்கியுடன்

கைது செய்யப்பட்ட ஒருவரை அந்த ஊர் மக்களே பிணை எடுத்ததுடன் அது தொடர்பான வழக்குகளிற்கு செலவான தொகையையும் பொறுப்பேற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. ஊர்பிமானம், ஊர்ப் பற்று போன்ற கருத்தாடல்களுடன் செய்யப்பட்ட இது போன்ற செயல்கள் பின்னாட்களில் பலர் இதே வழியில் குழு மோதல்களில் ஈடுபடுவதற்கு வழியமைத்த மோசமான முன்மாதிரியாகவும் அமைந்தது.

92ல் ஏகே கண்ணன் என்ற பெயர் பரவலாக அறியப்பட்ட பின்னர் மோதல்கள் கூழிகூழி, கண்ணன் குழு என்கிற இரண்டு குழுக்களிடையேயான மோதல்களாக தொடர்ந்தது. இரண்டு குழுக்களிலும் இருந்தவர்கள் அப்போதைய சூழலில் பாடசாலைகளுக்கு சென்றுவரும்போது புதிதாக வந்த இளைஞர்களை பெரிதும் கவர, பல இளைஞர்கள் அவர்களுடன் நட்பாகி, அந்த நட்பின் நிமித்தம் தாமும் அந்த அந்த குழுக்களை சார்ந்தவர்களாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டனர். இதேசமயம் கனேடியச் சட்டங்களின்படி 18 வயதுக்கு குறைவானவர்களுக்கான தண்டனைகள் மிகமிக குறைந்த அளவே இருந்ததால் குழுக்களைச் சார்ந்தவர்கள் இந்த “வயது குறைவான” (Under Age) இளைஞர்களை வைத்து பல விஷயங்களை செய்துகொண்டதுடன் தாம் செய்த சில குற்றங்களிற்காகவும் வயது குறைந்த சிலரை சரணடைய வைத்து தண்டனைகளில் இருந்து தாம் தப்பிக்

கொண்டனர். இதன் எதிரொலியாக மாற்றுக் குழுக்களால் புதிதாக இணைந்த இளைஞர்கள் குறிவைக்கப்பட அடுத்த நிலைக்கு குழுமோதல்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இதுவரை காலமும் இலங்கையில் சொந்த இடம் சார்ந்தும், உறவுமுறை சார்ந்தும், சாதி பிரச்சனைகளை மையம் வைத்தும் நடந்த மோதல்கள் பிற்பாடு கனடாவில் பாடசாலைகளையும், இடங்களையும் பெரும்பாலும் மையமாகக் கொண்டு தொடரத் தொடங்கின. அது மட்டுமல்லாமல், சட்டவிரோதமான முறையில் பணம் ஈட்டும் கடனட்டை மோசடி (Credit Card Skimming), திருட்டு, அடையாளத் திருட்டு (Identity Theft), முகவர் வேலைகளின் பிண்ணனி, போலி ஆவண தயாரிப்பு, காப்புறுதி மோசடி மற்றும் சிறிய அளவில் போதை மருந்து கடத்தல்/விற்பனை என்பனவற்றில் எழுந்த போட்டிகளும், பண ரீதியிலான பிரச்சனைகளும் மோதல்களுக்கு காரணமாகின. 90களின் பிற்பகுதியில் இருந்து இப்படி நிறைய குழுக்களாக இயங்கியவர்களுல் Gilders Boys, rough riders, B3, Brave Heartz, True Born Thugs, Marganeau Boyz போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்கள். இக்குழுக்கள் அவற்றின் ஆரம்பகாலத்தில் ஏற்கனவே பலமாக வளர்ந்திருந்த இன்னு மொரு குழுவின் ஆதரவுடன் இயங்கினாலும் சிறிது காலத்தில் தம்மை தனியொரு குழுக்களாக அடையாளப்படுத்தினர். இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது கனடாவில் இயங்குகின்ற ஏறத்தாழ எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் (பெரும்பாலான கத்தோலிக்க மற்றும் தனியார் பாடசாலைகள் நீங்கலாக) ஏதாவது ஒரு குழுவின் செல்வாக்கேனும் இருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. எனவே இந்தக் குழு மோதல்கள் யாரோ சிலர்தான் செய்கின்றார்கள் என்றோ, எம்மவரை மட்டம் தட்ட இது போன்ற நிகழ்வுகளை ஊதிப் பெரிதாக்குகின்றனர்

என்றோ காரணம் சொல்லி எம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளாமல் இது குறித்த காரணங்களையும், இது பற்றிய விமர்சனங்களையும் திறந்த உரையாடல்களுக்கும், விவாதங்களுக்கும் உள்ளாக்குவது அவசியமானதாகின்றது.

2

ஆரம்ப காலத்தில் இலங்கையில் இருந்து புதிதாக வந்தவர்களே இந்த இனக்குழுகளில் ஈடுபடுவது போன்ற ஒரு கற்பிதம் இருந்தது. இதற்கு காரணமாக, ஆங்கில மொழியுடன் போதுமான பரிச்சயம் இல்லாதவர்கள் அதன் தொடர்பில் எதிர்நோக்கும் தொடர்பாடல் சம்பந்தமான பிரச்சனைகளே இந்த குழு மோதல்களுக்கு காரணம் என்று சொல்லப்பட்டது (அடிப்படையில் இது இலங்கையின் மேல்தட்ட வர்க்க மக்களின் மனோபாவத்தை ஒத்தது). ஆனால் இன்றைய கால கட்டங்களில் சிறுவயது முதலே கனடாவில் வளர்ந்து வந்தவர்களும், இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்களுமே பெரும்பாலான குழு மோதல்களில் ஈடுபடுவதைக் காணலாம். சென்ற ஆண்டில் குழு மோதல்களில் ஈடுபட்ட தமிழ் இளைஞர் ஒருவரை (19 வயது என்று நினைவு) டொரண்டோ ஸ்டார் பத்திரிகை பேட்டி ஒன்று எடுத்தது. அப்போது அவர் சார்ந்த குழுவுக்கும் அவர் எதிர் குழுவினருக்குமான பிரச்சனைகளின் காரணமாக அவர் இருந்த வீட்டின் மீது பெற்றோல் குண்டுகள் வீசப்பட்டன. இந்த நிகழ்வுகளுக்கான காரணங்கள் பற்றிக் கேட்டபோது அவர் “இலங்கையில் இருந்து புதிதாக வந்த அவர்களைப் பார்த்தாலே எனக்கு வெறுப்பாக இருக்கின்றது. அவர்கள் உடை அணியும் முறை, போன்றவற்றைப் பார்க்கும் போது அவமானமாக இருக்கின்றது. அவர்கள் அணிந்து வரும் உடைகளில் இருந்து சமையல் வாசம் வீசுகின்றது.....” என்றெல்லாம் கூறியிருந்தார். உண்மையில்

வேற்றினத்தவர்கள் கூட எம்மவர்களைப் பற்றி கூறாத அளவுக்கு துவேசம் பொங்கியிருந்தது அவர் பேச்சில். இந்த அளவு எம் இளைஞர்கள் தம்மிடையே பிளவுபட்டிருக்க என்ன காரணம்? அதற்குரிய விடையும் அவரது பேச்சிலேயே இருக்கின்றது. புதிதாக வந்தவர்களை மட்டமாக நினைக்கவும், வெறுக்கவும் அவர் எடுக்கின்ற நியம அலகு புதிதாக வந்தவர்கள் கனேடிய நாகரிகத்துள் இன்னும் முழுமையாக புகவில்லை என்பதை சார்ந்து எடுக்கப் படுகின்றது. இது எந்த அளவிலும் ஏற்க முடியாத ஒரு மன நிலை. இதற்கு காரணம் பெரும்பாலும் எமது வீடுகளில் பிள்ளைகள் ஆங்கிலம் பேசுவதை, மேற்கத்திய பாணியில் உடை அணிவதைப் பார்த்து பெருமித்து, மற்றவர்களை மட்டம் தட்டும் மனநிலை. இதன் காரணமாக பிள்ளைகள் பலர் தமிழே தெரியாமல்/தமிழில் பேசாமலே வளர்கிறார்கள். இது மறைமுகமாக பெற்றோருக்கும், உறவினருக்கும் இடையில் (அவர்கள் அதிகளவு ஆங்கிலம் தெரியாமல் இருக்கும் இடத்து) பிள்ளைகளுடன் பெரும் இடைவெளிகளை உருவாக்கிவிடுகின்றது.

மேலும் இன்னொருவகை மக்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் பிள்ளைகளை தாம் இலங்கையில் வளர்ந்த அதே நாகரீகத்தின் தொடர்ச்சியாகவே இங்கேயும்

வளர்க்க முனைகின்றார்கள். அதே பாணியிலான உடுப்புகள், உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள். பொதுவாக நடுத்தர குடும்பங்களின் நிலை இது. இதனால் பிள்ளைகள் தாம் பழகும் சூழலிலும், நண்பர்கள் மத்தியிலும் பெரியளவிலான மனப்பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாகின்றார்கள். உயர்கல்லூரிகளில் வீட்டில் இருந்து அணிந்து வந்த உடுப்பை lockerகளில் வைத்துவிட்டு, வேறு விதமான உடைகளை கல்லூரியில் அணிந்து திரிபவர்கள் பலரைக் காணலாம். வீட்டில் இருந்து படிய வாரிய தலையுடன் வந்து பாடசாலையில் நிமீர் அணிந்து திரிந்துவிட்டு வீடு போகமுன்னர் தலையை தண்ணீரால் அலசிச் செல்லும் ஒரு மாணவனை நான் நன்கறிவேன். இதனால் மாணவர்கள் வீட்டில் இருந்து அந்நியப் பட்டுப் போவதுடன், மெல்ல மெல்ல தம் குடும்பத்தை வெறுக்கவும் தொடங்குகிறார்கள். இந்த நிலையில் தமக்குரிய சுதந்திரத்தை தாம் அனுபவிப்பதாக உணரும் நண்பர்கள் ஆபத்தானவர்களாய் மாற அவர்களுடனான உறவு வலுவடைகின்றது. இவர்களுக்கு ஏற்கனவே குடும்பத்தினருடன் இருக்கின்ற ஒட்டாத மனநிலையும், பாடசாலை மற்றும் வேலை செய்யும் இடங்களில் ஏற்படுகின்ற புறக்கணிப்பு உணர்வுகளும் சேர்த்து தம்மை ஒத்த பிறருடன் நெருக்கமாக்கின்றது. நண்பர்கள் வட்டம் பெருக, குழு மனப்பான்மை வருகின்றது. குழுவாக, கூட்டமாக இருக்கின்ற போது ஏற்படுகின்ற அதிகார போதை அவர்களிடம் அத்து மீறும் தன்மையினை உருவாக்கின்றது. நட்பு என்பது உயிரை கொடுப்பது அல்லது நட்புக்காக ஒருவனின் உயிரை எடுப்பது என்று ஏற்கனவே திரைப்படங்கள் சொல்லிக் கொடுத்திருக்க, நட்பும், காதலுமே வாழ்க்கையாக தெரியும் பதின்மங்களுக்குப் பிந்திய வயதில் இவை இரண்டிற்காகவும் வீணாக தம் வாழ்வைத் தொலைக்க தொடங்குகின்றார்கள்.

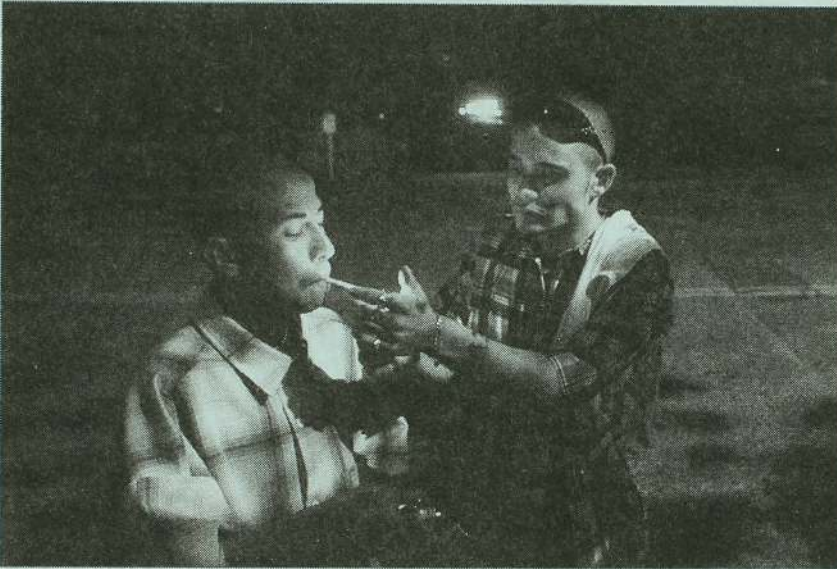
நாம் வாழும் சூழலில் திரைப்படங்களும் இதைத்தானே சொல்லித் தருகின்றன. 95 முதல் 99 வரையான ஐந்து ஆண்டுகளும் மென்மையான உணர்வுகளைக் கொண்ட திரைப்படங்களே பெரிதும் வெளியாகின. அவையே பெரிதும் வெற்றியும் பெற்றன. (இந்த மென்மையான திரைப்படங்களும் கூட விதம் விதமான காதல், நம்பவே முடியாத அளவு குடும்பப் பாசம் போன்ற அபத்தங்களைத்தான் காட்டின என்பது வேறுவிடயம். ஆனால் அவற்றில் வன்முறைகள் பெரிதாக இருக்கவில்லை) இந்த நிலையில் அமர்க்களம் என்கிற திரைப்படம் வருகின்றது. முழுக்க முழுக்க குழுத்தலைவன் ஒருவனின் நாயகத் தன்மையை முன்னிலைப்படுத்தி, அவன் பக்கத்தை நியாயப்படுத்தி எடுக்கப்பட்ட அந்த திரைப்படம் வெற்றிபெறுகின்றது. அந்த இளைஞன் அந்த நிலைக்கு வர அவன் அனுபவித்த மோசமான குழந்தைப் பருவம்தான் காரணம் என்று இயக்குனர் தெளிவாக காட்டியபோதும் அதை பார்த்த பெரும்பாலான இளைஞர்களுக்கு நாயகன் செய்யும் அடிதடிகளும், அவன் மேல் இரக்க முற்று துரத்தி துரத்தி காதலிக்கும் நாயகியும் மட்டுமே கண்ணில்பட்டார்கள். இந்த திரைப்படத்தின் வெற்றி இது போன்ற ரவுடிகளையும், தாதாக்களையும் முன்னிலைப்படுத்தும் நிறையப் படங்களை உருவாக்கியது. அவர்களுக்கான புதுப் புது நியாயங்களை உருவாக்கியது. அவை பலவற்றில் உண்மைகள் இருந்தபோதும், அது பற்றிய சமூக ரீதியான கண்ணோட்டம் இன்றி, அடிதடி செய்யும் நாயகன், அவனை துரத்தி துரத்தி காதலிக்கும் நாயகி, அவன் புகழ் பாடும் சமூகம் அல்லது நாயகனின் சமூக அக்கறை என்ற பெயரில் அவன் செய்யும் அத்துமீறல்களுக்காக முன்வைக்கப்படும் நியாயங்கள் என்பனதான் பதினமங்களில் இருக்கும் பல

இளைஞர்களின் பார்வையில்பட்டன. தாம் திரையில் பார்த்த நாயகத் தன்மைகளுடன் தம்மையும் ஒப்பிட்டபோது அவர்களுக்கு தம்மை ஒரு குழு சார்ந்தவனாகவோ, இல்லை குழுக்கள் சார்ந்த அத்துமீறல்களை செய்தவன் என்றோ வெளிக்காட்டுவதில் எந்த தயக்கமும் இல்லாமல் போயிற்று.

பொதுவாக குழு மோதல்களுக்கான காரணங்கள் ஆரம்பத்தில் ஈழத்தில் வாழ்ந்த ஊர் சார்ந்ததாகவே இருந்தது. அதன் பின்னர் பல மோதல்களுக்கு காரணமாக காதல் சார்ந்த பிரச்சனைகளே இருந்தன. இலங்கையில் அதிலும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் பொதுவாக பதினமங்களின் பின்னர் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் இடையில் மிகப்பெரும் திரை விழுந்துவிடுகின்றது. அதனால் ஒருவன்/ ஒருத்தி தன் உறவினர்களைத் தவிர்த்து பல்கலைக்கழகம் செல்லும்வரை அல்லது திருமணமாகும் வரை எதிர்ப்பாலாருடன் பழகுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் இருப்பதில்லை. இதனால் எதிர்ப்பாளர் பற்றிய புரிதல்கள் இல்லாமல் வளரும் ஒரு சமூகம் திரைப்படங்களில் காட்டப்படும் காதல் பற்றிய கதையாடல்களை உண்மை என்று நம்பி அதன் வழி தானும் நடந்து கொள்ளுகின்றது. அதிலும் தற்போதைய காலங்களில் கூட உயர்கல்லூரிகளில் படிக்கின்ற தமிழ் மாணவர்களிடையே ஒரு பெண்ணை எவன் முதலில் காதலிக்கின்றானோ அவனைத்தான் அந்தப் பெண் காதலிக்கவேண்டும் (அந்த பெண்ணிற்கு அவன் மீது காதலோ அல்லது சாதாரண ஈடுபாடோ இல்லாமல் கூட இருக்கலாம்.) என்ற எழுதப்படாத ஒரு சட்டம் இருக்கின்றது. அது போல தன் சகோதரியை ஒருவன் காதலிக்கின்றான் என்று தெரிந்தாலே அவனை அடித்து நொறுக்கி, மிக மோசமாக மிரட்டும் இயல்பும் நிறைய இளைஞர்களிடையே இருக்கின்றது. இப்படி மிரட்டும்போது

மிரட்டப்படுபவனும் தனக்குரிய ஆட்பலத் துடன் இருந்தானென்றால் நிச்சயம் அது ஒரு குழு மோதலாக வெடிக்கும். தொடர்ச்சியாக தொடரும் இப்படியான நிகழ்வுகள் இறுதியில் கொலைவரை கூட சென்று முடியலாம்.

புலம்பெயர்ந்து ஒரு புதிய சூழலில் தன்னைப் பொறுத்திக்கொள்ள போராடும் ஒரு இனத்தில் எழக்கூடிய இப்படியான உறவு முறைச் சிக்கல்களும் அதனால் எழும் விளைவுகளும் ஓரளவுக்கு எதிர்பார்க்கக் கூடியனவே. ஆனால் தற்போது பெரும் பாலான தமிழ்க் குழுக்களிடம் வேருன்றி

யுள்ள கடனட்டை மோசடி, காப்புறுதி மோசடி போன்றவை இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு இந்த மோதல்கள் தொடரப் போவதையே காட்டுகின்றன. ஆரம்ப காலத்தில் பணம் உழைப்பதற்காக கார்களுக்கும், கார்களில் இருந்து விலை உயர்ந்த பொருட்களையும் திருடி ஓரளவுக்கு தமது ஆடம்பர தேவைகளுக்கு பயன்படுத்தி வந்தனர். அதிலும் பெரும்பாலும் கார்களில் பொருத்தப்பட்டுள்ள ஸ்டீரியோ சாதனங்களும், கார்களை அழகுபடுத்துவதற்காக பொருத்தப்பட்டவைகளுமே குறிவைக்கப்பட்டன. இதற்குப் பிறகு மெல்ல மெல்ல

இதர மோசடிகளும் பரவ ஆரம்பித்தன. கிட்ட தட்ட எல்லாக் குழுக்களை சார்ந்த இளைஞர்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் இந்த மோசடி வலையில் பங்கெடுத்தனர். பெருமளவு பணம் இளைஞர்களிடையே பரவ இந்த மோசடிகள் காரணமாக இருந்தன. ஆரம்பத்தில் இந்த மோசடிகளில் கைது செய்யப் பட்டவர்கள் சட்டங்களில் உள்ள ஓட்டைகளைப் பாவித்து சுலபமாகத் தப்பிவிட, விழித்துக் கொண்ட காவல்துறையினர் சட்டங்களை கடுமையாக்கி, "தீவிர வாத தடுப்பு சட்டம்" போன்ற கடுமையான சட்டங்களின் கீழும் கூட பலரை கைது செய்தனர். இந்த நேரம்

கவனிக்க வேண்டிய இன்னொரு விடயம் போலிக் கடனட்டைகளை பயன்படுத்தி பொருட்களை வாங்கி மிக மலிவு விலைகளிற்கு இவர்கள் விற்கின்ற போது இவர்களின் நெருங்கிய உறவினர்களும், சில சமயங்களில் பெற்றோரும் கூட இவர்களிடம் இருந்து மலிவு விலைக்கு பொருட்களை வாங்குகின்றனர். பெரிய அளவு

திரைகளை கொண்ட தொலைக்காட்சிகளை போலிக் கடனட்டைகள் மூலம் பொதுவாக 65%ற்கு விற்கப்பட்டபோது ஒரு இளைஞன் 60% என்ற விலைக்கு விற்று வந்தான். அவனை அவனது தந்தையே விபரம் புரியாதவன் என்று சொல்லி கவலைப்பட்டதை நான் காதாரக் கேட்டிருக்கின்றேன். இது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் நாம் நிச்சயமாக இந்தக் குழு மனப்பான்மைக்கு, அதன் மூலமாக செய்யப் படுகின்ற இது போன்ற மோசடிகளுக்கும் இளைஞர்களை மட்டுமல்லாமல், எம் சமூகத்திலேயே கலந்துள்ள, அதிலும்

பெரும்பாலும் உறவுகளுக்குள் உள்ள சில குறைபாடுகளைப் பற்றியும் பேச வேண்டிய அவசியம் உண்டாகின்றது.

இன்றைய உலகில் பெரும்பாலும் வெற்றி என்பது பண ஈட்டல் தொடர்பானதாகவும், பொருளாதார ரீதியானதாகவுமே பார்க்கப்படுகின்றது. அதே நேரம் பண ஈட்டல் என்பது பேசப்படுவது போல, அது ஈட்டப்பட்ட முறை பேசப்படுவதில்லை. போர்க்களத்தில் நியாயங்கள் ஏதுமில்லை என்று சொல்வது போல, பணம் உழைப்பதிலும் நியாயம் பார்க்கலாகாது என்று தர்க்கம் பேசுவர்களிடம் பேச எமக்கு ஏதுவுமில்லை. அவர்களை மோசமாகிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமுதாயத்தை இன்னும் மோசமாக்கிச் செல்லும் நோய்க்காவிளாக மட்டுமே பார்க்க முடியும் ஆனால் பல சமயங்களில் பெற்றோரும், குடும்பத்தாருமே இதே மன நிலையுடன் அடைவதைக் காணும்போது தான் அதிகம் கவலையாக இருக்கின்றது. இவர்களை ஊக்கி வளர்க்கும் ஒரு சமுதாயம், மறைமுகமாக இவர்கள் மீது காட்டும் அபிமானமும், அவர்களை வெற்றியாளர்களாகக் கொண்டாடுவதும் நேர்மையான முறையில் உழைத்து வாழ்பவர்களை, வாழ முற்படுபவர்களை மிகப்பெரிய அவ நம்பிக்கைகளுக்கு உள்ளாக்குகின்றது. அண்மையில் ஒருவர் என்னிடம் “எண்ட அக்காண்ட மகன் படி படியென்று படிச்சு இப்ப ஒன்றரை லட்சம் வருஷத்துக்கு உழைக்கிறான். எண்ட மகன் பள்ளிக்கூடம் படிச்சு முடிக்கவேயில்லை. ஆனால் அவன விட டபிளா உழைக்கிறான். உதான் தம்பி கெட்டித்தனம் என்றது” என்று சொன்னார். அவரது மகன் செய்யும் முறைகேடுகள் பற்றி நன்கு அறிந்தவர் அவர். இப்படி இருக்கின்றபோது இவரே இப்படி சொன்னால், அதை கேட்டு வளரும் அவரின் இளைய மகன்களின் மன நிலை எவ்வாறு மாறும். தாமும் அது போல செய்யலாம்,

நிறையக் காசு சேர்க்கலாம் என்று அவர்கள் மனம் சிந்திக்காதா? எதற்கெடுத்தாலும் ஓளவை, பாரதி என்று பேசுவர்களே; அவர்கள் தானே எப்போதோ “தீயோர் குண இயல்புகளை பிறர்க்கு உரைப்பதுவும் தீதே” என்றும் “மோதி மிதித்துவிடு பாப்பா, அவர் முகத்தில் உமிழ்ந்துவிடு பாப்பா” என்று பாடிப் போனார்கள்.

இதைத் தவிர குழுக்களை ஆதரிக்கவும், தத்தம் பக்க நியாயங்களை சொல்லவும் இன்னோரு கதையும் அதிகம் சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது தமிழர்கள் கனடாவில் குடியேறிய ஆரம்ப காலங்களில் கறுப்பினத் தவரும், சீனர்களும் தமிழர்கள் மீது நிற வெறியுடன் நடந்ததாகவும், அதில் இருந்து தம் இனத்தைக் காக்கவே தமிழர்கள் தம்மிடையே குழுக்களை அமைத்துக் கொண்டனர் என்றும். இப்படிச் சொல்பவர்களை என்ன சொல்லித் திட்டுவது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. சரி, ஒரு கதைக்கு அப்படியே எடுத்துக் கொண்டாலும் தமிழ் இனக்குழுக்கள் இதர தமிழ்க் குழுக்களிடையே மோதியதைத் தானே எம்மால் அறியமுடிகின்றது இது தவிர தமிழர்களாலேயே ஒழுங்கு செய்யப்படும் நிகழ்வுகளில் இவர்கள் மோதியதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வது. உதாரணமாக 2006ல் கனடாவில் கொண்டர்லாண்டில் “தமிழர் நாள்” நிகழ்வுகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அதில் மார்க்கம் பிரதேசத்தையும், டொரண்டோ பிரதேசத்தையும் மையமாக வைத்து இயங்கும் இரண்டு குழுக்கள் மோதின. இரண்டிலும் பெரும்பாலும் 20 வயதுக்கு குறைந்தவர்கள். அதன் பின்னர் இரண்டு குழுக்களும் அந்தக் கோடை விடுமுறை முடிந்து பாடசாலை தொடங்கிய முதல் நாளில், தம்மில் பெரியவர் யார் என்று உறுதி செய்யும் நோக்குடன் இரண்டு பிரதேசங்களிலும் இயங்கும் பாடசாலைகளில் வைத்து அடிதடியில் இறங்கினர்.

பலர் காயமடைந்தனர். இதை எந்த அடிப்படையில் நியாயப்படுத்துவது?

ஒரு பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்கு எடுக்கப்படும் முதலாவது படி அப்படி ஒரு பிரச்சனை இருக்கின்றது என்று ஒத்துக் கொள்வது. முதலில் நாம் தமிழ் இளைஞர்களிடையே இந்த குழக் கலாசாரம் நன்கு பரவிவிட்டது என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். 90களில் இறுதியில் கனடாவில் நடக்கும் தமிழர்களிடையேயான வன்முறைகள் பற்றி கேட்கப்பட்டபோது டி.ஐ.ஐ. சுந்தரலிங்கம் “தமிழர்கள் சமுதாயத்துக்கும், கனேடிய சமுதாயத்துக்கும், போலீசுக்கும் பெரிய இடைவெளி உள்ளது. இதனால் தமிழர்கள் தம்மிடையே நிகழும் வன்முறை பற்றிய போலீசாரின் விசாரணைகளில் ஒத்துழைப்பு தருவதில்லை. இந்த நிலை நீடிக்கும்வரை வன்முறைகள் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்” என்ற பொருள்பட கூறியிருந்தார். இந்த கருத்து நிச்சயம் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டியது. இப்படிச் செய்கின்றார்களே என்று

அவர்களை முற்று முழுதாக நிராகரிக்க வேண்டும் என்றோ அல்லது இன்னும் சிலர் சொல்வது போல (இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கில் செய்தது போல) போஸ்டில் கட்டி வெடி வைக்கவேண்டும் என்றோ நான் ஒரு போதும் சொல்ல மாட்டேன். எல்லா சரி பிழைகளையும் தாண்டி, இத்தனையும் செய்யக் காரணமாய் சில சமூக ரீதியான, உளவியல் ரீதியான, இன ரீதியான/இலங்கையில் இருந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் காரணங்களாய் இருந்திருக்கின்றன என்பதையும், புலம் பெயர் நாடுகளில் தமிழர்களிடையே இப்படியான ஒரு முக்கிய பிரச்சனை இருக்கின்றது என்பதையும் அங்கீகரிக்கும் அதே வேளை அதற்காக அவர்கள் செய்யும் சமூக விரோத செயல்களை முற்றாக நிராகரிப்பது என்ற அடிப்படையில் தொடர்ச்சியான உரையாடல்களையும், செயற்பாடுகளையும் செய்வது மூலமே ஓரளவுக்கு இனியும் இது போன்ற அனர்த்தங்கள் நிகழாமல் தடுக்கலாம். இல்லாவிட்டால் இதற்காக பொறுப்பேற்று எம்மை நாமே சிலுவையில் அறையலாம்.

ஒரு நாள் நள்ளிரவு நேரம் குருக்கள் ஐயாவின் வீட்டு டெலிபோண் பயங்கரச் சத்தமாக ஒலித்தது. இருந்தாலும் தன்னை மறந்து குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த குருக்களுக்கு அது செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கொலி போன்றிருந்தது. ஆனால் தூக்கத்திலிருந்த ஐயரம்மா துடித்துப் பதைத்துக் கொண்டு எழும்பி கடைவாயில் வடிந்த வீணியை சேலைத் தலைப்பால் துடைத்தவாறு டெலிபோனை எடுத்து ஹலோ என்றா. மறுமுனையில் யாரோ ஆங்கிலத்தில் பேசியதும் டெலிபோனை சடக்கென வைத்து விட்டு குருக்களை உசிப்பி உசிப்பி எழுப்பினா. மது மயக்கத்தில் கிடந்த குருக்களுக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. சும்மா போ அங்கால எனக் கத்திவிட்டு 'குவில்ரை' இழுத் துப் போர்த்துக் கொண்டு படுத்தார்.

டெலிபோணில யாரோ இங்கிலீசில கதைக்கிறாங்கள். என்னவோ ஏதோ என்று தெரியாது எழும்பிக் கதைச்சுப் போட்டுப் படுங்கோ எனக்கூறி மீண்டும் உசிப்பினா. என்ன இழவப்பா உன்னோட பெருந் தொல்லையாய் போச்சுது எனக் கூறிக் கொண்டு அரைத் தூக்கத்தில் கண்களை திறக்காமலே போனை கையால் தடவி எடுத்து ஹலோ என்றார்.

மறுமுனையில் இருந்த 'எலாம் கொம்பனி'க்காரன் "பேர்கிளர் எலாம் இன் த ரெம்பிள்" என்றான். அவன் சொன்னது குருக்களுக்கு உடனடியாக விளங்காததினால் வட்? என்றார்.

அவன் திரும்பவும் "பேர்கிளர் எலாம் இன் த ரெம்பிள்" என்றான்.

அதன் பின்னரே துடித்துப் பதைத்துக் கொண்டெழும்பிய குருக்கள் "ஓக்கே ஓக்கே ஐயாம் கோயிங் தெயார்" எனக் கூறிக் கொண்டு அவதிப்பட்டார்.

ஒண்ணுமே புரியாத குருக்களம்மா என்னப்பா நடந்தது எனக் கேட்டா. கோயிலுக்குள்ள யாரோ கள்ளர் போயிருக்கிறாங்கள். 'எலாம்' அடிக்குது எண்டு 'எலாம் கொம்பனி'க்காரன் அடிக்கிறான். நான் கோவிலுக்குப் போய் பார்த்து விட்டு வாறேன். எங்கே என்ற கார் திறப்பை எடு என்றார். உடுத்திருந்த வேட்டியோடு மேலே ஒரு சேட்டைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு காரில் வேகமாக கோயிலை நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தார். மது மயக்கத்திலும் தூக்கக் கலக்கத்திலும் இருந்த அவருக்கு கண்பார்வை கூட சரியாகத் தெரியவில்லை. நள்ளிரவு நேரத்தில் ரோந்து நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்த

பொலிஸார் அறுபது கிலோ மீற்றர் வேகத்தில் போக வேண்டிய இடத்தில் காரொன்று எண்பது கிலோ மீற்றர் வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் அந்தக் காரைப் பின்தொடர்ந்து சென்று சுழலும் சிகப்பு லைற்றைப் போட்டு காரை நிறுத்தினார்கள்.

குருக்கள் ஐயா என்னடா இது நான் போற அவசரத்தில் இவங்கள் வேற தடுத்து நிறுத்திறாங்கள் எனக் கூறிக்கொண்டு காரை நிறுத்தினார். பொலிஸ்காரர் இறங்கி வந்து “வை யூ ஆர் டிறைவிங் ஓவ ஸ்பீட்?” என்றார். “பேர்கிளர் எலாம் இன் மை ரெம்பிள். ஐயாம் கோயிங் பாஸ்” என்றார் குருக்கள்.

குருக்கள் வாயைத் திறந்ததும் தீர்த்தத்தின் நெடி குப்பென பொலிஸ்காரரின் மூக்கினுள் ஏறியது. அவரது கண்கள் மயக்கத்தில் இருப்பதையும் அவதானித்த பொலிஸார் மதுபோதையை அளவிடும் கருவியை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்து வாயில் வைத்து ஊதுமாறு சொன்னார்.

குருக்களும் வேறு வழியின்றி வாயை வைத்து ஊதினார்.

உமது ரத்தத்தில் அதிகளவு மது இருக்கிறது. அதனால் நீர் கார் ஓட்ட முடியாது. காரை நிறுத்தி விட்டு டக்ஸியில் போம் எனக் கூறினார். அத்துடன் மதுபோதையில் கார் ஓட்டிய குற்றத்துக்கு டிக்கட்டையும் கொடுத்தார் பொலிஸ்காரர்.

நள்ளிரவு நேரம் வேலை முடிந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த ஒரு தமிழ்ப் பொடியன் குருக்கள் ஐயாவை பொலிஸார் மறித்து வைத்து விசாரிப்பதைக் கண்டதும் என்னவென்று அறிய அங்கே சென்றான். பொலிஸ்காரர் கூறிய கூற்றையும், குருக்களின் முகத்தையும் பார்த்த அவனால் எதையுமே நம்ப முடியாமல் இருந்தது. இருந்தாலும் குருக்களுக்காக டக்ஸியை தனது செலுலர் போணில் அழைத்து அதில்

போகுமாறு கூறி அனுப்பி விட்டுச் சென்றான். அவன் மூலமாக மறுநாள் அதிகாலையே குருக்கள் ஐயா தீர்த்தம் குடிக்கும் செய்தி காட்டுத் தீ போல் பரவியது.

நள்ளிரவில் நடந்த நாடகத்தைக் கேள்வியுற்ற குருக்கள் ஐயாவின் பக்தரான சாம்பசிவம் அதிகாலையில் அவரது வீட்டுக்கு சுகம் விசாரிக்கச் செல்வது போன்று சென்று என்ன குருக்கள் ஐயா உங்களைப் பற்றி சனங்கள் எல்லாரும் அவதூறாகப் பேசுகினம். ராத்திரி காரோடிக் கொண்டு போன உங்களை பொலிஸ்காரன் மறித்து டிக்கட் தந்து டக்ஸியில் போ என்று சொல்லிப் போட்டானாம். என்னால நம்ப முடியாமல் போச்சது குருக்கள் ஐயா. அது தான் இந்தச் சனங்கள் கதைக்கிறது உண்மையா பொய்யா என உங்களிடமே நேரில கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு போய் அவையளைத் திட்ட வேணுமெண்டு வந்தனான் என்றார்.

தெரியாதே சாம்பசிவம் கோயில்ல நாளாந்தம் காலமை தொட்டு இரவு வரை ஒரே நிலையாக நிக்கிறதால இரவில் கால் உழைவு தாங்க முடியாமலும், நித்திரை இல்லாமலும் நான் பெரும் அவதிப்படுவன். அதால என்ர பமிலி டாக்டர் சொல்லித் தான் இரவில் சாப்பிட முன்னம் கொஞ்சம் எடுத்துப் போட்டு படுத்தன் என்றால் கால் அலுப்புத் தெரியாமல் நல்ல நித்திரை கொள்ளலாம். அப்படித் தான் ராத்திரியும் கொஞ்சம் எடுத்துப் போட்டு நல்ல நித்திரை கொண்டிருந்த போது ‘எலாம்’ கொம்பனிக்காரன் டெலிபோண் அடிச்ச கோயில்ல திருட்டு ‘எலாம்’ அடிக்குது எண்டான். நானும் துடிச்சப் பதைத்துக் கொண்டு எழும்பி காரையும் எடுத்துக் கொண்டு ‘ஸ்பீட்டா’ப் போனன். பொலிஸ்காரன் மறிச்சு என்னோட கதைக்கேக்க அவனுக்கு சாடையா

மணத்திட்டுது. அதுதான் என்ர கஷ்ட காலத்துக்கு அவன் டிக்கட்டை தந்து, டக்கியில போ எண்டு சொல்லிப் போட்டான். குடிவகை என்ன மச்சமா? இல்லைத் தானே. பழ ரசத்தை புளிக்க வைச்சுத் தானே செய்யிறது. அதுவும் நான் கால் வலி தெரியாமல் இருக்க மருந்து மாதிரித் தானே குடிக்கிறனான். அதில என்ன தப்பு இருக்குது? என்றார்.

சாம்பசிவத்தாருக்கு பெரும் தர்மசங்கடமாக இருந்தது. குருக்கள் ஐயா மீது அவர் இவ்வளவு காலமாக வைத்திருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் பொலிகக்காரனைக்

கண்டு முறிஞ்ச வெறி மாதிரி தொப்பென்று விழுந்து விட்டது. வெளிநாட்டுக்கு வந்த இளவட்டன்கள் தான் எங்கட பாரம்பரியத்தைக் கைவிட்டு இஞ்சத்த பழக்க வழக்கங்களுக்கு மாறுதுகள் எண்டு பார்த்தால் வயது வந்த ஆசாரசீலராக இருக்க வேண்டிய குருக்களே இப்படி மாறிப் போய் விட்டாரே என எண்ணி மன வேதனை உற்ற சாம்பசிவம் சிவ சிவா! அபச்சாரம்! அபச்சாரம்! எனச் சொல்லி இரு கைகளாலும் தன் தலையில் தானே குட்டிக் கொண்டார்.

(யாவும் கற்பனையல்ல)

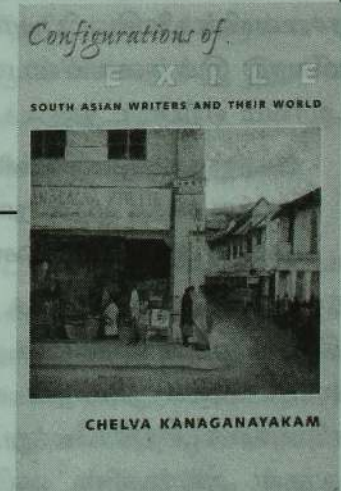
மண்ணின் குரல் (1994)

'மண்ணின் குரல்' வ.ந.கிரிதரனின் மூன்றாவது நூல். வன்னி மண், அருச்சுனனின் தேடலும் அகலிகையின் காதலும், கணங்களும் குணங்களும், மண்ணின் குரல் ஆகிய நான்கு குறுநாவல்களைக் கொண்டது. இத்தொகுப்பிலுள்ள நான்கு நாவல்களும் கனடாவிலிருந்து வெளிவந்த 'தாயகம்' சஞ்சிகையில் வெளியிடப்பட்டவை.

Configuration of EXILE

south asian writers and their world (1995)

பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகத்தின் ஆங்கில நூல். பன்னிரு தெற்காசிய எழுத்தாளர்களின் நேர்காணல்களின் தொகுப்பு. ராறிக் அலி, ஜீன் அரசநாயகம், விக்ரம் சேத், ரஜிவ விஜேசிங்க, கிர்பால் சிங் போன்றோர் இவர்களுள் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள்.

❖ நேர்காணல்

☞ நாட்டுக் கூத்தில் இன்றுள்ள உங்களது ஆர்வத்தின் மூலம் எங்கிருந்து தொடர்கிறது?

எங்களது ஊர் கரம்பொன் தெற்கைச் சேர்ந்த மெலிஞ்சிமுனை என்னும் நெய்தல் நிலக் கிராமமாகும். இயற்கையோடு ஒட்டி வாழும் இக் கிராம மக்கள் தமது ஓய்வு நேரங்களில் கலை உணர்வினை வெளிப்படுத்தும் முகமாக, எமது தேசிய பண்பாட்டு வடிவமான நாட்டுக் கூத்தை பேணிப் பாதுகாத்து வந்தமையினால் கூத்துக் கலைக்கு மிகவும் பெயர் பெற்ற இடமாக விளங்கியது. அக்காலத்தில் அயல் கிராமங்களிலிருந்தும், தூர இடங்களிலிருந்தும் மாட்டு வண்டிகளிலும், பேருந்துகளிலும், இன்னும் கால்நடையாகவும் மக்கள் திரளாக வந்து பாய், பறி, கடலை, கச்சானுடன்

அக்காலத்திலேயே ஊரின் எல்லைவரை ஒலிக்கும் தாள இசை மிகுந்த கணீரென்ற குரல்வளமும், அலசுவாகப் பாத்திரமேற்று நடித்த இ.மத்தியாஸ் அவர்களின் சோகம் இழையோட பாத்திரத்துடன் ஒன்றி பாடி நடித்த மனத்தை உருக்கும் காட்சிகளும், அரங்கையே அதிரவைக்கும் அ.மடுத்தீஸ் அவர்களின் பூனாக நடித்த நகைச்சுவைக் காட்சிகளும் இன்றும் மனத்தில் நிழலாடுகின்றன. அத்துடன் மிகவும் பார்த்து ரசித்த முற்றிலும் புதிய இளைஞர்களைக் கொண்டு மேடையேற்றப்பட்ட புனித கிறிஸ்தோபர் நாட்டுக்கூத்தையும் குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டும். அக்கூத்தின் ஆசானாக இயங்கிய நீ.வ. அந்தோனி அண்ணாவியாரைப் பாராட்டி 1969ஆம் வருசம் கலையரசு

அனுபவப் பகிர்வு

கூத்துக் கலைஞர் அருள்

விடியும்வரை விழித்திருந்து பார்த்து மகிழ்வார்கள்.

எனக்கு அப்போது ஆறு வயதிருக்கும். கூத்தைப்பற்றி சரியான விளக்கம் இல்லாத போதும், நடிகர்கள் பாத்திரத்தோடு ஒன்றி பாடல்முறை வகுத்து ஆடிப்பாடி நடித்த போது காணவந்த மக்கள் உள்ளத்து உவகையுடன் ஆர்ப்பரித்து ரசித்தமை கலாரசனையின் பிரதிபலிப்பாகத் தென்பட்டமையினால் இக் கலையின்பால் எனக்கு மிகுந்த ஆர்வம் ஏற்பட்டது.

☞ இந்த ஆர்வ வளர்ச்சியின் பின் நீங்கள் பார்த்து ரசித்த முதல் நாட்டுக் கூத்து எது? அதைப் பற்றிச் சிறிது சொல்லுங்கள்.

அலசு நாட்டுக் கூத்தையும், புனித கிறிஸ்தோபர் நாட்டுக்கூத்தையும் குறிப்பிடலாம். அலசு நாட்டுக் கூத்தில் பெமியான் பிரவுவாக பாத்திரமேற்று நடித்த ம.வைத்திய நாதன் அவர்களின், ஒலிபெருக்கி இல்லாத

கே.சொர்ணலிங்கம் அவர்கள் அதே மேடையிலேயே பொன்னாடை போர்த்தி, கலைக்குரிசில் என்னும் பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்தமை, பாரம்பரியக் கலையான கூத்தில் தடம் பதிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எனது மனத்துள் தோற்றி விட்டது.

☞ அக் காலத்தில் நாட்டுக்கூத்து மீதான மக்கள் ஆதரவு எப்படி இருந்தது?

கூத்து என்பது ஒரு கூட்டுக் கலையாகும். நாடக ஆசிரியர், இயக்குநர், நடிகர்கள், ஒப்பனையாளர், அரங்க அமைப்பாளர், ஒலி-ஒளி அமைப்பாளர் என பன்முகக் கலைஞர்களை உள்ளடக்கியதாகும்.

நடிகர்களிடம் பாத்திரங்கள் பிரித்து கொப்பி கொடுக்கப்பட்டவுடன் வார இறுதிநாளில் பழக்கம் ஆரம்பமாகிவிடும். பயிற்சி நிறைவுபெற்றபின் பணக்கூத்து என்னும் அரைச் சோடனை நடைபெறும்.

நடிகர்களுக்கும் மற்றைய கலைஞர்களுக்கும் உறவினர்களும், நண்பர்களும் மாலை அணிவித்தும், சால்வை போர்த்தியும் கௌரவம் செய்வார்கள். கூத்து அரங்கேற்றத்தின்போது மத்தள ஓசை கேட்டவுடன் மேற்குறிப்பிட்ட கலைக் குடும்பத்தினருடன் கிராமமே ஒன்றுகூடும் ஒரு விழாபோல். மக்கள் பார்வையாளராக இல்லாமல் பங்காளராகி தங்கள் கலையுணர்வை வெளிப்படுத்துவார்கள். நன்றாகப் பாடி நடிப்பவர்களுக்கு தனித்துவமான மதிப்பையும், மரியாதையையும் மக்கள் அளித்தனர்.

☞ கூத்துக் கலையில் உங்கள் குடும்பப் பின்னணி என்ன என்பதை சற்று விளக்குவீர்களா?

நாட்டுக்கூத்துக் கலையைப் பொறுத்த வரை எனது பேரனார் கலைக்குரிசில் அவர்கள் பல்வேறு திறமைகள் வாய்ந்தவர். அவரைப்பற்றி நானே அதிகம் சொல்லாமல், நாடக ஆய்வாளர்கள், பேராசிரியர்கள் சிலர் வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்களைக் கூறுவது பொருத்தமாய் இருக்குமென எண்ணுகின்றேன்.

கலாநிதி சி.மௌனகுரு அவர்கள்: 'கலைக்குரிசில் நீ.வ.அந்தோனி அவர்கள் நடிகர் மாத்திரமின்றி ஒரு நாட்டுக்கூத்துப் புலவரும் அண்ணாவினாரும் ஆவார் என அறிகிறோம். வடபகுதி மெலிஞ்சிமுனை வாழ் இப்பெருமகன் ஈழத்து தமிழர் நாடக மரபென்ற ஆலமரத்தைத் தாங்கிநிற்கும் விழுதுகளில் ஒருவராவார். இத்தகையோர் நமது இளம் தலைமுறையினருக்கு அறிமுகம் செய்யப்படவேண்டியவர்கள்.'

கலாநிதி அ.சண்முகதாஸ் அவர்கள்: 'ஈழத்து தமிழர் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தில் முக்கியமாகத் திகழ்வது நாட்டுக் கூத்தாகும். கலைக்குரிசில் நீ.வ.அந்தோனி அவர்களுடைய பெயர் ஈழத்து நாட்டுக் கூத்து வரலாற்றில் இடம்பெற வேண்டிய தொன்றாகும்.'

☞ இந்தப் பின்னணியில் வளர்ந்துவந்த நீங்கள் முதன்முதலாக எழுதி இயக்கிய நாட்டுக்கூத்து எது?

சிறுவயதில் எனது பேரனார் கலைக் குரிசில் அவர்கள் ராகத்துடன் பாடி சொற்களைக் கூற நான் அவற்றை எழுதுவதுண்டு. ஒருமுறை 1960ஆம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன், மாதகலில் மதிவீரன் நாட்டுக்கூத்தைப் பழக்கி மேடையேற்றிய பொழுது நாடகமன்றத்தின் சார்பாக என் பேரனாருக்கு மாலை போட்டு கையில் கணையாழி அணிவித்தனர். மறுநாள் வீடு வந்ததும் அம் மோதிரத்தைக் கழற்றி அளவுக்கு நூல் சுற்றி என் கையில் அணிவித்து, 'இந்த மரபுக்கலையை நீ தொடர்ந்து முன்னெடுக்கவேண்டு'மென்று கூறினார். அவரது கனவு 1994ஆம் ஆண்டு நிறைவேறியது.

தாயகத்தில் ஏற்பட்ட அனர்த்தத்தினால் 1993இல் கனடாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தேன். கனடாவில் கலை பண்பாட்டுக் கழகம் நடாத்திய நாடகப் போட்டிக்கு நான் முதன்முதலாக 'சிறுமை' என்னும் சமூகப் பிரச்சினையை முன்வைத்து எழுதிய கூத்து அரங்கேறியது. இக் கூத்து மேடையேற சட்டத்தரணி ம.ஆ.யேசுதாசனும், திரு. ஆ.ஆசீர்தாசனும் அளித்த ஊக்கமும் ஆதரவும் மறக்கமுடியாதவை. 'சிறுமை' நாட்டுக்கூத்திற்கு சிறந்த நாடகத்துக்கான 1ஆம் பரிசும், சிறந்த நடிகர்களுக்கான பாராட்டுப் பத்திரமும் கிடைத்தன. இதுவே என் முதல் நாட்டுக்கூத்து ஆகும்.

☞ இதுவரை எத்தனை நாட்டுக்கூத்துக்கள் எழுதியுள்ளீர்கள்?

'சிறுமை' நாட்டுக்கூத்துக்குப் பின் இரண்டாவது கூத்தாக 1996ம் ஆண்டு ஆவணி 24ஆம் நாள் கனடாவில் நடைபெற்ற ஆறாவது உலகத் தமிழர் பண்பாட்டு மகாநாட்டின் சிறப்புக் கலை நிகழ்வாக நான் எழுதி இயக்கிய 'கண்ணகி' கூத்து

மேடையேற்றப்பட்டது. கண்ணகி கூத்துப் பயிற்சியின்போது பேராசிரியர் இ.பால சுந்தரம் அவர்கள் மிகுந்த ஒத்துழைப்பு வழங்கினார். மகாநாட்டு விழாவில் இயக்குநர் பாரதிராஜா, உலகத் தமிழர் பேரவைத் தலைவர் இரா.ஜனார்த்தனம் ஆகியோர் கலந்துகொண்டமை குறிப்பிடத் தக்கது.

நான் எழுதிய மூன்றாவது நாட்டுக் கூத்தாக 2004ம் ஆண்டு நோர்வே பேர்கள் நகரில் நோர்வே கலை பண்பாட்டுக் கழகமும், நோர்வே கலைக்குரிசில் கலா மன்றமும் இணைந்து வழங்கிய 'வீரசுதந்திரம்' என்னும் கூத்து அமைகிறது. தாயக விடுதலைப் போராட்டத்தைக் கருவாக வைத்து அது எழுதப்பட்டது.

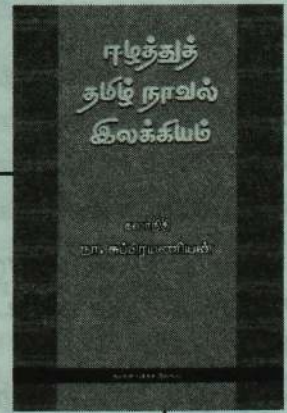
தாயக மேடையேற்ற முறைக்கும், இங்கு புலம்பெயர்ந்த இடத்தில் கூத்து மேடையேற்ற முறைக்கும் உள்ள வித்தியாசங்கள் என்ன?

உணர்ச்சிகளையும் எண்ணங்களையும் பாடல்கள் மூலம் தாள லயத்துடன் பாத்திரவடிவில் வெளிப்படுத்துவதே கூத்து வடிவமாகும். நடிகளே அரங்கில் முதன்மையானவன். அவன் நடப்பினால் தான் பாத்திரப்படைப்பு முழுமையாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது. தாயகத்தில் விடிய

விடிய கூத்து நடைபெறும்போது இருவர் நடக்கும் காட்சியானால் ஒருவர் பாடி நடத்துக்கொண்டிருக்க மற்றவர் ஓரமாகச் சென்று தன்னை யாரும் கவனிக்கவில்லை என்ற நினைப்பில் கதைப்பது, பானம் அரந்துவது போன்றவற்றைச் செய்வார். அது பார்வையாளர்களுக்குத் தெரியவரும். இது பாத்திரத்தோடு ஒன்றிணைய முடியாத நிலையை உருவாக்கும். இங்கு இதுபோன்ற கவனப் பிசகுகள் பார்வையாளரிடத்தில் ஏற்படாதவண்ணம் மேடையமைப்பு கவனிக்கப்படுகிறது. பொதுவாக கூத்து வடிவத்தின் ஒரு செதுக்கப்பட்ட மய்யப் பகுதியை வழங்குவதே இங்கு பெரும்பாலும் மேற்கொள்ளப்படுகிறது என்று கூறலாம்.

கனடாவில் தமிழ்ச் சமூகத்தினிடையே நாட்டுக் கூத்தின்மீதான ஆர்வம் எவ்வாறு இருப்பதாகக் கருதுகிறீர்கள்?

ஈழத்தில் கூத்துக்கலை கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்து உயிர்த்துடிப்புடன் வாழ்கிறது. ஆனால் கனடாவில் அப்படியென்று சொல்ல முடியாது. இழந்த அல்லது இழந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு புராதன கிராமியக் கலையின் நினைப்பைப் பேணுகின்ற முனைப்பு மட்டுமே காணக்கிடக்கிறது.

ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் (2009)

1978இல் வெளியான கலாநிதி நா.சுப்பிரமணியனது நூலின் மீள்பதிப்பு. ஆயினும் பிற்பட்ட கால வரலாற்றுச் செலநெறிகளை இனங்காட்டும் பின்னிணைப்புகளுடன் வெளிவந்திருக்கிறது. இது ஒரு குமரன் புத்தக இல்ல (கொழும்பு-சென்னை) வெளியீடு.

கிறுக்கன்.....?

அகில்

கன்னத்திற்கு கைகளை முண்டுகொடுத்து சோகமாக உட்கார்ந்திருந்தான் பரணி. அவன் கன்னங்களில் கண்ணீர் திவளைகள் உருண்டுகொண்டிருந்தன.

“என்ன மோனை? இப்பிடி அழுதுகொண்டிருந்தால் சரியா. சூரியனும் உச்சிக்கு வந்துட்டுது. போறவாற சனம் எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு போகுதுகள். நடக்க வேண்டிய அலுவலைப் பார்.” பரணிக்கு அருகில் வந்து அவன் தலையை வருடியபடி தாய் நல்லம்மா சொன்னாள்.

அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒரே நாளில் இந்த இரண்டு சாவும் நடக்கும் என்று அவன் கொஞ்சமும் நினைத்திருக்கவில்லை.

கண்ணுக்கு எட்டும் தூரத்தில் பரணியின் நண்பர்கள் ரவியும், கேசவனும் கிடங்கு தோண்டுவது தெரிந்தது. பரணி கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு எழுந்தான். கீழே நழுவிய அரைக்காற் சட்டையை இழுத்து விட்டுக்கொண்டான். வீதியோரமாக சைக்கிளை மிதித்துக்கொண்டு போன இருவர் பேசிக்கொள்வது அவன் காதுகளில் துள்ளியமாக விழுந்தது.

“இந்தப் பொடியன் சரியான கிறுக்கன். பார் இன்னும் அழுதுகொண்டு அதிலயே குந்திக்கொண்டு இருக்கிறான். ஏதோ எங்கட இனம் சனம் செத்தமாதிரி.....” கெக்கலம் கொட்டிச் சிரித்த வழிப்போக்கர்கள் மீது ஆத்திரத்துடன் ஒரு கல்லைப் பொறுக்கி விட்டெறிந்தான். அவர்கள் மேலும் சிரித்துக்கொண்டே வேகமாக சைக்கிளை மிதித்தனர்.

பரணிக்கு கோபம் கோபமாக வந்தது. இன்று காலைமுதல் வருவோர் போவோர் எல்லாம் அழுது வடிந்துகொண்டிருக்கும்

இவனைப் பார்த்து இப்படித்தான் பேசிக் கொண்டு போகிறார்கள். பரணி தனக்குள் வந்த கோபத்தை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அந்த இரண்டு உடல்களையும் அடக்கம் செய்வதில் கவனம் செலுத்தினான். அவன் உதடுகள் புறுபுறுத்தன.

“எந்த உயிர் என்டாலும் உயிர்தானே. இதில என்ன இனம் சனம் என்று பார்க்கினம். உயிரின் மதிப்புத் தெரியாதவை. ஏதேதோ உளறுகினம்.”

உயிரற்ற உடலமாகக் கிடக்கும் கண்மணியையும், வெள்ளையனையும் பார்க்கப் பார்க்க வேதனையாக இருந்தது அவனுக்கு.

‘இந்த ரெண்டு ஜீவன்களும் தாங்கள் எந்த இனம், ஜாதி என்று பார்க்கவில்லையே.’

வீட்டுக்குப் பின்புறமாக இருந்த அந்த மாமரத்தோடு சற்று சாய்ந்துகொண்டான். நண்பர்கள் குழிதோண்டுவதில் மும்மரமாக நின்றனர். அவர்கள் கண்களிலும் இந்த உடல்களுக்காக கண்ணீர் எட்டிப்பார்த்தபடி இருந்தது.

‘இந்த சாவு மட்டும் நடக்காமல் இருந்திருந்தால்.....’

‘நான் மாமர நிழலில் அமர்ந்து விளையாடும் போதெல்லாம் என் மடியில் ஓடிவந்து தலை வைத்துத் தூங்குகின்ற கண்மணிக்கும், வெள்ளையனுக்குமா உயிர் போகவேண்டும்’

‘இவையள் எல்லாரும் தங்கட ஆக்கள் செத்தால் தான் கவலைப்படுவீனம். கண்மணியும், வெள்ளையனும் அப்பாவி ஜீவன்கள் தானே. இனம் சனமா என்று கேட்கினம். கண்மணியும் வெள்ளையனும் ஒரே இனமா. கண்மணியும் வெள்ளையனும்

ஒரே பிளேட்ல சாப்புடுவீனம். பால் குடிப்பீனம். ஒன்றா விளையாடி, நித்திரை கொண்டு சந்தோசமா இருக்க இல்லையா? நினைக்கும் போது எரிச்சலாக இருந்தது பரணிக்கு.

‘இன்டைக்கு என்ர உயிர் இந்த உடம்பில இருக்குதென்டால் அதுக்கு என்ன காரணம்? என்ன இனம், என்ன சாதி என்று பார்க்காத கண்மணியினரயும், வெள்ளையனினரயும் தியாகம் தான்’ மனதுக்குள் புறுபுறுத்தான்.

பரணிக்கு கண்மணியும், வெள்ளையனும் என்றால் உயிர். பள்ளிக்கூட நேரம் தவிர மற்றைய நேரம் எல்லாம் அவன் இவர்க ளோடுதான் விளையாட்டு. போதாக்குறைக்கு அயலில் இருக்கும் ரவியும், கேசவனும் கூட வெள்ளையனின் பின்னாலேயே சுற்றுவார்கள். பரணி தான் சாப்பிடும் போது வெள்ளையனுக்கும், கண்மணிக்கும்; தட்டுகளில் சாப்பாடு கொடுத்துவிட்டுத்தான் தான் சாப்பிடுவான். இரவு தூங்குவதற்கு முதலும் இவன் பால் குடிக்கும்போது வெள்ளையனையும், கண்மணியையும் மறக்கவே மாட்டான்.

குழியை வெட்டிமுடித்த நண்பர்கள் இருவரும் பரணியை நெருங்கி வந்தனர். வழமையாக அவர்கள் முகங்களில்; தென்படும் குறும்பும், உற்சாகமும் எங்கோ ஓடிமறைந்திருந்தது. ஒருவித சோர்வுடன் பரணியின் அருகில் வந்தமர்ந்து கொண்டனர். பரணிக்கு அருகே துவண்டு கிடந்த வெள்ளையனின் உடலை அன்புடன் வருடியது ரவியின் கரம்.

“வெள்ளையனுக்கும் கண்மணிக்கும் என்ன நடந்தது மச்சான்?”

நடந்த சம்பவத்தை பரணி விபரித்தான்.

இன்றைக்கு விடிய எட்டரை, ஒன்பது மணியிருக்கும் நான் நல்ல நித்திரையில இருந்தேன். திடீரென்று ஒரு சத்தம் என்ற தூக்கத்தை கெடுத்தது. ‘உ’;.... உ’;.....’ என்ற

சத்தம் - பாம்பு சீறுவது போல சத்தம் அருகில் கேட்டது. போர்வையை உதறிய படி கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். சத்தம் மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒன்றையும் காணவில்லை. கனவோ என்று தலையைச் சொறிந்து கொட்டாவி விட்டபோது மறுபடியும் அதே ‘உ’;..... உ’;.....’ சத்தம் என் கட்டிலுக்கு அடியில் இருந்து வந்தது. மெதுவாக உடம்பை வளைத்து குனிந்து பார்த்தேன். கட்டிலுக்கு அடியில் நான்கு அல்லது ஐந்து அடி நீளமான நாகம் ஒன்று படமெடுத்து சீறியது. எனக்கு குலை நடுக்கம். பாம்புக்குப் பக்கத்தில் கண்மணி வேறு.....

பயத்துடன் கட்டிலில் இருந்து முடிந்தளவு தூரம் அப்பால் பாய்ந்து அறையை திறந்துகொண்டு வெளியே ஓடினேன். வெள்ளையனுக்கு எப்படித் தெரிந்ததோ தெரியாது. நான் கதவைத் திறந்ததும் அந்த இடைவெளிக்குள்ளால் உள்ளே நுளைந்த வெள்ளையன் நான் கூப்பிட்டும் வரவில்லை.

முற்றத்தைக் கூட்டி குப்பையை அள்ளிக்கொண்டிருந்த அம்மாவின் கண்களில் எனது பீதியும், நடுக்கமும் ஏதோ விபரீதம் என்பதை உணர்த்தியிருக்க வேண்டும்.

“என்ன தம்பி..... என்ன?.....” என்றபடி அள்ளிய குப்பையை அப்படியே போட்டுவிட்டு என்னை நெருங்கினாள். அம்மாவிடம் நடந்ததைச் சொல்லவும் வெள்ளையன் பாம்பை தூக்கிவந்து வெளியே போடவும் சரியாக இருந்தது. பாம்பு அசைவாட்டம் இல்லாமல் கிடந்தது. அதன்பிறகு பக்கத்துவீட்டு முருகேசு அண்ணன் வந்து பாம்பு செத்துவிட்டதை உறுதிப்படுத்தி, கொல்லையில் கிடந்த ஓலைகளைப் போட்டு நெருப்பு மூட்டி, பாம்பைத் தூக்கி நெருப்பில் போட்டு எரிந்தபின் வெளியேறினார்.

“அம்மா நாகம்மாள் ஆச்சித் தாயே எங்கள் மன்னிச்சிறம்மா.....” அம்மா கோயில் இருந்த திக்கைப் பார்த்து கும்பிட்டா. அப்போதுதான் கவனித்தேன் கண்மணியையும், வெள்ளையனையும் காணவில்லை.”

காலையில் நடந்ததை விபரித்த பரணி அத்தோடு நிறுத்தி விட்டு அழத்தொடங்கினான்.

“பிறகு என்னடா நடந்தது?” ஆர்வமும் பயமுமாய் பரணியைக் கேட்டான் ரவி.

“கண்மணிய காணவில்லை. நான் என்ற அறைக்குள்ள ஓடிப் போய் பார்த்தேன்” கண்களில் பொங்கி வழிந்த கண்ணீரை புறங்கைகளால் துடைத்தபடி தொடர்ந்தான் பரணி.

“கண்மணி கட்டிலுக்கடியில் விழுந்து கிடக்கிறதைப் பார்த்தேன். அப்பிடியே கண்மணியைத் தூக்கிவந்து வெளியில் வச்சுப் பார்த்தால் கண்மணிக்கு மூச்சு வரவில்லை. கண்மணியின்ர கால்ல ஒரு அடையாளம் தெரிஞ்சது. அதுல பாம்பு கண்மணியைக் கொத்தியிருக்கும்போல. நான் அழுது கொண்டு அம்மாவைக் கூப்பிட நினைக்க அம்மாவே என்னைக் கூப்பிட்டா.

“டேய் பரணி இங்க ஓடிவாடா. கெதியன வா...” அம்மா கூப்பிட்ட விதம் எனக்கு என்னவோ போல இருந்தது. கண்மணியை விட்டுட்டு முற்றத்துக்கு ஓடி வந்தேன். வெள்ளையன் வாயில நுரை கக்கினபடி இழுத்துக்கொண்டு கிடக்க அம்மா தள்ளி நின்று அழுதுகொண்டு இருந்தா. நான் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவே உயிர் அடங்கிப் போச்சது.” விசம்பினான் பரணி.

“பாம்பு வெள்ளையனையும் கடிச்சிருக்குது.....”

நண்பர்கள் மத்தியில் பெரும் அமைதி நிலவியது.

“பிள்ளையள் என்ன இதுல செய்து

கொண்டிருக்கிறியள். இப்பிடியே கனநேரம் வைச்சிருக்க ஏலாது. கெதியன அலுவலப் பாருங்கோ.”

நல்லம்மா குரல் கொடுத்தபடி அவர்களை நெருங்கி வந்தாள். அவர்கள் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. எல்லோருமே சோகமாகக் காட்சி தந்தனர்.

“இப்பிடத்தான் பிள்ளையள் வாழ்க்கை எண்டுறது. உங்களுக்கு இப்ப விளங்காது. என்ன செய்யுறது” என்றபடி ரவியின் தலையை அன்புடன் தடவினாள்.

“ரவி வெள்ளைத் துணி கொண்டு வந்திருக்கிறன். பெரிய துண்டு வெள்ளையனுக்கு. மற்றது கண்மணிக்கு. உடம்பை வடிவா சுத்தி தூக்கிக் கொண்டு போங்கோ.” காகம், ஈ ஏறும்பு அண்டாமல் உடல்கள் ஒரு பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பரணியின் தாய் கட்டளையிட்டதும் ஒரு பெருமூச்சுடன்; எழுந்து நடந்தான் ரவி. கேசவன் பின்தொடர்ந்தான். பரணி ஓடிச் சென்று கண்மணி, வெள்ளையனின் உடல்களை கடைசியாக ஒருமுறை ஆசையுடன் தடவிக்கொடுத்தான். அவன் கண்கள் ஆறாகப் பெருகியது.

“டேய் கண்மணியையும், வெள்ளையனையும் குளிப்பாட்ட வேணும். அப்பிடத்தானே செத்த வீடுகள்ல நடக்கிறது. ரவி பேய் தண்ணி கொஞ்சம் கொண்டு வா.” கட்டளையிட்டான் பரணி.

“எல்லா உயிரும் ஒன்றுதான். எங்களுக்கு ஒரு சாத்திரம். வெள்ளையனுக்கு ஒரு சாத்திரம் இல்லை. எல்லா உயிரும் செத்தா இப்பிடத்தான் உடம்பு வெறும் கட்டையாக் கிடக்கும். அதுக்கு செய்ய வேண்டிய மரியாதைகளை செய்யவேணும். இதுல என்ன சாதி, இனம் என்று பார்க்கக் கூடாது. எனக்காக உயிரையே தியாகம் செய்த வெள்ளையனின்ரயும், கண்மணியின்ரயும் உடல் அதுக்குரிய மரியாதையோட

போகவேணும்” பரணி சொல்வது மற்றவர்களுக்கும் சரியென்றே பட்டது.

நண்பர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வீட்டிற்குள் இருந்து ஒரு மேசையை எடுத்துவந்தார்கள். பரணி கண்மணியைத் தூக்கிக்கொண்டு வர, ரவியும், கேசவனும் வெள்ளையனின் உடலைத் தூக்கி வந்தனர். மேசையில் கிடத்திவிட்டு வாளி நிறைய கொண்டு வந்த தண்ணீரில் உடல்களைக் குளிப்பாட்டினர். பரணியின் கண்கள் கண்ணீரைச் சொறிந்தன.

‘இனி எப்போ மறுபடி இப்படி குளிப்பாட்டப் போறன்’ என்று அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் ஊர்ச் சந்தைக்குப் போய்வரும் மக்கள் அந்த வழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். நல்லம்மா வீட்டில் நடந்த சம்பவம் ஊர் முழுவதும் பரவியிருந்தது. போவோர் வருவோர் எல்லாம் புதினம் விசாரிப்பதும், பார்ப்பதுமாக இருந்தனர்.

“ஐயோ பாவம்” என்றவர்களைவிட “பார் கிறுக்கன்கள் தாட்டுப்போட்டு போறதுக்கு என்ன செய்துகொண்டு இருக்குறான்கள். சொன்னாலும் விளங்காது சரியான கிறுக்கன்கள்” என்று வசை பாடியவர்கள்தான் அதிகம்.

“வெள்ளையனுக்கும் கண்மணிக்கும் இருக்கிற நன்றி உணர்வோ, நேசமோ இல்லாத இந்த ஜடங்கள் பேசுறதை கணக்கில எடுக்காத மச்சி” பரணியின் தோள் தொட்டுச் சொன்னான் ரவி.

“சரி சரி நடக்க வேண்டியதைக் கவனிப்பம்” என்று துரிதப்படுத்திய கேசவன் ஓடிப் போய் நல்லம்மா கொண்டு வந்து வைத்திருந்த துணிகளில் ஒன்றை எடுத்து உடல்களின் ஈரம்போக துடைத்து விட்டான். வீட்டு வளவில் பூத்திருந்த பூக்களைப் பறித்து பரணியின் தாய் இரண்டு மலர்ச்சரங்கள் தொடுத்து எடுத்து வந்தாள்.

பரணி மாலைகளை வாங்கி கண்மணியின் கழுத்திலும், வெள்ளையனின் கழுத்திலும் போட்டுவிட்டான். ஆசையாய் அந்த பஞ்சு போன்ற உடல்களைத் தடவினான்.

ரவியும், கேசவனும் மேசையில் வெள்ளைத் துணியை விரித்து, வெள்ளையனின் உடலை மூடினார்கள்.

“ஐயோ என்ர வெள்ளையன். அம்மா என்ர வெள்ளையன் அம்மா.....” பரணி தாயின் மடியில் புரண்டு அழுதான். ரவியும், கேசவனும் உடலை மெதுவாக குழியில் இறக்கினர். பரணியும் கைகொடுத்து உதவினான்.

“பிள்ளையள் இந்தப் பூவை கிடங்குல போடுங்க.” சரமாகத் தொடுத்தது போக மீதியிருந்த பூக்களை நீட்டினாள் நல்லம்மா. பூக்களைப் போட்ட பின்னர் இறுகிய முகத்துடன் குழியில் மண்ணைப் போட்டு மூடினான் பரணி.

ரவியும், கேசவனும் கண்மணியின் உடல் கிடந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தனர். பரணி சட்டென்று குசினிக்குள் ஓடினான்;. திரும்பி வந்த போது அவன் கையில் கண்மணி பால் குடிக்கும் கப் இருந்தது. பஞ்சுபோன்றிருந்த கண்மணியின் தலையை ஆசையாசையாய் வருடினான் பரணி. பால்க்கப்பை சரித்து

“இந்தா கண்மணி கொஞ்சம் பால் குடி..... குடி கண்மணி..... குடி.....” விம்மியபடி அழுத மகனைத் துலக்கி அணைத்துக் கொண்டாள் தாய். ரவி கண்மணியின் உடலை வெள்ளைத் துணியால் சுற்றி குழியில் கிடத்தினான். மண்ணைப் போட்டு குழியை மூடினான்.

“கண்மணி..... கண்மணி.....” விசம்பினான் பரணி.

ரவியும், கேசவனும்; கூட அழுதனர். பரணி அவசரமாய் நடந்து தோட்டத்தில் எங்கோ முளைத்திருந்த இரண்டு மல்லிகைச் செடிகளை கொண்டு வந்தான். இரண்டு

குழிகளின் முன்பாக அவற்றை நாட்டி விட்டு நிமிர்ந்தான்.

“சரி சரி எல்லாம் முடிஞ்சு போட்டுது. இனி அழக்கூடாது. போங்கோ” தாய் கூற மூவரும் மௌனமாய் நடந்தனர்.

“மாமா அடுத்த முறை வரேக்க ஒரு நாய்க்குட்டியையும், கண்மணியைப் போல் ஒரு பூனைக் குட்டியையும் கொண்டு வருவார். நீயே மாமாவுக்கு கடிதம் போடு.....” மகளின் தலையை வாஞ்சையுடன் தடவியபடி நடந்தாள் நல்லம்மா.

கண்மணியும், வெள்ளையனும் போன வருடம் பரணியின் பிறந்தநாள் பரிசாக அவனுடைய மாமா கொடுத்தது தான்.

நடப்பவற்றை எல்லாம் மூன்றாம்

பேர்வழியாக வேலியோரமாக நின்று பார்த்துக்கொண்டு நின்ற எனக்குள் ஒரு கேள்வி.

‘உண்மையில் அவர்கள்; பேசுவது போல இந்தச் சிறுவர்கள்; கிறுக்கர்கள் தானா?.....’ என்னுள் நானே சிரித்துக்கொண்டேன்.

அப்போது சிவன்கோயில் ஒலிபெருக்கியில் சீர்காழி கோவிந்தராஜன் சிவபுராணம் பாடிக்கொண்டிருந்தது காதில் விழுந்தது.

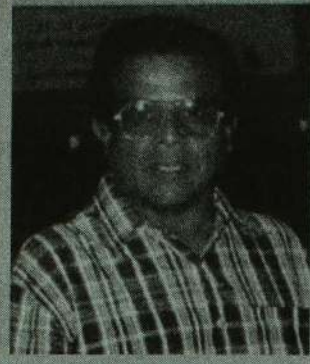
“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்;.....” மாணிக்கவாசகரின் உருக்கமான வரிகள் என் நெஞ்சைப் பிசைய தலையை ஆட்டியபடி நடக்கிறேன்.

குமார்மூர்த்தி கதைகள் (2002)

‘முகம் தேடும் மனிதன்’ தொகுப்பினை உள்ளடக்கி காலம் வெளியிட்டிருக்கும் குமார்மூர்த்தியின் மொத்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பு இந்நூல்.

‘உச்சகட்டப் படைப்பாக்க காலம் என்ற ஒன்று குமார்மூர்த்திக்கு இல்லாமல்போய்விட்டது துரதிர்ஷ்டவசமானது. எனினும் குமார்மூர்த்தியிடம் வெளிப்பட்ட படைப்பு மனோபாவம் இன்றைய ஈழத்துப் படைப்பு மனங்களுக்கு வெளிச்சம் தரக்கூடிய ஒன்று என்பதில் சந்தேகமில்லை. இலக்கியம் வாழ்வின் ஒரு துறையாக இல்லாமல் ஒரு முக்கியமான சக்தியாக வெளிப்பட இந்த வெளிச்சம் உதவும்.’ நூலில் சி.மோகன்

சாந்தனின் படைப்புலகம்

- 'விளிம்பில் உலாவுதல்'
குறுநாவல்களின் தொகுப்பை
முன்வைத்து

1

ஈழத்துப் படைப்பாளிகளில் முக்கியமான ஒருவரான சாந்தன் நெடுங்காலமாக எழுதி வருகின்றவர். ஈழத்தில் முற்போக்கு அலை, வீச்சுடன் இருந்த எழுபதுகளில் அதனுள் எற்றுப்பட்டுப்போகாமல் தனக்குரிய கதை சொல்லும் முறையை இவர் தனித்துவமாய்க் கொண்டவர். சாந்தனின் தொடக்க கால கதைகள் - அவரே ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுவதைப் போல - பேருந்துகளிலும் புகை வண்டிகளிலும் நிகழ்பவை. எளிய மனிதர்களும், சாதாரண சம்பவங்களும் சாந்தனின் கதையுலகத்தில் பெரும்பாலும் நுழைந்தாலும் அவர்களை/அவற்றை மறக்கமுடியாத வர்களாய் மாற்றிக்கொள்வதில்தான் சாந்தன் என்னும் படைப்பாளி முக்கியம் வாய்ந்தவராகிவிடுகின்றார். சாந்தன் தனது பாத்திரங்களின் வர்ணனைகளுக்கு அதிக இடம் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. பெரும்பாலான அவரது கதைகள், ஏதோ இரண்டு மனிதர்கள் கதைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது -இடையில் நுழைகின்ற மூன்றாவது மனிதன் எப்படி உரையாடலில் பங்குகொள்வானோ - அப்படியே சடுதியாக கதைகள் ஆரம்பித்து அதிகம் அலட்டலில்லாது சொல்ல வந்ததைக் கூறிவிட்டு அதேவேகத்தில் முடிந்தும்விடுகின்றன. அதனாலேயே அவரது அதிக சிறுகதைகள் ஒரு சில பக்கங்களிலோ (சிலவேளைகளில் ஒரு பக்கத்தில் கூட) முடிந்துவிடுகின்றவையாக இருக்கின்றன. குறுநாவல்களின் அத்தியாங்

-டிசே தமிழன்

களுக்குக் கூட அதிக பக்கங்களைச் செலவழிக்க விரும்புவதில்லை சாந்தன். அதனால் என்ன, குறைந்த பக்கங்கள் கொண்ட கதைகள் என்றாலும் சாந்தனின் கதைகள் சுரீரென்று எங்கோ மனதில் குத்திவிட்டு நகரத்தான் செய்கின்றன.

ஒரு படைப்பாளி என்பவர் எப்போதும் விசாலமான மனதோடு இருக்கவேண்டும். தொடர்ச்சியாக சுற்றியிருப்பவை குறித்து அவதானித்து, வேண்டியவற்றை எடுத்துத் வேண்டாதவற்றை வடிகட்டியபடியும் இருக்கவேண்டும். படைப்பாளிகள் பல்வேறு மொழிகளை அறிந்துவைத்திருப்பதும், வித்தியாசமான கலாசாரப்பின்னணிகளில் வாழ நேர்கின்றபோதும், படைப்புகள் பன்மைத்துவமாய் முகிழும் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம் இருக்கின்றன சிலர் எங்குபோனாலும் கிணற்றுத் தவளையாக தமது கலாசாரமும் மொழியும் மட்டுமே உயரியது என்று கத்திக்கொண்டிருப்பார்கள், அவர்களை இப்போதைக்கு மறந்து விடுவோம். சாந்தனுக்கு தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளில் நன்கு தேர்ச்சி இருக்கின்றது; இரஷ்யமொழியை விரும்பிக் கற்றுமிருக்கின்றார். அதன் நிமித்தம் மொஸ்கோவுக்கு - சோவியத்து ஒன்றியத்தின் அழைப்பின்பேரில் - பயணித்துமிருக்கின்றார். 1966 - 1980 வரை கட்டுப்பெத்தை, கொழும்பு, திருக்கோணமலை போன்ற யாழ்ப்பாணத்தைத் தாண்டிய நகரங்களில்

வாழ்ந்த சாந்தனின் அனுபவங்களும், ஆரம்பகாலங்களில் அவருக்கு அதிக ஈர்ப்பிருந்த மார்க்சிசமும் அவரது படைப்புலகிற்கு இன்னும் வளத்தைக் கொடுக்கின்றன சொந்தமண்ணைவிட்டுப் பிரிவதில்லையென்ற வைராக்கியத்தில். -1980 களின் பின் யாழை விட்டு வெளியேற விட்டாலும் - அவரால் ஈழத்தில் எல்லா இன மக்களையும் படைப்பின் மூலம் நேசிக்க முடிகின்றது.

'விளிம்பில் உலாவுதல்' என்கின்ற இத்தொகுப்பில் சாந்தனின் அய்ந்து குறுநாவல்கள் இருக்கின்றன. அவை 1984 லிருந்து 2007 வரை பல்வேறு கால கட்டங்களில் எழுதப்பட்டவை. எந்த ஒரு படைப்பும் அது சார்ந்த நிலப்பரப்பையும் கதைக்கான சமூக அரசியல் காரணங்களையும் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாவோ உணர்த்திக்கொண்டேயிருக்கும். புனைவுகளினூடாகக் கூட, ஒரு காலகட்டத்தின் வரலாற்றைப் படிக்கலாம் என்று சில சிந்தனையாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். இன்றைய சில ஈழத்து/புலம்பெயர் படைப்பாளிகள் நிலத்தில் காலூன்றா வானத்துப் பறவைகளாகிவிடுகின்றனர் என்பதும் ஒருவகை அவலமே.

சாந்தனின் கதைகளில் வரும் சாதாரண மனிதர்களினூடாக அந்தக்கால அரசியல் சூழல்களும், நிகழ்த்தப்படுகின்ற நிலப்பரப்புகளும் துல்லியமாகக் காட்டப்படுகின்றன. ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுகளாய் அரசியல் பதற்றங்களோடேயிருக்கும் ஈழத்தில் ஒவ்வொரு பிரதேசமும் அதற்குரிய அரசியலைக் கொண்டிருக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பவர்களும் கொழும்பில் இருப்பவர்களும் வெவ்வேறு சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். அதே போன்று யாழில் இருப்பவர்களுக்கும் மட்டக்கிளப்பில் இருப்பவர்களுக்குமான சூழல் வெவ்வேறு வகையானது.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருகாலகட்டத்திற்குப் பிறகு முற்றுமுழுதாக தமிழர்கள் மட்டுமே வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். மலையகப் பகுதிகளிலும், கொழும்பிலும் பெரும் பான்மை சிங்கள சமூகத்தோடு வாழ்பவர்களுக்கான சூழல் முற்றிலும் வேறுவிதமானவை. மட்டக்கிளப்பு, திருக்கோணமலை, அம்பாறை போன்ற எல்லைக் கிராமங்களிலும், குடியேற்றத் திட்டங்களோடும் வாழ்பவர்களுக்கான சூழல் இவையெல்லாவற்றையும் விட இன்னும் வித்தியாசமானவை. யாழில் நிறையக் காலம் வாழ்ந்தாலும், வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்திருந்ததால் சாந்தனின் கதைகள் அவை சொல்லப்படுகின்ற சூழலில் காலூன்றியே கதை சொல்கின்றன.

2

இத்தொகுப்பிலுள்ள முதற்கதையான 'ஆரைகள்' கொழும்பின் பின்புலத்தில் நிகழ்கின்றது. 1977 கலவரம் முடிந்து மீண்டு வந்து வேலை செய்யும்போது தமிழர்களுக்கிடையில் இருக்கும் சாதி பார்த்து பழகும்/கூடச்சேர்ந்து தேநீர் குடிக்கும் பழக்கங்களை இனங்காட்டுகின்றது இக்கதை. எத்தகைய அசாதாரண சூழ்நிலையாய் இருந்தால் என்ன, தொழில்சங்க அமைப்புக்களாய் இருந்தால் என்ன, இவற்றை மீறி ஈழத்தமிழர்களின் மனங்களிடையே ஊடுருவியுள்ள சாதி ஒருபோதும் மறைவதேயில்லை என்பதை மறைமுகமாய் உணர்த்துகின்றது. நான்கு வருடங்களாய் ஒரே அலுவலகத்தில் வேலை செய்தும் கதைசொல்லியைப் பார்த்து சிறிதும் புன்னகைக்காத தனபால் இறுதியில் கதைக்கத் தொடங்குகின்றார். அதற்கு அவர் கூறும் காரணம் 'கனநாளைக்குப் பிறகு இவன் மூர்த்திதான் சொன்னான், எட போய்யா, அவன் சுண்டியெடுத்த வெள்ளாளன் எல்லோ எண்டு'. ஒரு உயர்ந்த சாதிக்காரன் இன்னொருவனோடு உரையாடுவதற்கான முன் நிபந்தனையாக

இருக்கவேண்டியது, மற்றவரும் உயர்ந்த சாதிக்காரராய் இருக்கவேண்டும் என்பதை நினைத்து, கதை சொல்லி ஏளனமாய்ச் சிரித்துக்கொள்வதோடு கதை முடிந்துவிடுகின்றது.

இரண்டாவது கதையான 'உறவுகள் ஆயிரம்' ரஷ்யாவில் நிகழ்கின்றது. கதை சொல்லி, கொழும்பிலிருந்த காலத்தில், விருப்பின்பேரில் ரஷ்ய மொழி கற்க, அவரை ரஷ்யாவைச் சுற்றிப் பார்க்க அழைக்கின்றார்கள். ஈழத்தில் இளைஞர்கள் இயக்கங்களாய்த் தங்களை தகவமைத்துக் கொள்கின்ற காலகட்டம் அது. மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வேலையிலிருந்து விடுமுறை எடுத்து கதைசொல்லி ரஷ்யாவுக்குப் பயணிக்கின்றார். அங்கே பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்த பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுபவர்களோடு பழகும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கிறது. அந்தவேளையில் கேரளாவிலிருந்து வந்த கீதாவுக்கும் கதை சொல்லிக் கும் இடையில் மெல்லிய காதல் முகிழ்வது அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் வெளிநாட்டுப்பயணத்தைக் கூடக் குதூகலிக்க முடியாது இடையில் இலங்கையிலிருந்து ஒரு செய்தி(வதந்தி) பரவுகின்றது. கட்டுநாயக்காவில் போய் இறங்குகின்ற தமிழர்களையெல்லாம் இலங்கை அரசு பிடித்துக்கொண்டு போய் சிறையில் அடைக்கிறதென்று. அந்த அவதிகளினால் கதைசொல்லியின் காதல் கைநழுவிப் போவதையும் எப்படி கதைசொல்லி போய் கட்டுநாயக்காவில் இறங்கப்போகின்றார் என்ற பதைபதைப்பதையும் இக்கதை பதிவுசெய்கின்றது. இக்கதையை வாசிக்கும் போது சட்டென்று மனதில் வந்து தோன்றியது அசோகமித்திரனின் 'ஒற்றன்' நாவல். எங்கிருந்தோ வந்து புதிய சூழலில் கொஞ்சகாலம் நட்பாய்ப் பழகி, பிறகு என்றென்றைக்குமாய் அவர்களில் ஒருவரையும் பார்க்கமுடியாது பிரிகின்ற சூழல் மிகுந்த

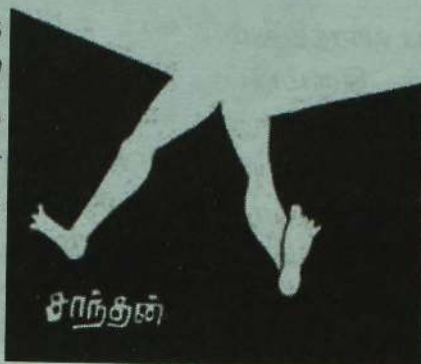
நெகிழ்ச்சி தரக்கூடியது. அசோகமித்திரனின் 'ஒற்றனும்', சாந்தனின் 'உறவுகள் ஆயிரமும்' வெவ்வேறு கதைப் பரப்பைக் கொண்டிருந்தாலும், இரண்டிலும் கதைசொல்லிகள் தங்களுக்கு இதுவரை பழக்கப்படுத்தாத புதிய நாடொன்றுக்கு முதன்முறை போகின்றனர். அத்தோடு தாங்கள் இதுவரை பார்த்தறியாத மனிதர்களையும், கலாசாரங்களையும் தங்கள் பார்வையிலிருந்து பார்த்து எந்த முன்முடிவுகளும் எடுக்காது, அம்மனிதர்களை அவர்களின் இயல்புகளோடு ஏற்றுக்கொள்வதுமெனவும்... ஒத்த தன்மையுடையவனாய் இருக்கின்றன. தஸ்த்யேவ்ஸ்கியின் 'வெண்ணிற இரவு'களை வாசித்த நிலப்பரப்புக்கு தாங்கள் உண்மையில் நிகழ்காலத்தில் இருக்கின்றோம் என்று கீதாவும் கதைசொல்லியும் உரையாடும் பகுதியும், கீதா காதலுடன் ஒரு மலையாளப் பாடலை குழுவாய் இருக்கும்போது பாடுவதை அப்படியே என்றென்னைக்குமாய் கதைசொல்லி நினைவில் வைத்திருப்பதுமான பகுதியும் வாசிப்பவருக்கு நெகிழ்ச்சி தரக்கூடியவையாகும்.

'மனிதர்களும் மனிதர்களும்' என்கின்ற கதை 1977ம் ஆண்டு கலவரம் நிகழும்போது கொழும்பில் சிக்கிக்கொண்ட சில குடும்பங்களின் கதையை அந்தப் பதற்றங்களோடு முன்வைக்கின்றது. கொழும்பில் இருப்பது சாத்தியமில்லை என்கின்ற நிலையில் அங்கிருக்கும் தமிழ்மக்கள் தங்கள் சொந்த இடங்களுக்கு புறப்படத் தொடங்குகின்றார்கள். அவ்வாறானவர்கள் முதலில் அகதி முகாமில் தங்கவைக்கப்பட்டு கப்பலில் ஏற்றிச் செல்லப்படுகின்றார்கள். அஃதொரு நெடிய பயணம். இவ்வாறு போவதை விரும்பாத சில குடும்பங்கள் புகைவண்டியில் போவதற்குத் தீர்மானிக்கின்றனர். இரவிலிருந்து விடிகாலை வரை ஊரடங்குச் சட்டம். இவற்றினூடாக கதைசொல்லியும் அவரது மனைவியும் இன்னொரு

குடும்பமும் தப்பிப் போகின் றார்கள் என்பதைப் பற்றியதே இக்கதை. கதையில் இத்த கைய அவதிகளுக்குள்ளும் தங்களைக் காப்பாற்றும் ஒரு சிங்கள ஓட்டோக்காரருக்கும் அவரின் உதவிக்குமாய் கதை சொல்லி நெகிழ்வது மொழி களையும், இனங்களையும் தாண்டிய மனிதர்களுக்குள்ள காருண்யத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது

'எழுதப்பட்ட அத்தி யாயங்கள்' குறுநாவல்

கிடுவணை தூது

சாந்தன்

சுதுமலையில் புலிகளின் தலைமையை இந்திய இராணுவ உலங்குவானூர்த்திகள் ஏற்றிச் செல்வதற்கான காத்திருப்பில் தொடங்கும் கதை கடந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் நோக்கி முன்/பின்னாக நகர்கின்றது. அவ்வப்போது வந்து போகும் சமாதான முயற்சிகளில் மக்கள் நம்பிக்கை கொள்வதையும், இவ்வாறான வானூர்த்தி களே தனக்கு நெருக்கமானவர்களை முந்தைய ஆண்டுகளில் பலியும் எடுத்தும் இருக்கின்றது என்பதையும் கதைசொல்லி நினைவுசூர்கிறார். காத்துக்கொண்டிருக்கும் போது வழமைபோல அரசியலும் பேசப்படுகின்றது. ஒரு காலத்தில் நம்பிக்கை தரக்கூடியதாய் இருந்த இடதுசாரி இயக்கத்தில் தான் இணைந்ததையும், அதிலிருந்த சில அர்ப்பணிப்புள்ள தலைவர்களைப்பற்றியும் கதைசொல்லி அசைபோடுகின்றார். வடக்கு கிழக்கிற்கு இணைப்புக்கு ஒரு மக்கள் வாக்கெடுப்பை வைப்பதுபோல ஏன் வடக்கும் கிழக்கும் முழு இலங்கையிலிருந்து பிரிந்துபோவதற் கான ஒரு தேர்தலை இவர்கள் நடத்தக் கூடாதென ஒரு இடதுசாரி வினாவச் செய்ததை கதை சொல்லி அசைபோடு கின்றார். இந்த சமயத்தில் ஒருவர் 'நீங்கள் யாரோடு' என்று கேட்கும் போது

கதைசொல்லி 'நான் சனங்க ளோடு' என்று கூறுவதோடு மக்கள் மயப்படுத்தப்பட வேண்டிய போராட்டம் இடைநடுவில் சிதைந்து போனது குறித்தும் கவலைப் படுகின்றார். ஈழ அரசியலில் உனது நிலைப்பாடு என்ன வென்கின்றபோது, 'சனங்கள் எதைத் தீர்மானிக்கின் றார்களோ, அதுதான். என்னைப் பொறுத்தளவிலை தமிழர்கள் ஒரு தனித் தேசிய இனம். அவர்களுடைய

சுயநிர்ணய உரிமை மறுக்கப்படமுடியாதது. எந்தவித சுரண்டல்கள் பாகுபாடுகள், அடக்கு முறைகள், அடிமைத்தனங்களுக்கும் ஆளாகாமல் இறைமையோடும் கௌரவத்தோடும் நாங்கள் வாழ ஏற்ற வழி எந்த வழி ஏற்றது என்பதைத் தெரிவு செய்கிற சுதந்திரம் அவர்களுக்கு உண்டு. எந்த விதத்திலென்றாலும் அவர்களுக்கு நியாயமும் பாதுகாப்பும் இருக்கவேண்டும். பிரச்சினை தீரவேண்டும் அதுதான் முக்கியம்' என்று கதைசொல்லும் பகுதி இன்றைய காலத்திற்கும் பொருந்தக் கூடியதே.

'அடையாளம்' என்கின்ற கதை, நீண்ட காலம் கதைசொல்லி யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்துவிட்டு நண்பரொருவரின் அழைப் பின்பேரில் இந்தியாவுக்கு ஒருவாரம் செல்கின்றதைப் பற்றிய கதை. யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து கொழும்புக்கு வரும் கதை சொல்லிக்கு கொழும்பு மிகுந்த பதற்றத்தைத் தருகின்றது. பொலிஸ் பதிவு, பாதுகாப்புச் சோதனைகள் போன்றவற்றையெல்லாம் மிகுந்த பயத்துடனேயே எதிர்கொள்கின் றார். வீதியில், லொட்ஜில் சந்திக்கும் தமிழர்களெல்லாம் தனது பழையகாலத்தை நினைவுபடுத்தி பொலிசில் சிக்கவைத்து விடுவார்களோ என்ற பதற்றம்

தொடர்ந்தபடியே அவருக்கு இருக்கின்றது. என்றாலும் கிட்டத்தட்ட பதினைந்து வருடங்களுக்குப் பிறகு சந்திக்கும் சிங்கள நண்பர் எவ்வித மாற்றமில்லாது நட்புடன் இருப்பது கதைசொல்லிக்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது.

இந்தியாவிலிருக்கும் சொற்ப வாரத்திலும் எப்போது கொழும்புக்குத் திரும்பிப் போவது.., அங்கே என்ன நடக்கின்றது என்று அந்தரத்தோடே கதைசொல்லி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றார். அந்தப்பயணத்தின்போது நீல.பத்மநாபன், அருந்ததி ரோயையெல்லாம் சந்திப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. கட்டுநாயக்காவில் வந்து இறங்கும்போது இவரை ஏற்றிச்செல்ல எவருமில்லாது ஓட்டோ வொன்றில் செல்லும்போது கதைசொல்லிக்கும், ஒரு சிங்கள முதியவருக்கும், இவர் முதன்முதலாய்ச் சுவைக்கும் பியருக்கும் இடையில் நிகழும் உரையாடல் நினைவில் நிற்கக்கூடியது. தன்னையொரு தமிழனாக சோதனைச் சாவடிகளில் காட்டாதிருக்க பியரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் குடித்துக்கொண்டு இருப்பது காப்பாற்றும் என்று இவர் நம்புகின்றார். இறுதியில் பார்த்தால் அந்த பியர் கானில் 'ப்ளூ ரைக்' என்ற பெயருடன் புலிப்படமொன்றும் இருக்க தனது அசட்டுத்தனம் கதைசொல்லிக்கு புரிகின்ற மாதிரி கதை முடியும்.

3

சாந்தன் இதுவரை தமிழில் 15 தொகுப்புக்களையும், ஆங்கிலத்தில் 4 தொகுப்புக்களை வெளியிட்டிருக்கின்றார். சாந்தனின் எழுபதுகளின் வந்த தொகுப்பைப் பார்க்கும்போது அங்கே வரும் கதை சொல்லிகள் பயணத்தை உற்சாகமாய் மேற்கொள்பவர்களாய் நினைத்த நேரத்தில் கொழும்பிலிருந்து யாழுக்கும், திருமலைக்கும் போகக்கூடியவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் இறுதியாய் வந்த

இததொகுப்பில் உள்ள கதைகளில் (80களின் நடுப்பகுதிக்கு பின்) இப்பயணங்கள் எவ்வளவு அல்லல்களுக்கும் பதற்றங்களுக்கு மிடையில் நிகழ்கின்றது என்பதை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். உண்மையில் இந்தப் 'பயணங்களின் கதை'களினூடாகக் கூட நாம் ஈழத்தின் அரசியல் நிலவரங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். எவ்வாறு தமிழர்களுக்கான அரசியல் சூழல் ஈழத்தில் மாறிக்கொண்டிருந்தன என்பதை சாந்தனின் 70களின் கொழும்புச் சூழலை முன்வைத்து எழுதப்பட்ட கதைகள் முக்கிய சாட்சிகளாகும். சாந்தனின் யாழுக்கு அப்பால் வாழ்ந்த சூழ்நிலை சிங்கள மக்களை வெறுத்தொதுக்காமல் தமிழர்களின் மீதான பேரினவாதத்தின் ஓடுக்குமுறையை மட்டுமே கூறக்கூடியதாக இருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

இந்த ஐந்து குறுநாவல்களில் -சாந்தனின் ஏனைய அநேக சிறுகதைகளைப் போலவே எந்தப் பிரச்சாரத்தொனியும் இருந்ததேயில்லை. 'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்' கதையில் கூட அரசியல் வெளிப்படையாகப் பேசப்படுவது, யாழ் சூழலில் அவ்வாறு மக்கள் இருப்பது இயல்பான ஒன்றெனக் காட்சிப்படுத்துவதற்கேயாகும். 1977ம் இனக்கலவரத்தில் தப்பிப்போவதன் பதற்றத்தைத் 'மனிதர்களும் மனிதர்களும்' கதையில் தக்கவை வந்திருந்தாலும் புகைவண்டியில் ஏறுவதோடு கதையை சாந்தன் முடித்துவிடுகின்றார். தேவைக்கதிமகாய் புகை வண்டிப் பயணத்தில் என்ன வெல்லாம் நிகழ்ந்திருக்கும் என்றேல்லாம் விபரிக்கவில்லை. அநேகமான கதைகளில் சாந்தன் வாசிப்பவருக்கான வெளியை கதை முடிந்தபின்னும் தருகின்றார். உதாரணமாய் 'உறவுகள் ஆயிரம்' கதையில், கதை சொல்லி கட்டுநாயக்காவில் போயிறங்கும்போது என்ற நிகழ்ப்போகின்ற பதற்றத்தை வாசிப்பவரிடையே படியா விட்டாலும், கதை மொஸ்கோவில்

விமானம் ஏறுவதோடு முடிந்து விடுகின்றது. கட்டுநாயக்காவில் என்ன நிகழ்ந்திருக்கும் என்ற வெளிவாசகருக்கு திறந்துவிடப்படுகின்றது. கட்டுநாயக்காவில் இறங்கி எளிதாக வெளியேறியவர் ஒருமாதிரியும், அங்கே சோதனைக் கெடுபிடிகளால் சிக்குப்பட்டு அல்லற்பட்டவர் வேறொரு மாதிரியுமாய் இக்கதையை வாசித்து முடிப்பதற்கான வெளி தரப்படுகின்றது.

சனங்களுக்கான கதையை அந்தச் சனங்களில் ஒருவராய் போர்ச் சூழலுக்குள் நின்று எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்களை நமது தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் அதிகம் கவனித்ததாய் வரலாறுகளும் இல்லை என்பதும் உண்மையே. ஈழத்தின் அரசியல் வரலாற்றை - புனைவுகளினூடாக - அறிந்துகொள்ள விரும்புவர்கள், 1970களிலிருந்து 2000 வரையான சாந்தனின் கதைகளை வாசித்தால் தமிழர்கள்

உறவுகள் ஆயிரம் கதையில் கறுப்பினத்தவர்களை 'நீக்ரோக்கள்' என்று ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகின்றது. இன்றைய வழக்கில்லாத, ஒரு இனத்துவேச வார்த்தையாக மதிப்பிடப்படுகின்ற இவ்வார்த்தையை சாந்தன் அடுத்த பதிப்பிலாவது திருத்திக் கொள்ளவேண்டும். அத்தோடு 'ஆரைகள்' கதையில் கொழும்பு போன்ற பல்லினச் சூழலில் இருந்துகொண்டு, கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டும் சாதி பார்ப்பதை சாந்தன் கேலி செய்தாலும், அதை முழுமையாக தெளிவாக மறுக்காமல் இவ்வாறான விடயங்களை ஒரு ஏளனப் புன்னகையால் எளிதாகக் கடந்து விடமுடியுமா என்பதும் கேள்விக்குரியது. இன்று கூட பொது வெளியில் சாதியை எந்த வெட்கமுமில்லாது பெருமிதமாய் கலாசார அடையாளம் போல ஏற்றுக் கொள்ளும் சாதி வெறியர்கள் பலர் இருக்கும்போது நாம் சாதி குறித்த கதையாடல்களில் மிகத் தீவிரமாகவே எதிர்வினையாற்ற வேண்டியிருக்கிறது.

எவ்வாறு வரலாற்றில் நுட்பமாய் திட்டமிட்டு ஒடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றார்கள் என்பதையறிய முடியும். அதே போன்று தமிழர்களின் அரசியல் வரலாற்றில் விடப்பட்ட தவறுகளும், இழைக்கப்பட்ட துரோகங்களும் கூட சாந்தனின் கதைகள் பூடகமாய் பதிவுசெய்வதையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். சாந்தனைப் போன்ற பல்லின மொழி மக்களோடு பரிட்சமுடைய படைப்பாளிகளின் குரல்களை இலங்கை அதிகார வர்க்கங்களோ, தமிழ்ப்போராட்ட இயக்கங்களோ அதிகம் செவிமடுத்திருந்தால் நாம் இன்றைய பேரழிவுக்கு வந்திருக்க மாட்டோமோ என்ற ஆதங்கம் எழுவதைத் தவிர்க்கவும் முடிவதுமில்லை. சாந்தனின் கதைகள், பிறரை நேசிப்பதற்கான விசால மனதையும், எதிர்க்கருத்தாய் இருந்தாலும் செவிகளைத் திறந்து வைத்துக் கேட்பதையும்தான் வேண்டி நிற்கின்றன போலத் தெரிகின்றது.

ஏறத்தாழ 40 வருடங்களுக்கு மேலாய் யாழ் சூழலில் இருந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கும் சாந்தனுக்கு உரிய அங்கீகாரம் தமிழ்ச்சூழலில் கொடுக்கப்படவில்லை யென்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இக்கட்டுரைக்காய் மேலதிகமாய் உதவியவை:

காலங்கள் (1984)

ஒரே ஒரு ஊரிலே (1975)

விமானம் மேலே கிளம்பிய போது மறுபக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த அவனைப் பார்த்தேன். கண்களை மூடி நிஷ்டையில் இருப்பதுபோல சிலையாய்ப் போயிருந்தான். முகிற்கூட்டங்களைத் தாண்டி விமானம் உயரச் சென்று நேர்ப்பாதையில் செல்லத் தொடங்க, இருக்கைப் பட்டியைத் தளர்த்தலாம் என்ற அறிவித்தல் வந்தது. சிலர் இருக்கைப் பட்டியைத் தளர்த்தி கழிவறை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவன் எழுந்து நின்று அழகாகச் சோம்பல் முறித்தான். சோம்பல் முறித்தான் என்பதைவிட, சோம்பல் முறிப்பது போன்ற பாவனையில் என்னை அணுவணுவாய் சித்திரவதை செய்தான் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். என்னதான் மறுத்தாலும் மனசு பிடிவாதமாய்ச் சொன்னது, 'கி இஸ் கியூட்'. அவன் என்னுடைய வயதை ஒத்தவனாக இருக்கலாம். எடுப்பாய் நிறமாய் உயரமாகவும், ஆண்மை மிக்க அரும்பு மீசையோடு அழகாகவும் இருந்தான். என்னைப் போலவே அவனும் கோடைகால விடுமுறைப் பயணியாக இருக்கலாம்.

விமான நிலையத்தில் வரிசையாக நின்றபோது, எனக்குப் பின்னால் சற்றுத் தள்ளி எங்கள் வரிசையில் அவனும் நின்றதை நான் முதலில் அவதானித்திருந்தேன். அவனைக் கண்டதில் இருந்து என்னை அறியாமலே எனக்கு அவன்மீது ஒருவித ஈர்ப்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவனை அடிக்கடி திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும் என்று என் மனசு துடிப்பது எனக்குள் புரிந்தது. அவன் வேறு இனத்தவனாக வேறு மொழி பேசுவனாக இருக்கலாம். ஆனாலும் ஈர்ப்பு என்பது நேரம், காலம், மதம், மொழி, இனம், பால் எல்லாம் பார்த்து வருவதில்லையே!

விமானத்திலும் நான் பயணம் செய்த இருக்கைக்கு மறுபக்கத்தில்தான் அவன் அமர்ந்திருந்தான். அவனது கவனத்தைத் தன்பக்கம் திருப்ப வேண்டும் என்ற ஆவலில் அடிக்கடி கழிவறைப்பக்கம் சென்று வருவது போலப் பாவனை செய்து பார்த்தேன். ஒவ்வொரு முறையும் அவனைக் கடந்து செல்லும் போது, அவன்மீது கடைக்கண் பார்வையைப் படரவிட்டபடியே சென்றாலும் அவனோ என்னைத் திரும்பிப் பார்ப்பதாக இல்லை. அவனிடம் கவர்ச்சியான புன்சிரிப்போடு கூடிய இளமை துள்ளுவதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

என்னுடைய இளமையின் ரகசியத்தில் எனக்கு அளவுக்கதிகமான நம்பிக்கை இருந்தது. இப்போதெல்லாம், வயது வித்தியாசம்

பார்க்காமல் பல ஆண்களின் பார்வை எல்லாம் எங்கேயும் எப்போதும் என்மீது திரும்புவதை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. கோடை மாரி குளிர்காலம் என்றெல்லாம் பருவங்கள் மாறுவது போல என் உடம்பின் பருவமாற்றத்தில், இது ஆண்களுக்கான இதமான குளிர்காலமாக இருக்கலாம்.

நீண்ட தூரப் பயணம் என்பதால் நான் எனக்குப் பிடித்தமான பாடல்களைத் தெரிவு செய்து எம்பி - 3யில் போட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அவனும் ஒரு எம்பி - 3யோடு தான் உட்கார்ந்திருந்தான். பாடலை ரசித்து ரசித்து அதற்கேற்ப தலை அசைத்துக் கொண்டிருந்தான். சில சமயங்களில் ஒரு இரை மீட்கும் மாடு போல, கண்களை முடித் தலையசைத்துக் கொண்டு இருப்பது போன்றும் தோற்றம் தந்தான். திரும்பியே பார்க்கமாட்டானா என்ற எரிச்சலில், அவனது கவனத்தைத் திருப்ப ஏதாவது செய்ய வேண்டும் போலவும் இருந்தது. ஒரு சமயம் மேலே வைத்திருந்த கைப்பையை எடுக்க நான் முயற்சி செய்தபோது முடியாமற் போகவே, யாராவது உதவி செய்வார்களா என்று திரும்பிப் பார்த்தேன். அவன் உதட்டுப் புன்னகையோடு, பாடலில் லயித்து மூழ்கிப் போயிருந்தான். அவனுக்கு முன்னால் குனிந்து, 'எக்யூஸ்மீ' என்றேன். நிமிர்ந்து பார்த்தவன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு, எழுந்து வந்து உதவி செய்தான். கண்களால் மட்டுமல்ல வாயைத் திறந்தும் அவனுக்கு நன்றி சொன்னேன். ஒரு அலட்சியப் புன்னகையோடு அதை ஏற்றுக் கொண்டான். அவனை வளைச்சுப் போடுவது ஒன்றும் அவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவன் யார், அவனது பின்னணி என்ன என்று தெரியாமல் அதைச் செய்வதில் எனக்கு எந்தவித உடன்பாடும் இருக்க வில்லை. ஆனாலும் நீண்ட பயணம்

என்பதால் பொழுது போக்குவதற்கு ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் போலவும் தோன்றியது. வேடிக்கையாக அவனோடு பொழுது போக்குவதற்கான சந்தர்பத்திற்காக என் மனசு ஏங்கித் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

நான் பார்க்காத சமயங்களில் அவன் என்னைப் பார்ப்பதை நான் மெல்ல அவதானித்தேன். அவன் பார்க்காத நேரம் பார்த்து; நானும் அவனைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். அவனது கடைக்கண் பார்வைக்கு என் மனசு ஏங்குவதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. என்னைப் போலவே அவனுக்கும் அந்த ஏக்கம் இருந்ததோ தெரியவில்லை. ஒரு சமயம் தற்செயலாக இருவரின் விழிகளும் திடீரெனச் சந்தித்துக் கொள்ள, அந்த இளமைத் தேடலின் இதயத் துடிப்பில் சொர்க்கமே தெரிவது போலிருந்தது.

என்னோடு ஒட்டிக் கொள்வானா? என் மார்பிலே முகம் புதைத்திருக்க, இடது கையால் அணைத்தபடி அவன் முடிகளில் விரல் நுளைத்து இதமாக வருடிவிடுவதில் இருக்கும் அந்த சுகம், நினைத்துப் பார்த்தால் கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டது. முயற்சி செய்தால் நெருங்கி வருவான் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள் துளிர்ந்தது. இப்படித் தான் எனது செல்லப் பிராணியும் முதன் முதலில் என்னைப் பார்த்ததும் என்னைக் கவர்ந்திழுத்து என்னோடு ஒட்டிக் கொண்டது. எனது பிறந்த தினத்திலன்று எனது நண்பர்கள் எனக்கு ஏதாவது பரிசு தரவேண்டும் என்று என்னை அங்கே அழைத்துச் சென்றார்கள். செல்லப் பிராணிகளைப் பாதுகாக்கும் இடம் என்று சொன்னார்கள். பூனைகள் நாய்கள் எலிகள் என்று பல பிராணிகளும் அங்கே இருந்தன. அவற்றை அதிசயமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, இந்த நாய்க்குட்டி மட்டும் ஓடிவந்து என் காலைச் சுற்றி சுற்றி வந்து என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தது.

‘ஆண் குட்டி அதுதான் உன்னைச் சுத்துதடி’ என்று தோழிகள் வேடிக்கையாக் கேலி செய்தார்கள். செல்லப் பிராணிகளுக்கு எங்க வீட்டிலே இடமில்லை, வீட்டிலே கடைசி வரையும் சம்மதிக்க மாட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் சிறு வயதில் இருந்தே செல்லப் பிராணிகள் மீது எனக்குள் வளர்ந்த ஆசை என்னை விடவில்லை. எப்படியோ அம்மாவைச் சமாளிக்கலாம், சம்மதிக்க வைக்கலாம் என்ற நப்பாசையுடன் ஒரு விதமாகச் சம்மதித்து வீட்டிற்குக் கொண்டு சென்றேன். முதலில் அம்மா ஏனோ தானோ என்று குதித்தாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாய்க்குட்டியோடு ஓட்டிக் கொண்டாள். ரோமியோ என்று பெயரையும் அவளே சூட்டினாள். ஆறேழு மாதங்கள் சென்றிருக்கும் ரோமியோ நல்ல புஸ்டியாய், கொழுகொழு என்று வளர்ந்து தள்ளுவதும் குதிப்பதுமாய் பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தது. மிருக வைத்தியரிடம் கொண்டு சென்று தடுப்பூசிகள் எல்லாம் போட்டோம். அவர் வேறு ஒரு தினத்திற்கு நாள் குறித்து ரோமியோவை மீண்டும் கொண்டு வரும்படி சொன்னார். ஏன் என்று கேட்டேன். ‘பிக்ஸ்’ பண்ணவேண்டும் என்றார். முதலில் எனக்கு விளங்கவில்லை. என் முகபாவனையில் இருந்து அவருக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும், ஏன் அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று தெளிவாகச் சொன்னார். வாயில்லா ஜீவன்கள்; என்பதால் மானிடர்கள் தங்கள் வசதிக்கும், தேவைக்கு மேற்ப எல்லாவற்றையுமே மாற்றி அமைத்து விடுகிறார்கள். பருவவாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடியாமல் ரோமியோவிற்குத் தெரியாமலே அதன் மறுபக்க வாழ்க்கை மறுக்கப்பட்டு மறைக்கப்பட்டதில் எனக்கு உடன்பாடு இருக்கவில்லை. நீண்ட நாட்களாக ரோமியோவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அந்த நிகழ்ச்சி எனக்குள் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. இயற்கை

யான சில உணர்வுகள் மறுக்கப்பட்ட நிலையில், தன் உணர்வுகளை வெளியே எடுத்துச் சொல்ல முடியாத நிலையில் இருந்த ரோமியோவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் எனக்கு!

‘அவசர அறிவித்தல்..!’

விமானத்தில் ஏதோ கோளாறு என்று திடீரென அறிவித்தல் வந்ததில் எனது சிந்தனை கலைந்தது. விமானப் பணிப் பெண்களின் ஆரவாரமான பரபரப்பைப் பார்த்ததும் எல்லோர் முகத்திலும் பயக்களை குடிகொண்டது. இப்படித்தான் சமீபத்தில் பிரான்ஸ் விமானம் ஒன்று விபத்துக்குள்ளான போது மத்தியரேகையைக் கடக்கும்போது அதில் உள்ள அதிககாற்றழுத்தம் காரணமாக உடைந்திருக்கலாம் என்றும், கனமான மேகக்கூட்டத்தோடு வேகமாக மோதியதால் உடைந்திருக்கலாம் என்றும் ஆளுக்காள் பலவிதமான கதைகளும் சொல்லிப் பயமுறுத்தியிருந்தார்கள். போதாக்குறைக்கு இணையத்தளத்தில் உடைந்த பாகங்களையும் யாரோ படம் பிடித்துப் போட்டிருந்தார்கள். இதன் தாக்கத்தால் குழம்பிப் போயிருந்த பயணிகளை உள்ளே இருந்த சில சிகப்பு விளக்குகளும் கண்களை மூடித்திறந்து பயமுறுத்தத் தொடங்கின. விமானம் பூமியை நோக்கி கீழே வேகமாகச் சரிவது போன்ற உணர்வில் பயணிகள் கூக்குரலிட, என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் கண்களை இறுக மூடிப் பிரார்த்தித்தேன். அதன்பின் என்ன நடந்தது என்று எனக்கே தெரியவில்லை. எங்கோ பாதாளம் நோக்கிச் செல்லும் உணர்வில் அப்படியே நான் மயங்கிப் போயிருக்க வேண்டும்.

ஆரவாரம் கேட்டுக் கண்விழித்துப் பார்த்தேன். யமலோகமா? பயத்திலே இமைக்கூடத் துடிக்க மறுத்தன. அமேசன் காடுபோல உயர்ந்து நெடுத்த மரங்களுக்கு நடுவே, கலிவரஸ் ரவல்ஸ் (Gulliver's Trav-

els) கதையிலே வருவது போன்ற பிரமாண்டமான உருவங்கள் என்னைச் சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்தன. நீண்ட மெல்லிய விரல்களில் கூரிய நகங்களோடு, கொறிலாக்கள்போல உயரமான தோற்றம் தந்தன. ஒருவேளை கொங்கோ காடாகக்கூட இருக்கலாம், அங்கேதான் சில கொரிலாக்கள் இன்னமும் உயிரோடு எஞ்சியிருப்பதாச் சமீபத்தில் படித்திருந்தேன். ஆனால் விமானம் சென்ற பாதை அதுவல்ல என்பதும் தட்டுத்தடுமாறி ஞாபகத்திற்கு வந்தது. தங்கள் மொழியில் அவை ஏதோ பேசிக் கொண்டன. இவர்களின் வழித் தோன்றல்கள்தான் நாங்களோ என்ற சந்தேகம் சட்டென்று என்னைத் தொட்டுச் சென்றது. என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை என்னால் நினைவுபடுத்த முடிந்தாலும் எங்கே இருக்கிறேன் என்பதை மட்டும் என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை. ஆங்காங்கே இரத்தம் உறைந்த நிலையில் உடம்பெல்லாம் வலித்தது. என்னைத் தூக்கிச் சென்று ஏதேதோ மருத்துவம் செய்து பார்த்தன. நான் உயிர் தப்பிப் பிழைத்திருப்பதாகப் பேசிக்கொண்டன. தினமும் எதுவேதுவோ எல்லாம் வந்து என்னை வேடிக்கை பார்த்துச் சென்றன. சில இளசுகளின் கண்கள் என் மார்பில் பட்டுத் தெறித்தன. மனசு அவ்வப்போது வலித்தாலும் வேறு வழி தெரியாத நிலையில் இப்போது வாழும் இந்த வாழ்க்கைதான் எனக்கு முடிவான வாழ்க்கை என்றாகி விட்டதோ என்ற நிலையில் நான் உடைந்து போயிருந்தேன்.

என்னைப் பார்த்து அடிக்கடி ஜெனி என்று அழைப்பதில் இருந்து எனக்கு ஜெனி என்று அதுகள் பெயர் சூடியிருப்பது எனக்குப் புரிந்தது. எனது இடுப்பிலே பட்டி கட்டி, எங்கேயும் தப்பி ஓடிவிடாதவாறு கவனமாக என்னையும் அவ்வப்போது வெளியே அழைத்துச் செல்வதுண்டு.

அப்போதெல்லாம் ரோமியோவை இப்படித்தான் நான் வெளியே அழைத்துச் சென்ற ஞாபகம் எனக்கு வரும். ஒருநாள் அதுகள் என்னை அழைத்துச் செல்லும் போது திடீரென மறுபக்கத்தில் கண்ட காட்சி என்னை ஆச்சரியத்தில் மூழ்கடித்தது. அவனைக் கண்டதில் ஏற்பட்ட இன்ப அதிர்ச்சியியால் ஒருகணம் அப்படியே நான் உறைந்து போனேன். என்னைப் போலவே இடுப்பில் பட்டி கட்டியபடி அவனும் இருந்தான். இதுகள் மறுபக்கமிருந்த அதுகளைக் குசலம் விசாரித்தன. என்னைக் காட்டி இதுகள் ஏதோ சொல்ல அவனைக் காட்டி அதுகள் ஏதோ சொல்ல, எல்லாமே விழுந்து விழுந்து சிரித்தன. ஆனால் அவன் மட்டும் என்னை அடிக்கடி திரும்பிப் பார்ப்பதும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதிப்பதுமாய் இருந்தான். எனக்குள்ளும் இனம்புரியாத சந்தோஷப் பிரவாகம் கிளர்ந்து எழுந்ததில் நானும் தடுமாறிப் போனேன். அதன் பின் அவனை அடிக்கடி சந்திக்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அப்படி எதிரெதிரே நாங்கள் சந்திக்கும் போதெல்லாம் இன்பக் கிளுகிளுப்பில் இருவரும் மெய்மறந்து போவதுண்டு. கொஞ்ச நாட்களாக அவன் என்னைக் கண்டதும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் துள்ளுவதும், சில சமயங்களில் கட்டுக்கடங்காமல் இடுப்புப் பட்டியை அறுத்துக் கொண்டு என்னிடம் ஓடிவர முயற்சிப்பதுமாய் இருந்தான். இது பருவக் கோளாறு என்றும் விரகதாபத்தில் துடிக்கிறான் என்றும் அதுகள் அது பற்றிய சைகைகள் காட்டித் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வதில் இருந்தும் எங்களைப்பற்றி அதுகள் என்ன நினைக்கிறன என்பதை ஓரளவு என்னால் அனுமானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

கடந்த ஒரு வாரமாக ஜாக்கைக் காணாமல் ஏங்கித் தவிப்பதும், எங்கேயாவது அவன் தென்படுகிறானா என்று தினமும்

ஆவலோடு தேடிப்பார்ப்பதுமாய் இருந்தேன். வெறுமையின் பாதிப்பில் ஏதோ ஒன்று, அவனைக் காண்பதில் இருந்த இதமான அந்த சுகம் என்னிடம் இருந்து பலவந்தமாய்ப் பறித் தெடுக்கப்பட்டு விட்டதாய் மனசுக்குள் குமைந்தேன். அவனது பிரிவின் ஏக்கம் என்னை வாட்டி வதைத்தது. என்னாச்சு அவனுக்கு? எங்கே தொலைந்தான்? மனசுக்குள் எழுந்த விடைதெரியாக் கேள்விகளுக்கு மௌனப் பதில்கள்தான்; காத்திருந்தன.

மீண்டும் ஒரு நாள் எனக்கு எதிர்பாராத ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. யாரைத் தொலைந்து போனான் என்று நினைத்தேனோ அவன் தூரத்தில் அசைந்து கொண்டு வருவதைக் கண்டு கொண்டேன். ஒரு வேளை இதுவரை காலமும் அவன் நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்திருப்பானோ என்றுகூட நினைத்தேன். அவன் நெருங்கி வந்தபோது ஒரு காதலனுக்காகக் காத்திருக்கும் காதலிபோல, என் நெஞ்சம் படபடத்தது. என்னைக் கண்டதும் இன்பக் கிளுகிளுப்பில் துள்ளிப் பாய்வானோ, கட்டுக்கடங்காமல் போய்விடுவானோ என்றெல்லாம் பயந்தபடி ஏக்கத்தோடு அவனைப் பார்த்தேன். ஆனால் அவனோ

அருகே வந்தபோது, என்னைக் கண்டு கொண்டதாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. என்னைப் பார்த்தும் பார்க்காதது போன்ற பாவனையில் என்னைக் கடந்து அதுகளோடு சென்றான். நான் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்கவில்லையே என்ற ஏமாற்ற அதிர்ச்சியில் நான் அப்படியே திகைத்துப் போனேன். என்னாச்சு என் மன்மத ராசாவிற்கு?

அதுகள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டு மெல்ல நடந்தன.

“அம்மா, அந்த ஜெனியைக் கண்டால் வழமையாக எங்க ஜாக் நாணிக் கோணித் துள்ளிக் குதிப்பானே, அன்றைக்குக்கூட அவளைக் கண்டதும் என்னமாய்த் துள்ளித் துள்ளிக் குதித்தான். இன்றைக்கு மட்டும் ஏன் அமைதியாக எந்த ஆர்ப்பாட்டமும் செய்யாமல், ஜெனியைப் பார்த்தும் பார்க்காதது போல நல்ல பிள்ளையாய் நடந்து வந்தான், என்னாச்சும்மா அவனுக்கு?” குட்டிக் கொரிலா தாயைப் பார்த்துக் கேட்டது.

“அதுவா, அவனைத்தான் சென்ற வாரம் மனிதவைத்தியசாலைக்குக் கொண்டுபோய் நலமடித்து விட்டோமே, அதனாலேதான் அவன் அடங்கிப் போனான்.!” என்றது அம்மா கொரிலா.

யாதுமாகி நின்றாள் (2003)

சுமதி ரூபனின் பதின்மூன்று சிறுகதைகள் அடங்கிய இந்நூல் மித்ர பதிப்பக வெளியீடு.

‘கொஞ்சம் கற்பனை கொஞ்சம் கனவு கொஞ்சம் அனுபவம் கலந்து எழுத்தில் வடித்ததை, தரம் விமர்சனம் போன்றவற்றைக் கருத்தில் கொள்ளாது ஒரு பதிவாக உங்கள் முன் வைக்கிறேன். விமர்சனங்களை முழு மனத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டு மீண்டும் வருவேன் உங்கள் முன்.’ சுமதி ரூபன் முன்னுரையில்.

யாதுமாகி
நின்றாள்

சுமதி ரூபன்

வாக்கு

மணி வேலுப்பிள்ளை

...நுண்ணிய கட்டுக்கோப்பு வாய்ந்த மனித மொழியைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றலுடன்தான் குழந்தை பிறக்கிறது என்கிறார் நோம் கொம்ஸ்கி (Chomsky-Foucault Debate on Human Nature, The New Press, New York, 2006, 2-4). அதனை அவர் பிறவி மொழி (innate language), அல்லது இயல்புக்க மொழி (instinctive language) என்று குறிப்பிடுகிறார். அத்தகைய ஆற்றலைக் கொண்டே, தான் செவிமடுக்கும் மொழியைத் தேர்ந்து தெளியும் படிமுறையில் குழந்தை அடியெடுத்து வைக்கிறது என்று அவர் கருதுகிறார்.

மனிதரை ஒரு சமூகப் பிராணி என்று வர்ணிக்கும் அரிஸ்டாட்டில், தனது கருத்தை உணர்த்துவதற்கு logos என்னும் கிரேக்கச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். Logos என்பது வாக்கு, நீதி, நியாயம் மூன்றையும் ஒருங்கே உணர்த்தும் கிரேக்கச் சொல். அந்த மூன்று தன்மைகளும் மனிதரில் இயற்கையாகவே காணப்படுகின்றன. அதாவது மனிதர்கள் நியாயம் பேசும் சமூகப் பிராணிகள் (zoon politikon) என்பதே அரிஸ்டாட்டில் கொண்ட கருத்து. அந்த வகையில் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நிகரானவர் என்றும், ஒப்பானவர் என்றும் (equal and like) அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்பது அரிஸ்டாட்டிலுக்கு முற்பட்ட ஆசான்களின் (Sophists) அடிப்படைப் போதனை. அதனை வலியுறுத்தும் பொருட்டு புறொட்டேகொறஸ் (Protagoras) என்னும்

ஆசான் கூறும் கிரேக்க புராணக் கதை ஒன்று இருக்கிறது: கிரேக்கரின் முழுமுதல் கடவுள் (கிரேக்கரின் சிவன்!) Zeus தனது தூதரை (Hermes) அழைத்து மக்களுக்கு அரசியல் கலையை வழங்கும்படி பணிக்கிறார். ஏற்கெனவே ஏனைய கலைகளை ஆங்காங்கே வழங்கிய இறைதூதர் அரசியல் கலையையும் ஆங்காங்கே வழங்கிவிட்டுமா என்று கடவுளைக் கேட்கிறார். அதற்குக் கடவுள் கொடுக்கும் விடை:

அரசியல் கலையை எல்லோருக்கும் வழங்கிவிடு. அதில் எல்லோருக்கும் பங்கு கொடு. அதனை ஒருசிலருக்கு மட்டும் வழங்கினால், மக்கள் எல்லோரையும் மேம்படுத்த முடியாது போய்விடும். அத்துடன் அரசியல் கலையில் ஈடுபடாதோர் மக்களைப் பீடித்த பீடைகளாய் மாள்வர் என்பதையும் அவர்களுக்கு உணர்த்திவிடு மேற்படி ஆசான்களின் இறுதி முடிக்கம்: வேறு துறைகளில் மக்கள் அனைவரும் பங்குபற்ற முடியாவிட்டாலும், அரசியலைப் பொறுத்தவரை மக்கள் அனைவரும் பங்குபற்ற முடியும், பங்குபற்ற வேண்டும்.... இதனை நாங்கள் மக்களீர் நிலைப்பாடு எனலாம்.

அடுத்தது சிட்டர்-நிலைப்பாடு: புத்திமான்கள் அதனை முன்னெடுத்துச் செல்வதுண்டு. அதனை நாங்கள் புத்திமான்மியம் என்றும் கொள்ளலாம்! அவர்களை, மக்களுக்கும் நிகழ்வுகளுக்கும் இடையே கொடுக்கல்-வாங்கல் செய்யும் தரகர்கள் என்கிறார் கொம்ஸ்கி. மெய்நிகழ்வு

களுக்கு விளக்கமளிப்பதை விடுத்து, தனி நலன்களைப் பேணுவதற்காகவே சமூக-அரசியல் ஆய்வுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன என்று வேறு எச்சரிக்கிறார் நோம்.கொம்ஸ்கி (அதே நூல், ப.69). எனினும் மக்களால் அவற்றை எளிதில் இனங்காண முடியும் என்பது அவர் துணிபு. திறந்த மனது, சராசரி விவேகம், நியாயமான ஐயம் என்னும் மூன்றும் தனது சித்தாந்த ஆய்வுகளுக்கு கைகொடுப்பதை அவர் எடுத்துரைத்துள்ளார். அது எவர்க்கும் கைகூடும் என்பது அவர் வாதம்.

சிறப்புப் பயிற்சிபெற்ற துறைஞர்களால் மட்டுமே சமூக-அரசியல் ஆய்வுகளை, மேற்கொள்ள முடியும் என்ற வாதத்தை கொம்ஸ்கி மறுத்துரைக்கிறார் (அதே நூல், ப.70). நாட்டம் கொண்ட எவர்க்குமே அது கைகூடும் என்று அவர் அடித்துக் கூறுகிறார். நியாயத்தின் துணையுடன் நிகழ்வுகளை எதிர்கொள்ளும் எவருமே சமூக-அரசியல் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள முடியும் என்று அவர் வாதிடுகிறார்.

சமூக-அரசியல் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்கு சிறப்புப் பயிற்சி தேவையா என்னும் வினாவுக்கு, இல்லை என்று விடையளிக்கும் கொம்ஸ்கி, சமூக-அரசியல் ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதற்குப் பொது அறிவே போதுமா என்னும் வினாவுக்கு, ஆம் என்று விடையளிக்கிறார்!

பிறவி மொழி அல்லது இயல்புக்க மொழி பற்றி கொம்ஸ்கி முன்வைக்கும் விளக்கமும், மனிதரை நியாயம் பேசும் சமூகப் பிராணிகள் என்று அரிஸ்டாட்டில் இனங்காணும் விதமும், மக்களாட்சியில் ஒருவர் வாக்களிக்கும் தகைமை பெறுவதற்கு, தனக்குரிய மொழியில் பேசுவோ, எழுதவோ, வாசிக்கவோ தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்னும் முதல் விதியும் ஒன்றுடன்

ஒன்று உடன்படுபவை.

நியாயம் பேசும் சமூகப் பிராணிகள் நடத்தும் மக்களாட்சியில் கருத்து-மோதல்கள் தவிர்க்க முடியாதவை மட்டுமல்ல, இன்றியமையாதவையும் கூட. அத்தகைய கருத்து-மோதல்கள் எக்காரணம் கொண்டும் வன்முறைக்கு இட்டுச்செல்லக் கூடாது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு வோல்டயர் முன்வைத்த ஓர் அரும்பெருங் கூற்று: நீ கூறுவதை நான் ஏற்கவில்லை. எனினும், அதனைக் கூறுவதற்கான உனது உரிமைக்காக நான் என்றென்றும் குரல்கொடுப்பேன்!

எத்தகைய சுதந்திரம் எங்களுக்கு மறுக்கப்பட்டாலும், சிந்திக்கும் சுதந்திரத்தை எவராலும் அபகரிக்க முடியாது. சிந்திக்கும் சுதந்திரத்தைக் கொண்டு ஏனைய சுதந்திரங்கள் அனைத்தையும் ஈடுசெய்யவோ மேம்படுத்தவோ எங்களுக்கு வாய்ப்புள்ளது. சிந்தித்து, நியாயம் பேசி, நீதியை நிலைநாட்டும் வல்லமையை ஈட்டிக்கொள்ள வேண்டிய காலகட்டத்துள் இன்று நாங்கள் அடி எடுத்து வைத்துள்ளோம்...

உங்கள் கவனத்திற்கு....

உங்கள் கருத்துக்களை, விமர்சனங்களை ஆலோசனைகளை எமது மின்னஞ்சல் Koorcircle@gmail.com முகவரிக்கு அனுப்பிவைத் தால் இதழ் தயாரிப்புக்கு உதவியாக இருக்கும் என்பதை கவனத்திற் கொள்ளவும்.

கூர் இதழை உங்கள் நண்பர், நண்பிகளுக்கு அறிமுகப்படுத்துங்கள்

அலாரக் கதவு

மெலிஞ்சி முத்தன்

என் அருமையான வாசகரே /

யாரோ என்னைக் கூட்டிச் சென்றார்கள்.
அவர்கள் யாரோ வீட்டில் விட்டார்கள்.

நான் யாரென்ற புற அடையாளத்திற்குத் தொலைவில் நின்றபோது 'நீங்கள் யார்' என்று யாரோ கேட்டார்கள். அதைத்தான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றேன் நான். அந்த ஒற்றைச் சாளர அறையில் என்னை தனியே விட்டு அவர்கள் மறைந்து போனார்கள். மறைவதற்கு முன்னர் 'பிடிபட்டு விடாதே' என்று சொல்லிச் சென்றார்கள்

மனதின் சூக்குமமான வேர் துயரச் சுணையில் விழுந்துவிட்டாற்போல் அறிவுக் கண் அடைத்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த மந்தாரமான வெளியில் 'சாளரக் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு நான் தனியனில்லையெனும் மனநிலையைத் தோற்றுவிக்கும் பாசாங்கு மிகுந்த முயற்சியில் இறங்கியிருக்கும் நான் என்னைமுந்திக் கடந்துவந்த சொற்களைக் கூட்டியள்ளி

உங்களோடு பேச முயல்கிறேன்..

என் தலைமாட்டில் சவக்காலை யொன்று திறந்து கிடப்பதையும், செழும்பு பிடித்த பிணைச்சல்களோடு அதன் பழமையான கதவுகள் ஒரு அலாரத்தைப் போல கிறீச்சிட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். சவக்காலையின் அலாரம் கணிக்கமுடியாததொரு காலத்தில் இரைந்து கொண்டிருப்பதையும், தலைமாட்டில் சவக்காலையை வைத்துக் கொண்டு உறங்கும் அனுபவத்தையும் உங்களுக்கு உணர்த்தவேண்டும்.

நேற்றுக் காலையும் ஒரு மனிசியின் உடலைக் கொண்டுவந்து புதைத்தார்கள்,

புதைக்கும் முன்னர் குழியில் வைத்து கடைசியாய் திறந்து பார்த்தார்கள். சீவன் போனதன் பின்னர் அர்த்தம் குறைந்த அடையாளமாய்க் கிடந்த அந்த முகத்தைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரிந்தார்கள். பின்னர் கண்ணீரையும் சேர்த்து மண்ணால் மூடிவிட்டுப் போனார்கள். அந்த மனிசியோடு கலவிகொண்டவனின் கண்ணீரின் சாரத்தை நான் கூர்ந்து அவதானிப்பவனாய் இருந்தேன். அவன் விம்மி, விம்மி அழுதபோது அவனது நினைவுப் பரப்பில் கசிந்தபடி வெளிவந்து கொண்டிருந்தது கண்ணீர்.

மூடிய குழியின் மேலே பூச் செண்டுகளை வைத்தார்கள் அந்தப் பூக்களின் வாசம் காற்றில் பரவி என் சாளரத்துக்கு வந்தபோது அதில் பிணவாடையும் கலந்திருப்பதை நான் உணர்ந்தேன். மண்ணால் மூடிக்கிடந்த அந்த மனிசியின் நித்திரையை யோசித்தபடியே நான் நித்திரையாகிப் போனேன். அந்த மனிசியும் உடல் மைத்தாலும் பறவாயில்லையென்று நித்திரையாகிக் கிடந்தான். அவளது உடல் மைத்திருக்கும் என்று நான் கருதிய ஒரு காலத்தில் அவன் மீண்டும் வந்தான் கொஞ்சக் கண்ணீரை கல்லறையில் உதிர்த்தான், பின்னர் பூச்செண்டுகளை அங்கே நட்படி நினைவுப் பரப்பில் நகர்ந்தான். அவள் உடல் மைத்த பின்னும் மனங்களுக்குள் நடந்துகொண்டிருந்தது கலவி.

நான் அவனோடு பேச ஆசைப்பட்டேன் அவன் சவக்காலைக் கதவுகள் கிறீச்சிட வெளியே வந்தான். நான் எதிர்பாராத கணத்தில் என் சாளரத்தைப் பார்த்தான் அதனோடு என் வெளிறிய முகத்தை

குறுகுறுவெனப் பார்த்துவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.. நான் வீட்டிலிருந்து இறங்கி அவனிடம் போவதற்குள் ஏதோ வெரு குறுக்கு வீதியில் நுளைந்து மறைந்து போனான்.

சவக்காலையிலிருந்த அழகிய பூச்செடியொன்றை என் அறையிலும் வளர்த்து வந்தேன் . ஒரு நாள் எனது அறைக் கதவை எதிர்பாராத விதமாக வந்து அவன் தட்டினான். நான் கதவைத் திறந்தபோது ஒரு பயித்தியக்காரனைப் போல காட்சியளித்த அவன் எனது அனுமதியின்றியே என் அறைக்குள் வந்து குந்தினான், சிரித்தபடியே கேட்டான் 'துயரம் அழகானதா' என்று. அன்பு அழகானது அதன் அடியில் ஊடுபாவி இருப்பதால் துயரமும் அழகானது என்றேன். வாய்க்குள் சிரித்தபடியே அதே குறுகுறு பார்வையைப் பார்த்துவிட்டு 'முள்ளுக் கம்பிகளை அறுக்கும் ஆயுதங்களேதும் உன்னெட்ட இருக்கோ' என்று கேட்டான் பின்னர் 'இந்தப் பூச்செடியை நான் கொண்டுபோறன்" என்றபடி எனது அறையிலுள்ள பூச்செடியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினான்.. அவன் அதைக் கொண்டுபோய் மீண்டும் அந்தச் சவக்காலையில் நட்டுவைத்தான் பின்னர் வெளியேறி நடக்கத் தொடங்கினான். அவனுக்குத் தெரியாமலே நான் அவனைப் பின்தொடர்ந்தபடி இருந்தேன்.

கிராமத்தின் ஓர் ஒதுக்குப் புறமான இடத்திலிருந்தது அவனது வீடு. ஓர் பெருவீதியிலிருந்து கிளைபிரிந்த ஒற்றையடிப் பாதையின் வழி அவனைப் பின்தொடர்ந்தபோது அவன் எனைக் கண்டுகொண்டான்.

'என் பின்னே எதற்கு வருகிறாய்' என்று எனைக் கேட்டான். காலத்தில் சுருங்கி விரியும் என் நிழலைப் பற்றி யோசிப்பதற்காக என்றேன் அவனிடம். ஆமாம் மேடுகளிலும், பள்ளங்களிலும் நெழிந்து

பயணிக்கும் உனது நிழல் ஒளிபடாத உன்பக்கமொன்றிலிருந்து தோன்றுவதை அவதானிக்கிறாயா? என்றுகேட்டான் நானும் தலையசைத்துக் கொண்டேன். 'சரி சரி என்வீடு பக்கத்தில்தான் இருக்கிறது வந்துவிட்டுச் செல் என்றான்.

அவன் வீட்டில் தேனீர் அருந்தியபடி இருக்கும்போது 'நீ யாருடைய சாயல்' என்று கேட்டான் எனக்கோ பதில் தெரியவில்லை அவன் சிரித்தபடி உனது சாயலில் எனக்கோர் நண்பனைத் தெரியும் என்று தன் நண்பன் பற்றிய கதையொன்றைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

கதை

வாழ்க்கையை துடுக்குத் தனமாக அணுகிய காலமொன்றில் எனக்கொரு நண்பன் இருந்தான். என்னைப்போலவே பலவற்றைத் தொலைத்துவிட்டு இடம் பெயர்ந்தோர் முகாமொன்றில் என்ன தொழில் செய்யலாமென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது கையில் கூப்பன் கடையில் உடைத்துக் களவாடிய பலகைத் துண்டொன்று இருந்தது, முகாம் கொட்டில்கள் போடுவதற்கு வெட்டிய தடியொன்றினை எடுத்து ஒரு மரச்சுத்தியல் செய்துகொண்டான். கொட்டில்களுக்கு குந்துவைக்கும் தொழிலாழியென்று தன்னை ஆக்கிக்கொண்டான்.

பின்னர் ஓரிடத்திற்கு இடம்பெயர்ந்த போதும் அவனிடம் தொழில் இருந்தது. கடலை அண்டிய அந்தப் பிரதேசத்தில் கடலட்டைகள் எடுத்து கொழும்புக்கு அனுப்பக்கூடிய சூழல் இருந்தது ஆனால் சுழியோடும் பாதணிமட்டும் கொழும்பிலிருந்து கொண்டுவருவதற்கு தடையிருந்தது தொழிலாழிகளோ தோசைச்சட்டியில் ஓட்டைகளிட்டு சைக்கிள் 'ரியூப்' துண்டால் கட்டிக்கொண்டு சுழியோடினார்கள். அந்தவேளை நம்மாள் தனது வித்தையைக்

காட்டத் தொடங்கினான்! 'பிளாஸ்ரிக்' பீப்பாய்களை சிறகுபோல வெட்டி பந்து தைக்கும் ஊசியொன்றின் உதவியோடு 'மோட்டார் சைக்கிள் ரியூப்' துண்டுகளை மேலே பொருத்தி சுழியோடிகளின் பாதணி 300 ரூபாயென விற்றான். இடங்கள் பெயரப் பெயர அவனது தொழில்களும் மாறிக் கொண்டிருந்தன. அவன் வேறிடமும், நான்வேறிடமுமாய் பெயர்ந்துபோனோம்.

சமாதான காலமொன்றில் மீண்டும் ஊர்திரும்பியபோது மனிதர்கள் வித்தியாசமாக இருந்தார்கள். வன்னியில் இருந்து வந்தவர்களுக்கும், கொழும்பிலிருந்து வந்தவர்களுக்கும், யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தவர்களுக்கும் வித்தியாசம் இருந்தது. ஓட்டாத மூன்று குழுக்களாய் அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களின் கதைகளும், நடவடிக்கைகளும் வித்தியாசமாக இருந்தன. கொழும்பிலிருந்து வந்த பெண்கள் கல்லு வீதிகளில் குதிகால் உயர்ந்த பாதணிகளோடு நொடுக்குநொடுக்கென்று அந்தரப்பட்டு நடந்தார்கள், வன்னியிலிருந்து வந்தவர்கள் போர்த்து மூடிக்கொண்டு திரிந்தார்கள், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தவர்களோ ஏதோ மாய முடிச்சுகளை சோட்டித் துண்டுகளில் முடிந்து திரிந்தார்கள்.

பலரது வீடுகளில் தலைகீழான திறப்போட்டைகள் இருந்தன, தீராந்திகளால் மூத்திரக் கொல்லைகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன! பலவீடுகளின் சிதறிய துண்டுகள் பொருந்திய ஒற்றைவீடுகள் நிறைந்திருந்தன.

நண்பன் அயலூரில்தான் இருந்தான். நான் வந்திருப்பது தெரிந்தும் அதை அவன் பெரிதுபடுத்தவில்லை. அவனைக்காண நான் முயற்சித்தபோதும் அவன் எனக்கு ஒழித்துத் திரிபவனாகவே இருந்தான். ஒருநாள் அவனது நெற்றிக்கு முன்னே நான் நின்ற போது எதுவும் செய்யமுடியாதவனாய் விம்மி, விம்மி அழத் தொடங்கினான்.

நண்பன் மிகவும் மென்மையானவன். நடப்பதுகூட பெண்களை ஒத்திருக்கும், சாரத்தின் உள்ளே எப்போதுமே காற்சட்டை போட்டு இறுக்கி முடிந்திருப்பான், அரியல் சாரத்தால் யாரும் எதையும் கண்டுவிடக் கூடாதென்ற அவதானம் அவனிடம் இருந்தது. எப்போது பார்த்தாலும் அவனது ஓரல் முகத்தில்சிரிப்பும் இருந்தது. ஆயினும் அவன்பேரில் ஒரு திருட்டுக் குற்றமும், கொலைக் குற்றமும் இருந்தது, அந்தக் கொலைக் குற்றவாளி நிர்சயமாக அவனில்லையென்பது எனக்குத் தெரியும். ஆதலால் அந்தக் கொலையைச் சுற்றியிருந்த மாயங்களோடே அவனது நட்பை ஏற்றுக் கொண்டேன். ஆனால் ஒருநாள் பனங்கூடல் வழியாக வேலைக்குச் சென்றுவந்த அவனது மனைவி வீதியின் அருகில் பெரியவாகனச் சில்லுப் பள்ளமொன்றில் தேங்கிக் கிடந்த மழைநீரில் அழுக்கப்பட்டு கொலை செய்யப் பட்டுக் கிடந்தாள். மூன்றுமாதக் கருவைச் சுமந்த அவளது உடல்முழுதும் சேறாயிருந்தது.

கொலையாளியோடு போராடியிருக்கிறாள் என்பது அவளது கோலத்தில் தெரிந்தது. பனையிலிருந்து நோட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்த கொலையாளி மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு இக்கொலையைச் செய்துவிட்டு தப்பிச் சென்றிருக்கிறான் என்று சனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். ஆனால் கண்டுபிடிக்கப்படாத கொலையாளிகளால் அந்தச் சூழல் நிரம்பிக் கிடந்தது என்பது மட்டும் அப்போது உணரக்கூடியதாக இருந்தது. 'கொலைகளை நியாயப் படுத்துபவர்களைவிட கொலைகளை இரகசியப்படுத்துபவர்கள் கெட்டிக்காரர்கள் போலும்' என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

சேற்றில் மூழ்கடிக்கப்பட்ட அவன் மனைவியின் முகம் அவனது கணவுகளில் வந்து அழுதுவிட்டுப் போனபடியிருந்தது. பின்னர் பிரச்சினை தொடங்கியபோது

அவன் வன்னிக்கு இடம் பெயர்ந்ததாகவும், துணைப் படையில் இணைந்து கொண்டதாகவும் அறிந்தேன் என்றான்/ அவனது நண்பனின் கதை தந்த சுமையோடே எழுந்து நடக்கத்

தொடங்கினேன்.....

அந்தத் தெருவில் அப்போது வியாகுலம் நிறைந்ததொரு காட்சியைக் கண்டேன் செழுமையான பச்சைப் புந்தரையிலிருந்து தார் வீதியில் விழுந்த புழுவொன்று வெய்யிலில் அவதியுற்றபடி கிடந்ததைக் கண்டேன். நான் அதை காப்பாற்ற நினைந்து ஒரு சிறிய ஈக்கிற் குச்சியை அதனருகில் கொண்டு போனேன் புழு அதன் மேலே ஏறினால் அந்த புந்தரையில் அதனை கொண்டு சேர்க்கலாம் என்பதே எனது நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் அந்த ஈக்கிற் குச்சி அருகிற் சென்றதும் புழுவோ அதன் தலையிலிருந்து ஓர் குமிழியை வெளியேற்றி விட்டு சுருண்டு கொண்டது புழுவுக்கு என்மீது நம்பிக்கையில்லை, அதற்கு அந்த வேளையில் என்ன தேவையென்பதைப் புரிந்து கொள்ளவும் என்னால் முடியவில்லை

மிகுந்த தோல்வியும், துயரமும் என்னை ஆட்கொண்டது சற்று நான் தலையைச் சாய்த்து நீண்டுகிடந்த அந்தத் தெருவைப் பார்த்தபோது என்னால் தாங்க முடியவில்லை. கைகளில் உணவுத் தட்டுகளுடனும், உடல் முழுதும் வடிந்த குருதியுடனும் ஆயிரமாயிரம் புழுக்களைக் கண்டேன்.. 'ஐயோ இது என்ன நீதி' என்று தலையில் கை வைத்துக் குளறியபடி நடக்கத் தொடங்கினேன்....

யாராவது என்னைத் தேடலாம், 'நாடு கடந்த அரசு பற்றி' பேச என் நண்பர்கள் என்னையும் அழைக்கலாம். என் பிரியமான வாசகர்களே உங்களிடமிருந்தும் இப்போது பிரிந்து செல்கிறேன். எனக்கு வேண்டியது தனிமை. பிணங்களையும் புணரும் மனநிலைகொண்ட மனிதர்களை இந்த நூற்றாண்டு கொண்டிருக்கிறதென்றால். இப்போதிருக்கும் நாம் யாருடைய சாயலாய் இருக்கிறோம் என்று நான் கொஞ்சம் யோசிக்கவேண்டும்.

முடிந்தது

வேலிகள் (1998)

கடல்புத்திரனின் இந்த குறுநாவல்கள், சிறுகதைகளின் தொகுப்பு. கனடா 'தாயகம்' இதழில் வெளிவந்தவை. இதை வெளியிட்டிருப்பது ரொறன்ரோ மங்கை பதிப்பகம்.

'வெகுண்ட உள்ளங்களைப்போல 'வேலிக'ளும் சம்பவங்களின் தொகுப்பே. 'எங்குமே நிகழ்கிற சம்பவங்களுக்கிடையில் தொடர்புகள் நிலவுகின்றன. அசட்டுத்தனமான காரணங்களை முன்வைத்து உருவாவதாக வெளியில் தெரிந்தாலும் உள்ளுக்குள் வேறொரு சம்பவத்தின் தாக்கம் இருக்கும். இதை பலரால் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை' என்பது என்னுடைய சுழிபுரத்து நண்பர்களின் கருத்து. இவ் எழுத்தை மதிப்பிடும் பொறுப்பை வாசகர்களிடமே விட்டுவிடுகிறேன்.' நூலில் ஆசிரியரின் முன்னுரையிலிருந்து

என்னரும் தமிழினத் தேவதைக்குஞ்சே!

மா.சித்திவினாயகம்

மூக்கும் முழியுமாய்
தமிழ்மொழி பேசும் - என்
அழகுச் சிட்டே.....
ஏன்
இங்கு வந்து
பிறந்து தொலைத்தாய்...

கன்னங்குழி விழ
தத்தி நடந்து மழலை பேசிடும்- உன்னைச்
சிதறடிக்கப்போகிறது
இந்த மண்

உன் பஞ்சு மேனியைப்
பாளும் குண்டு தின்று தீர்க்கவும்...
செல் துண்டு உந்தன் தலையினைப் பிளக்கவும்...
வல்லுறவில் நீ வதைபட்டுப் போகவும்...
விதி உனக்காய் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவற்றிற்குத் தப்பி நீ உயிர்த்திருந்தால்
எஜமான்களின் எடுபிடிகளாகவும்,
மனித வெடிகுண்டுப் பொட்டலமாகவும்

மாறப்போகிறது உன் மழலை உடல்.

எப்படியோ உனக்கு ஒரு
கொடும் இந்த மண்ணில்
எழுதப்பட்டிருக்கிறது .

எல்லோரையும் போலவே
வீரிட்டமுதபடி விழுந்த - உனக்குத்
தமிழ் என்று பெயரிட்டுத்
தரணி அழித்த பரிசு இதென்று
சந்தோசப்படு !

காடு தீப்பற்றி எரிகையில்
கேட்பாரற்றுக் கருகிப் போகிற - சிறு
புல்லாய் இருக்கிற பிஞ்சுக் குருத்தே!!
இந்த மண்ணில் இன்னும் ஏன் பிறந்து
தொலைத்தாய்???

துரோகமெது, சத்தியமெது
என்று சுயம் தேட முற்பட்டுச் செத்த
உன் முன்னோர்கள் போலவே

இறப்பதற்கு முன்னாடியுள்ள
கடைசி நிமிடங்களில்
எதுவும் புரியாமலே
உன்
எஞ்சியுள்ள இரத்தத்தையும் -இப்
பூமிக்கிறைத்து விட்டுப் போ.

அறிவையும், தன்னம்பிக்கையையும் -உன்
மண்டையிலிருந்து பிடுங்கிவிட்டு அதை
அடிமை எனும் மண்போட்டு
நிரப்பி விடத் துடிக்கிறது
அதிகாரம்.

இன்னமும்
உனக்கென உன்முன் கிடக்கிற
உன்னதங்கள் எது?

சுடலையில் நடக்கவும்,
சுடு மண்ணுள் படுக்கவும்,

குருதியில் குளிக்கவும்,
பட்டினிகிடந்து பயந்து
தவிப்பதற்கும் மட்டுமே
உன்பிஞ்சு உடல் படைக்கப்பட்டதெனில் -நீ
இருந்தென்ன?
சாவைவிடவும் பிழைத்தலே மேலெனில்
சாவைவிடவும் மோசமான பிழைத்தலை
உனக்கென்று எழுதிவைத்தது எது ?

உனக்கெதிரான - எல்லா
அநியாயங்களிலும்,
ரகசியங்களிலும் - உன்
விடுதலையும், வாழ்வும்
புதைந்திருப்பதாக
இப்போதும் சொல்லும்
அயோக்கியர் முகத்தில்
உன்னிடம் இன்னும்
எஞ்சிக்கிடக்கிற உமிழ்நீரைக்
காறி உமிழ்ந்துவிட்டுப் போ!

பிரேம்ஜி

**இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க
 வரலாறு, சாதனைகள், பாரம்பரியம்**

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நீண்ட சரித்திரதையும் பாரிய சாதனைகளையும் விளக்குவதற்கும் விளங்கிக்கொள்வதற்கும் அது தோற்றம் பெறக் காரணியாக இருந்த பகைப்புலத்தை அறிந்துகொள்வது அவசியம்.

இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு 1930களின் நடுப் பகுதியில் கால்கோள் இடப்பட்டது. இந்திய முற்போக்கு இலக்கியத்தின் மூலவரான பிரேம்சந்த் மற்றும் முல்க்ராஜ் ஆனந்த், ஸஜாத் ஸாஹீர், ஜோதிராமய கோஷ், கே.ஏ.அப்பாஸ் முதலானோர் இந்த இலக்கிய அமைப்பின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களாக இருந்தனர். 1935ல் இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கொள்கைப் பிரகடனமும் வேலைத்திட்டமும் லண்டனில் தயாரிக்கப்பட்டது. 1936 ஏப்ரலில் லக்னோவில் நடந்த இதன் முதலாவது மாநாட்டில் இவை ஏற்கப் பட்டதுடன், இந்த அமைப்பு ஸ்தாபனரீதியாக அங்குரார்ப்பணம் செய்தும் வைக்கப்பட்டது. 1938ல் நடைபெற்ற இதன் 2வது மாநாட்டில் இந்தியாவின் மாபெரும் தேசியக் கவிஞர் ரவீந்திரநாத் தாகூர் துவக்க உரை நிகழ்த்தினார். இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 'புதிய இந்திய இலக்கியம்' என்ற ஆங்கில சஞ்சிகையை 1939ல் வெளியிட்டது. இதில் இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் தானைத் தலைவரும் முற்போக்குச் சிந்தனையாளருமான ஜவஹர்லால் நேரு தொடர்ந்து பல கட்டுரைகளை எழுதினார்.

இந்த எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கிளையான தமிழ் நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், ஈழத்தைச் சேர்ந்த மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் கே.கணேசினதும் அவரது தமிழக நண்பர்களினதும் முன்முயற்சியால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

1946ல் 'தேசாபிமானி'யின் ஸ்தாபக ஆசிரியர் கே.ராமநாதனும் கே.கணேசும் 'பாரதி' என்ற சஞ்சிகையைத் தொடங்கி சிலகாலம் நடத்தினர். பேராற்றல் மிக்க கவிஞரும் படைப்பாளியுமான அ.ந.கந்தசாமி இவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டார். இந்தச் சஞ்சிகையே ஈழத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய சிந்தனைக்கு அடித்தளமிட்டது.

1947ஆம் ஆண்டில் இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூல புருஷரான முல்க்ராஜ் ஆனந்த் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தார். இவரது இலக்கியப் படைப்புகளை தமிழில் மொழியாக்கம் செய்த கே.கணேசும் மற்றும் இலக்கிய நண்பர்களும் முல்க்ராஜ் ஆனந்துடன் ஒரு இலக்கியச் சந்திப்பை ஏற்பாடு செய்தார்கள். இதில் இலங்கையின் முதலாவது எழுத்தாளர் நிறுவனமான இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கப்பட்டது. இதன் தலைவராக தமிழ்ப் பேரறிஞர் விபுலாநந்த அடிகளார் ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்

பட்டார். உப தலைவர்களாக மாபெரும் சிங்கள எழுத்தாளர் மார்டின் விக்கிரமசிங்கவும், அரசியல் ஞானியும் முற்போக்குச் சிந்தனையாளருமான பி.கந்தையாவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இணைச் செயலாளர்களாக நவீன சிங்கள கலையின் பிதாமகரான பேராசிரியர் சரத்சந்திராவும், கே.கணேசும் தெரிவாயினர்.

ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்த அமைப்பு சிலகாலம் இயங்கிய பின்னர் தனது செயற்பாட்டை நிறுத்திக்கொண்டது. என்றாலும் இது கால்கோளிட்ட முற்போக்கு இலக்கியக் கருத்துக்களும், இயக்கச் செயற்பாட்டுணர்வும் சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் ஜீவத் துடிப்புடன் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

1950ல் தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாநாடு சென்னையில் நடைபெற்றது. இதில் பங்குபற்றுமாறு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. ஸ்தாபனரீதியாக இல்லாத போதிலும் ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சார்பில் பின்னர் ஆசிய-ஆபிரிக்க எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பொதுச் செயலாளராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தேசப்பிரிய சேனநாயக்காவும் நானும் கலந்துகொண்டோம்.

இதைத் தொடர்ந்து இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஸ்தாபிக்க பல தடவைகள் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் இந்த எத்தனிப்புகள் ஸ்தாபன வடிவத்தைப் பெறவில்லை.

இவற்றையெல்லாம் முந்திக்கொண்டு யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்கள் 1942ல் யாழ் மறுமலர்ச்சிக் குழுவை உருவாக்கி நடத்தினர். தமிழ்நாட்டு மணிக்கொடியினால் இவர்கள் உந்தப்பட்டிருக்கலாம். இதன் மூலபுருஷர்களாக பின்னர் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ் கிளைத் தலைவராக பலகாலம் செயற்பட்ட

மதிப்புக்குரிய வரதர், ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளான நாவற்குழியூர் நடராசன், பஞ்சாட்சர சர்மா, ராஜநாயகன், அ.செ.முருகானந்தன் ஆகியோர் இருந்தனர். இதன் கூட்டங்களில் உரையாற்றிய தவத்திரு விபுலாநந்த அடிகளார், 'நமது வாழ்வை உள்ளபடி சித்திரிக்கும் உயர்ந்த கதைகள் படைக்கப் படவேண்டும்' என்று வற்புறுத்தினார்.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கில் தனது நாடகக் கதாபாத்திரங்களை உலவவிட்டதன் மூலம் மக்களின் வழக்குத் தமிழுக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றுத் தந்தார். இதன்மூலம் பின்னர் இ.மு.எ.ச.வினர் முன்வைத்த யதார்த்த இலக்கியம், மண்வாசனை இலக்கியம் என்ற கோட்பாடுகளுக்கு முன்னோடிகளாக இவர்கள் மிளிர்ந்தனர்.

இந்த வரலாற்றுப் பகைப்புலத்திலும் தேசிய இலக்கிய மரபிலும் கால்கோள் கொண்டு 1954ல் இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய ஸ்தாபனம் தோற்றம் பெற்றது. பிரபல நாவலாசிரியர் இளங்கீரன், எம்.பி.பாரதி, நாவலாசிரியர் எம்.ஏ. அப்பாஸ், இந்தியாவிலிருந்து வருகை தந்திருந்த கலைதாசன் ஆகியோர் கொழும்பு விவேகானந்த சபை மண்டபத்தில் இந்த அமைப்பை உருவாக்குவதற்கான பொதுக் கூட்டத்தை 1954 ஜூன் 20ஆம் திகதி நடத்தினர். இதன் அமைப்புக் கூட்டம் 1954 ஜூன் 27ஆம் திகதி மருதானை வீரரத்தின கட்டடத்தில் நடைபெற்றது. இதில் மேற்கூறியவர்களுடன் அறிஞர் அ.இராகவன், பிரேம்ஜி, அன்னவாசல் இஸ்மெயில், நாடகக் கலைஞர் சேரன் கிருஷ்ணபிள்ளை முதலானோர் கலந்து கொண்டனர். இந்தக் கூட்டத்தில் பிரேம்ஜி பொதுச் செயலாளராகவும், இளங்கீரன் துணைச் செயலாளராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்

பட்டனர். இதைத் தொடர்ந்து நடந்த செயற்குழுக் கூட்டத்தில் சங்கத்தின் கொள்கைப் பிரகடனமும், ஸ்தாபன யாப்பும் பொதுச்செயலாளரால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அத்துடன் இ.மு.எ.ச., எழுத்தாளர்களின் சமூக இலக்கிய கடப்பாடுகளை விளக்கி ஒரு பகிரங்க வேண்டுகோளை விடுத்தது.

1955ஆம் ஆண்டில் மகாகவி பாரதி ஜயந்தியை இ.மு.எ.ச. மிகப் பெரிய இலக்கிய விழாவாக நடத்தியது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து பெருங் கவிஞர் சிதம்பர ரகுநாதன் இதில் சிறப்புச் சொற்பொழிவாளராகக் கலந்து கொண்டார். பாரதி விழாவையொட்டி இ.மு.எ.ச. ஏறத்தாழ 90 கூட்டங்களையும் சொற்பொழிவுகளையும் எழுத்தாளர் சந்திப்புக்களையும் ஏற்பாடு செய்து நடத்தியது.

இதே ஆண்டில் நடந்த இ.மு.எ.ச. வின் செயற்குழுக் கூட்டம் மொழி-இன பிரச்சனைகள்பற்றி இரு தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது. மொழிகளினதும் கலாசாரங்களினதும் சமத்துவத்திற்காகப் போராடாதவர்கள் சோஷலிஸ்டுக்கள் அல்லர் என்பதுடன், அவர்கள் வெறும் ஜனநாயகவாதிகள் தானும் அல்லர் என்ற லெனினிய நிலைபாட்டிற்கு ஏற்ப சிங்கள-தமிழ் மொழிகளினது சமத்துவத்தை வலியுறுத்தியதுடன், இந்த இரு மொழிகளும் தேசிய மொழிகளாக, அரசு மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் கோரியது.

இனப் பிரச்சனைபற்றி 'சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம்' எனும் மகுடத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் தமிழ் மக்களை தனித்துவமுள்ள ஒரு தேசிய இனம் எனப் பிரகடனப்படுத்தியதுடன், அந்த தேசிய இனத்திற்குள்ள மீறப்பட முடியாத உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியது. தமிழ்

எழுத்தாளர் பிரிவு, சிங்கள எழுத்தாளர் பிரிவு - இவையிரண்டும் இஷ்டபூர்வமாக இணையும் எழுத்தாளர் ஒன்றியம் என்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் உறுப்பமைவு பற்றிய எமது ஸ்தாபன யாப்பே தேசிய அரசமைப்புக்கும் ஏற்றது என நாம் எல்லாக் காலங்களிலும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளோம்.

1955ம் ஆண்டில் இமுஎச 'புதுமை இலக்கியம்' எனும் சஞ்சிகையை வெளியிட ஆரம்பித்தது. சகோதர விமர்சனம், நான் ஏன் எழுதுகிறேன், உலக இலக்கிய கர்த்தாக்கள் உட்பட பல அம்சங்களையும், இலக்கியம் பற்றிய ஆழமான தத்துவார்த்தக் கட்டுரைகளையும் உள்ளடக்கி வெளிவந்த இந்த சஞ்சிகை, ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் விசாலித்துச் செல்ல பெரும்பணியாற்றியது.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் அந்நியத்தை யாசித்த அன்றைய நிலையை மாற்றி இலக்கியத்திலும் மக்களின் எண்ணங்களிலும் தேசியத்தை நிலைநாட்டவும், இவற்றை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் செல்நெறியாகவும் வளர்ச்சித் தடமாகவும் மாற்றவும் இமுஎச எண்ணிறந்த பல தத்துவார்த்தப் போராட்டங்களை நடத்தி வெற்றியீட்டியது.

தேசிய இலக்கியம், மண்வாசை, ஈழத்தை கதைக் களமாக்கல், ஈழத்து மாந்தர்களைக் கதா பாத்திரங்களாக்குதல், பாத்திரத்துக்கு ஏற்ற பேச்சுநடை முதலாய் கருதுகோள்களை முன்வைத்தோம். இலக்கியம் மக்களை, சாமான்ய மக்களை, அவர்களின் வாழ்வை, வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் அவர்களின் அபிலாசைகளையும் ஏக்கங்களையும் எதிர்பார்ப்புக்களையும் சத்திய வேட்கையுடன் பிரதிபலிக்கவேண்டும் என்றோம். இதன்மூலம் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் எதார்த்தவாதப் பாதையில் தடம்பதித்து முன்னேறிச் செல்ல வழிசமைத்தோம்.

இலங்கைப் படைப்பாளிகளைப் புறக்கணித்து இந்திய எழுத்தாளர்களுக்கு ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் முக்கியமளித்து வந்தன. இதை எதிர்த்து இழுஎச நீண்ட நெடிய இயக்கத்தை நடத்தி வெற்றி யீட்டியது. ஈழத்து படைப்பாளிகளின் சிருஷ்டிகள் இலங்கைப் பத்திரிகைகள் அனைத்திலும் முக்கியத்துவம் பெற்றன.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களுக்கு தேசியப் பத்திரிகைகள் சன்மானம் வழங்காமலே இருந்தன. இந்த அநீதியையும் எதிர்த்து இழுஎச போராடி வெற்றி கண்டது.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தை ஏறத்தாழ முழுமையாகவே ஆட்கொள்ள ஆரம்பித்த முற்போக்கு இலக்கியப் போக்கை எதிர்த்து பிற்போக்குப் 'பண்டிதர்கள்' மரபு வாதம், நவீன இலக்கிய வடிவங்களின் நிராகரிப்பு, இழிசினர் இலக்கியம் ஆகிய மலட்டுக் கோட்பாடுகளை முன்வைத்தனர். இவர்களின் இந்த காலாவதியான கருத்துநிலைகளை எதிர்த்து தத்துவ வீச்சுடன் போராடிய முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகளை, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடுகளை ஈழத்து இலக்கியத்தின் மறுக்க முடியாத செல்நெறியாக நிலைநாட்டினர்.

1961ல் 'புதுமை இலக்கிய' தலையங்கம் ஆறுமுக நாவலரை புதிய கோணத்தில் அணுகியது. தமிழ்க்கடல் திரு. வி. க. வும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச்செயலாளர் பீட்டர் கெனமனும் கோடிகாட்டிய திசையில் சைவ சமயிகளின் ஐந்தாங்குரவராக மட்டும் போற்றப்பட்ட நாவலரை, ஈழத்துத் தேசியத்தின் மூலபுருஷராக இனம் காட்டியதுடன், இதை அரசு உத்தியோகபூர்வமாகப் பிரகடனப் படுத்தி முத்திரை வெளியிட்டு கௌரவிக்கவும் செய்யவைத்தது. அத்துடன் நாவலர் வசித்த இல்லத்தை தேசிய சொத்தாக்கி மணிமண்டபம் கட்டவும் உந்துசக்தியாக

இழுஎச விளங்கியது.

1962ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 28, 29 ஆந்திகதிகளில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் தேசிய மாநாட்டை வரலாற்றிலேயே முதற்தடவையாகக் கூட்டியது. கொழும்பு ஸஹிரா கல்லூரி மண்டபத்தில் 400க்கு மேற்பட்ட தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பங்குபற்றிய இந்த மாநாடு, ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னும், ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் முன்னும் உள்ள பொதுப் பிரச்சனைகள், பொறுப்புகள் கடமைகள்பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து பல ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளையும் வேலைத் திட்டங்களையும் வகுத்தளித்தது. எழுத்தாளர்கள் தமது தனித்துவமான கருத்துருவங்களை முன்வைத்து இயங்கும் ஸ்தாபன சுதந்திரத்தை ஏற்ற இந்த மாநாடு, அதேவேளையில் இலக்கியத்தின், இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொது நோக்கங்கள், பொதுத் தேவைகளுக்காக அனைத்து எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய அமைப்புக்களும் இணைந்து செயற்படுவதற்காக ஒரு ஒன்றியத்தை உருவாக்குவது என்றும் முடிவுசெய்தது.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வெளியிடுவதற்கிருந்த பாதகமான எதிர்மறைக் காரணிகளை அகற்ற, அகண்ட இயக்கத்தை நடாத்திய இழுஎச, அதே சமயம் நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளை மேற்கொள்ள எழுத்தாளர் கூட்டுறவப் பதிப்பகத்தையும் ஆரம்பித்தது. ஒரு பத்து நூல்களை வெளியிட்டது. இந்த முயற்சிக்கு ஸ்திரமான அடித்தளத்தை இட அது வாசகர் வட்டத்தை ஆரம்பித்து நடத்தியது. இலக்கிய ஆர்வலர்களின் வீடுவீடாகச் சென்று உறுப்பினர்களைச் சேர்த்தது.

இதே காலப்பகுதியில் கலைத்துறையிலும் காத்திரமான வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்த கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராசன், கலைஞர்கள் இ. சிவானந்தன், என். சுந்தர

லிங்கம் உட்பட பல கலைஞர்களை உள்ளடக்கிய மக்கள் கலைப் பேரரங்கை இழுச உருவாக்கியது. இதற்கும் ஒரு நிரந்தர சுவைஞர் வட்டத்தை உருவாக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இந்தக் காலகட்டத்தில் சோஷலிச முகாமில் ஏற்பட்ட சித்தாந்தப் பிளவு உலகெங்கணுமுள்ள முற்போக்கு இயக்கங்களிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. மார்க்ஸிஸ்டுகள் செயற்பட்ட எல்லா வெகுஜன அமைப்புக்களும் பிளவுபட்டுச் சிதறின. என்றாலும் இந்தப் பொது நியதிக்கு விதிவிலக்காக இருந்து இழுச ஒரு வரலாற்றுப் புதுமையையே நிகழ்த்தியது. தீவிர செயற்பாட்டை தற்காலிகமாக இடைநிறுத்துவது, அனைவரும் உடன்படும் விஷயங்களில் மட்டும் முடிவெடுத்துச் செயற்படுவது, மெய்யான ஜனநாயகப் பண்பும் நடைமுறையும் போன்ற சரியான மூலோபாயம் மூலம் இந்த அதிசயம் நிகழ்த்தப்பட்டது. சிலகால தொய்வின் பின் இழுச முன்போல வீச்சாகச் செயற்பட ஆரம்பித்தது. முன்பும் பின்பும் இழுச வைச் சீர்குலைக்க சில சக்திகள் எடுத்த முயற்சிகளை அது வெற்றிகரமாக முறியடித்தது. உலகிலேயே பிளவுபடாத, பிளவுபடுத்த முடியாத ஒரே அமைப்பு இழுசவே.

1962ல் கண்டி இளம் கவிஞர் கழகம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆதரவுடன் கண்டி புஷ்பதான கல்லூரி மண்டபத்தில் சிங்கள-தமிழ் சாகித்திய விழாவை நடத்தியது. இதில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்கிளப்பு, கொழும்பு, மலைநாடு உட்பட நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலுமிருந்தும் பெருந்தொகையான தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பங்குபற்றினார்கள். இந்த விழாவுக்கு சிங்கள எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைவரும் அரசாங்க அதிபருமான திரு.லீல் குணசேகரா தலைமை வகித்தார். சிங்களப் பேராசிரியர்

ஹெட்டியாராச்சியும், பிரபல சிங்கள கவிஞரும் அமைச்சருமான தி.பி.தென்னக் கோனும் மற்றும் பல இலக்கியப் பிரமுகர்களும் மேடையிலிருந்தனர். ஏராளமான புத்தபிக்குகளும், ஆசிரியர்களும், சிங்கள எழுத்தாளர்களும் மற்றவர்களும் மண்டபம் முழுக்க நிறைந்திருந்தனர்.

கண்டி இளம் கவிஞர் கழக செயலாளர் திரு. புத்திராஜா வரவேற்புரை நிகழ்த்த ஆரம்பித்ததும் கூட்டத்தில் பெரும் சலசலப்பு ஏற்பட்டது. 'புனிதமான சிங்கள நகரான கண்டியில் பெடரல் தமிழர்களுடன் சாகித்திய விழா நடத்த விடமாட்டோம்' என்று கூட்டத்தில் பெருந்திரளாகத் திரண்டிருந்த கே.எம்.பி.ராஜரத்தனாவின் ஆதரவாளர்கள் ஆர்ப்பரித்தனர். கைகலப்பு ஏற்படும் நிலை தோன்றியது. இந்தக் கூட்டத்தில் இழுச வின் பொதுச்செயலாளர் விழாத் தலைவரின் அனுமதியுடன் உரையாற்ற ஆரம்பித்தார்.

சரளமான சிங்களத்தில் 40 நிமிடம்வரை அமைதியான, ஆனால் ஆணித்தரமான தொனியில் அவர் உரை நிகழ்த்தினார். 'முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தின் காலடியில் நசுக்கப்பட்ட சகோதர சிங்கள மக்களின் மொழியான சிங்களம் அரசபீடம் ஏறியிருப்பது குறித்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களான நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். அதேபோல அதே ஏகாதிபத்தியத்தின் காலடியில் அதே முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நசுக்கப்பட்டு இருந்த நாட்டின் இன்னொரு தேசிய இனமான தமிழ் மக்களின் மொழியும் அரியாசனம் ஏறவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறோம்' என்றார். அத்துடன், 'தத்தமது மொழிகளையும், கலை கலாசாரங்களையும் பேணுவதும் பேணிப் பாதுகாப்பதும் ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திற்குமுள்ள உரிமை. இதை யாராலும், எந்த சக்தியாலும் மறுக்கவோ பறிக்கவோ

முடியாது' என்றார். இறுதியாக 'இனவாதம் வடக்கிலிருந்து வந்தாலும் தெற்கிலிருந்து வந்தாலும் இந்த தேசிய விரோத, மனித விரோதப் போக்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களாகிய நாம் திடவுறுதியுடன் எதிர்த்துப் போராடுவோம்' என்றார். கூட்டத்தில் மகிழ்ச்சிக் கரகோஷம் எழுந்தது. இனவாதம் முறியடிக்கப்பட்டது.

விழா இறுதிவரை இனிதே நடந்தேறியது. அத்துடன் சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர்களதும், சிங்கள-தமிழ் மக்களதும் ஐக்கியத்திற்கு அறைகூவல் விட்ட ஒரு பொதுவேண்டு கோளும் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட துடன், கூட்டத்திலிருந்த அனைவராலும் கையெழுத்தும் இடப்பட்டது.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பாதகமாக இருந்த காரணிகள் அகற்றப்பட்டு ஈழத்தில் புத்தக வெளியீட்டினை வெற்றி கரமான தொழில் முயற்சியாக மாற்றுவதற்கான அடித்தளம் அமைக்கப்படுவதற்காக இழுஎச நீண்டகாலமாக நடத்திய போராட்டம் 1972ல் வெற்றி கண்டது. இதுபற்றி ஆராய்ந்து ஆலோசனைகளைச் சமர்ப்பிக்க அரசமட்ட குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அதில் பிரபல கல்விமாண்கள், பேராசிரியர்கள், எழுத்தாளர்கள், தமிழறிஞர்கள், தேசிய தமிழ்த் தினசரிகளின் பிரதம ஆசிரியர்கள் அங்கம் வகித்தனர். இதன் செயலாளராக இழுஎச பொதுச் செயலாளர் நியமிக்கப்பட்டார். இந்தக் குழு ஏகமனதாக முன்வைத்த திட்டம் ஏற்கப்பட்டு செயற்படுத்தப்பட்டது. இதன் பெறுபேறாக பல சஞ்சிகைகள் வெளியாயின. ஏராளமான நூல் வெளியீட்டகங்கள் தோன்றின. 'வீரகேசரி' நிறுவனம் மட்டும் நூறு வரையிலான நூல்களை வெளியிட்டது. ஆனால் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்தோர் அமுல்படுத்திய திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை இந்த முன்போதல்களுக்குக் குழி பறித்தது.

தமிழ் மக்களின் நீண்டகாலக் கோரிக்கை யான பல்கலைக் கழகத்தின் தோற்றத்திற்கும் இழுஎச தனது பங்களிப்பைச் செய்தது. அமைச்சர் குமாரசூரியர் தலைமையில் கல்விமாண்கள், தமிழ் அறிஞர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், எழுத்தாளர்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட யாழ் பல்கலைக் கழக அரசமட்ட குழுவின் செயலாளராக இழுஎச பொதுச் செயலாளர் நியமிக்கப்பட்டார். பெரும் பிரயத்தனங்களின் பெறுபேறாக யாழ் பல்கலைக் கழகம் அமைக்கப்பட்டது. இதன் முதலாவது தலைவராக இழுஎச தலைமைக் குழு உறுப்பினர் பேராசிரியர் கைலாசபதி நியமிக்கப்பட்டார். இதில் படைப்பிலக்கிய பீடம் ஒன்றை அமைப்பதற்கான ஒரு விரிவான திட்டத்தை இழுஎச தயாரித்து வழங்கியது.

1975ல் இழுஎச தமிழ்-சிங்கள-முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டை பண்டாரநாயக்க ஞாபகார்த்த சர்வதேச மண்டபத்தில் நடத்தியது. இதற்கான முயற்சியை அது 1971லேயே ஆரம்பித்தது. 1970ல் ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சி ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து முன்னணியின் அங்கத்துவக் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட தமிழ் ஆலோசனைச் சபை அமைக்கப்பட்டது. இதன் தலைவராக அமைச்சர் குமாரசூரியரும், செயலாளராக இழுஎச பொதுச் செயலாளரும் இயங்கினர். இந்த சபையின் மூன்றாவது கூட்டத்தில் தமிழ்ப் பிரச்சனையின் தீர்வுக்கான 10 அம்சத் திட்டத்தை இழுஎச சார்பில் பிரேம்ஜி சமர்ப்பித்தார். ஆனால், 'இந்த ஆரம்ப கட்டத்திலேயே இத்தகைய ஒரு திட்டத்தை அமைச்சரவைக்கு கொண்டு செல்ல முடியாது' என்று அமைச்சரும் மற்றும் கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளும் தயக்கம் காட்டினர். 'இந்தக் கட்டத்தில் இத் தேசியப்

பிரச்சைக்குத் தீர்வு காணப்படாவிட்டால், என்றுமே இது சாத்தியப்படாமல் போய்விடும்' என்றும், 'இதை அரசிடம் கொண் போக நாங்கள் (இழுஎச) ஆவன செய்வோம்' என்றும் பிரேம்ஜி கூறினார்.

பின்னர் இது இழுஎச தேசிய சபையில் முன்வைக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது. இதை ஒட்டி சிங்கள-தமிழ் எழுத்தாளர்களின் மாநாட்டைக் கூட்டி அதில் அரசிடம் சமர்ப்பிப்பது என்றும் முடிவுசெய்யப்பட்டது. இதற்கான தயாரிப்பு வேலைகளில் இழுஎச தீவிரமாக ஈடுபட்டது. இதற்கு எதிராக தொடர்ச்சியாக பல சக்திகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட சதிகளையும் சூழ்ச்சிகளையும் முறியடித்து நான்கு ஆண்டுக் கால தயாரிப்பு வேலைகளைத் தொடர்ந்து 1975 மே 31-ஐன் 1ஆந் தேதிகளில் இந்த மாநாடு வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட்டது. இம்மாநாட்டிற்கும், 10 அம்சத் திட்டத்திற்கும் 11 சிங்கள எழுத்தாளர்-கலைஞர் அமைப்புக்களின் ஆதரவு திரட்டப்பட்டது. பெருவாரியான தொழிற்சங்க, வாலிபர், மாதர் கேந்திரங்களின் ஒப்புதல் பெறப்பட்டது. முற்போக்கு முன்னணியைச் சேர்ந்த மூன்று கட்சிகளினதும் சம்மதம் பெறப்பட்டது. இந்த மாநாட்டிற்கு ஆதரவாக நாடு முழுவதிலும் 100க்கும் கூடுதலான பொதுக்கூட்டங்கள், கருத்தரங்குகள், எழுத்தாளர்-கலைஞர் சந்திப்புக்கள் நடத்தப்பட்டன. பத்திரிகைகள் மூலம் தேசிய அளவில் கருத்தாடல் நடத்தப்பட்டது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் தலைவர் மு.சிவசிதம்பரம் முதல் யாழ் வாலிபர் காங்கிரசின் ஸ்தாபகர் ஹன்டி பேரின்பநாயகம் வரை பல நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் தமது ஆலோசனைகளைத் தெரிவித்தனர். இவையனைத்தையும் உள்வாங்கி 10 அம்சத் திட்டம் 12 அம்சத் திட்டமாக விரிவுபடுத்தப்பட்டது.

'தேசிய ஒருமைப்பாடு' என்ற மகுடம்

தேர்ந்த அரசியல் உபாயத்துடன் சூட்டப் பட்டபோதும், இதன் உள்ளுறை 1955ல் இழுஎச நிறைவேற்றிய 'சுதந்திர இலங்கையில் சுயாட்சித் தமிழகம்' என்ற கருது கோளே. தமிழ் மக்களை ஒரு தேசிய இனமாக அங்கீகரிப்பதும் அந்த தேசிய இனம் தான் பெரும்பான்மையாக வாழும் பிராந்தியத்தில் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப தனது விவகாரங்களைத் தானே தீர்மானிக்கும் உள்ளக (சுயநிர்ணய உரிமை) ராஜ்ய அதிகாரத்தைச் செயற்படுத்துவதற்கான அரசு பொறியமைவை உருவாக்குவதுமே இத்திட்டத்தின் மையக் கோரிக்கையாகும்.

அமைச்சரவையால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்ட இத்திட்டம் காலை மகாநாட்டின் பிரதிநிதிகள் அமர்வில் ஏகமனதாக அங்கீகரிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, மாலையில் நடந்த பொது அமர்வில் வைத்து 'செயற்படுத்துவதற்காக' அன்றைய பிரதமரிடம் இழுஎச பொதுச் செயலாளரினால் அது கையளிக்கப்பட்டது. இதைச் செயற்படுத்துவதற்கான சூழலை உருவாக்கித் தருமாறு பிரதமர் விடுத்த வேண்டுகோளை ஏற்று இதற்கான முதற் கூட்டத்தை கொரஸ் என்ற சிங்கள குக்கிராமத்தில் தமிழ் அறிஞரான ரத்னவன்ஸ் தேரர் தலைமையில் நடத்தினோம். இதில் 'இந்த நாடு சிங்கள நாடல்ல, பொளத்த நாடல்ல. அதேபோல இது தமிழர்களினதோ இந்துக்களினதோ, இஸ்லாமியர்களினதோ நாடும் அல்ல. மாறாக இது சிங்களவர்களினதும் தமிழர்கள் முஸ்லிம்களினதும் பொது நாடு' என்று பிரகடனப்படுத்தினோம்.

இதைத் தொடர்ந்து குருநாகலையில் நடந்த இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் மாநாட்டில் இனப் பிரச்சனையை வரலாற்று ரீதியாக விளக்கியதுடன், தமிழர்கள் ஒரு தேசிய இனம், அந்த இனத்திற்குரிய சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்துருவங்களை இம் மாநாட்டால் ஏற்கச் செய்தோம். இதைத்

தொடர்ந்து இலங்கையின் இடதுசாரிக் கட்சிகளும் இக் கருதுகோள்களை பகிரங்கமாக ஏற்றன. இதன் பின்னர் அரசு ஏற்றுக்கொண்ட 12 அம்சத் திட்டத்தை செயற்படுத்துமாறும், இதை அரசியல் யாப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறும் மாநாட்டின் பொது அமர்வுக்குத் தலைமை தாங்கிய அமைச்சர் இலங்கரத்தினவைச் சந்தித்து வற்புறுத்தினோம். 'இதை தமிழ்மக்கள், குறிப்பாக அவர்களின் தலைவர் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்கள், ஏற்பது அவசியம்' என்றார் அவர். அவரின் வேண்டுகோளை ஏற்று தமிழ்த் தலைவர்கள் ஏறத்தாழ அனைவரையும் சந்தித்தோம். 'நாம் பல தடவைகளில் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டோம். மீண்டும் ஏமாறமுடியாது' என்று கூறி மறுத்தனர். இறுதியாக சட்டமேதை திருச்செல்வத்தைச் சந்தித்து அவரின் ஒப்புதலைப் பெற்றோம். என்றாலும் பல இழுபறிகளுக்கும் பின்னர் அரசுக்கும் தமிழ்த் தலைவர்களுக்குமிடையில் அதே பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் எமது முயற்சியால் இரண்டு சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றன. மூன்றாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தை நடைபெறுவதற்கு முன் அரசு பாராளுமன்றத்தில் தோல்வியடைந்தது. இதனால் பேச்சுவார்த்தையும், இனப் பிரச்சனைக்குப் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வுகாண்பதற்கான முயற்சியும் தோல்வியிலேயே முடிந்தன.

1982ல் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவை மிகப் பெரியளவில் அனுஷ்டிக்க இழுஎச ஏறத்தாழ நூறு தமிழறிஞர்கள், பிரமுகர்கள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்களைக் கொண்ட பாரதி நூற்றாண்டு விழாக் குழுவை அமைத்தது. பாரதி நூற்றாண்டு விழா தலைநகர் கொழும்பிலும் தேசம் முழுவதிலும் மூன்று கட்டங்களாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இதில் தமிழகத்தைச்

சேர்ந்த பேராசிரியர் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், கவிஞர் சிதம்பர ரகுநாதன், முதுபெரும் எழுத்தாளர் ராஜம் கிருஷ்ணன் முதலானோர் கலந்துகொண்டனர். பாரதி ஆய்வாளர்களின் சர்வதேச அமைப்பு ஒன்றை நிறுவுவது, பாரதியின் பெயரில் சர்வதேச விருது வழங்குவது உட்பட பல ஆலோசனைகளை இலங்கை பாரதி நூற்றாண்டு விழாக் குழுவின் சார்பில் தமிழக பாரதி நூற்றாண்டு விழாக் குழுவின் தலைவர் உயர்திரு மா.பொ.சிவஞானம் அவர்களைச் சந்தித்து பாரதி நூற்றாண்டு விழாக் குழுவின் செயலாளராகச் செயற்பட்ட இழுஎசபொதுச் செயலாளர் சமர்ப்பித்தார்.

இழுஎச பெண் எழுத்தாளர்களினதும் பெண்ணிய பிரமுகர்களினதும் மாதர் அமைப்பை உருவாக்கியது. இதன் தலைவியாக இப்போது ஐ.நா.வின் சிறார் பிரிவின் உயர் அதிகாரியாகக் கடமையாற்றும் கலாநிதி ராதிகா குமாரசாமி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அத்துடன், இழுஎச அறிவு வட்டம் ஒன்றையும் ஆரம்பித்து நடத்தியது. இவை பல காத்திரமான கருத்தரங்குகளை நடத்தின. இவை உட்பட மற்றும் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் 1977 முதல் 1983 வரை தொடர்ச்சியாக நடந்த இனக் கலவரங்களால் முடக்கப்பட்டன.

1983ல் நடந்த தமிழ் சங்காரத்தைத் தொடர்ந்து எழுந்த அரசு பயங்கரவாதத்தை இழுஎச வன்மையாகக் கண்டித்தது. தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்று தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கு நியாயமான அரசியல் தீர்வுகாண வேண்டும் என மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தியது. 1986ல் யாழ் நாவலர் மண்டபத்தில் நாம் நடத்திய மாநாட்டில் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் நியாயமான உரிமைகளை வென்றெடுக்க தமிழ் மக்கள் நடத்தும் நியாயமான போராட்டத்திற்கு இழுஎச அதன் அரசியல் தார்மீக ஆதரவை தெரிவித்தது.

போராட்டம் முன்னணிப்படையினது போராட்டமாக மட்டும் இல்லாது அனைத்து மக்களையும் திரட்டிய மக்கள் போராட்டமாக, ஏகாதிபத்தியத்தையும் பிற்போக்குச் சர்வாதிகாரத்தையும் எதிர்க்கிற போராட்டமாக, பரந்த ஜனநாயகப் பரிமாணத்தைப் பெற்றால் எமதும், அனைத்து முற்போக்கு சக்திகளினதும், உலக முற்போக்குப் பேரியக்கத்தினதும் ஆதரவைப் பெறும் என்றும் குறிப்பிட்டோம்.

இதன் பின்னர் பேச்சுவார்த்தைகளை சரியான திசையில் ஆற்றுப்படுத்தவும், நாட்டின் அனைத்து ஜனநாயக சக்திகளினதும் சர்வதேசத்தினதும் முயற்சிகளை ஒருமுகப்படுத்தவும் நாம் இடையறாது பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டோம். நாம் முன்வைத்த 'சமாதானத்திற்கான வழித்தடம்' வெற்றியளிக்கும் தறுவாயில் பிற்போக்குச் சக்திகள் கடைசினேரத்தில் காலைவாரி விட்டதால் பயனளிக்கவில்லை.

பின்னாலும் யுத்தத்தை நிறுத்துவது, பேச்சுவார்த்தை மேசைக்குத் திரும்புவது,

இனப் பிரச்சனையின் அடிப்படைகளை முன்வைத்து பரஸ்பர இணக்கப்பாட்டிற்கு வருவது, அனைத்து ஜனநாயக சக்திகளினதும் சர்வதேசியத்தினதும் முயற்சிகளை ஒருமுகப்படுத்துவது அவசர அவசியமாகுமென கோரிக்கைகள் விடுத்தோம். எதுவும் பயனளிக்காது போய்விட்டது.

போர்ச் சூழலில் வரலாற்றின் சாக்கடைக்குள் வீசியெறியப்பட்ட மனிதநேயத்துவத்தையும் ஜனநாயகப் பதாகையையும் தூக்கியெடுத்து ஜனநாயகத்தின், மனித விழுமியங்களின், இன சமத்துவத்தின், நிலையான சமாதானத்தின் மெய்யான வெற்றியை நோக்கி ஆக்கபூர்வமான வழியில் முன்னெடுத்துச் செல்வதே இன்று அனைத்து எழுத்தாளர்களினதும் ஜனநாயகவாதிகளினதும் மானுடப் பிரேமிகளினதும் முன்னால் உள்ள புனிதமான பணியாகும். இக் கடப்பாட்டை மானுடத்தின் பேரால் இவர்கள் நிறைவேற்றுவார்கள் என்று நம்புகிறோம், எதிர்பார்க்கிறோம்.

யாழ்ப்பயணம்

சென்னை, 3488, P.O. Box
Suite 46, Seshanagar
P. முஸ்கந்தன்
Co., MUMBAI

இன்றைய யாழ்ப்பாண நிலைமைகள்
- 1994 -

யாழ்ப்பயணம் (1994)

தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் வெளிவந்த 'மஞ்சரி' என்ற சஞ்சிகையில் தொடராக வந்த பயணக் கட்டுரையின் நூலுரு.

'பயணக் கட்டுரை எழுதவேண்டும் என்ற நோக்கமில்லாது நடந்த பயணம் கட்டுரைத் தொடரானது. புத்தகம் போடவேண்டுமென்ற எண்ணமில்லாது எழுதப்பட்ட பயணத்

தொடர் இன்று புத்தகமாகியுள்ளது. இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தின் நிலைமைகளைத் தெளிவாகச் சித்தரிக்கும் காலத்தின் பதிவாக இச்சிறுநூல் விளங்கும்.' நூலுக்கான பதிப்புரையில் டி.பி.எஸ். ஜெயராஜ்

தோணி

வெகு விரைவில்
வெளிவர இருக்கும்
தோணி சமூக
நாவலில் இருந்து
சில பகுதிகள்.

அவன் வெளியில் பார்த்தான். வெளி வழமை போல் இருண்டு; கறுத்த கறுத்த திட்டுக்களாய் இருள் பரவிக் கிடந்தது. இருட்டை பார்ப்பதற்கே அவனுக்கு பயமாக இருந்தது. மோகினிப் பிசாசு, கொள்ளிவாய்ப் பிசாசு என்று அவனுடைய அப்பு சொன்ன கதையெல்லாம் இடியோடு நெருப்பு மழையாய் நெஞ்சில் இடித்தது. பயம் நெஞ்சாங் கூட்டுக்குள் அப்பியிருந்தது. வறுமை உடனிருந்து வாட்டியது. விபரீதமான எண்ணங்கள் அவன்மனதில் அரும்பத் தொடங்க இனம் புரியாத தடுமாற்றம். முகத்தில் கலக்கத்தின் பிரளயம். கண்களில் வேதனை படிந்திருந்தது. இரணுவத்திடம் அடியும் உதையுமாய் வாங்கி ரணப்பட்ட வலி போல் உடம்பெல்லாம் வலியெடுத்தது. வாழ்கை செத்து, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அழிந்து போவதாக உணர்ந்தான். ஒடுங்கி தன்னிலை மறந்தான். தன்னை யாரோ ஆயுதத்துடன் கூப்பிடுவதாகவும் அவர்கள் தன்னை கொல்லப் போகப் போகிறார்கள் என்றும் நினைத்தான். உடலை மரண பயம் உலுக்கியது. வீட்டுக் கதவின் வெளியினுடே விழிமடல்களை விரித்து வெறித்துப் பார்த்தான். பயத்தின் உச்சம் இன்னும் அதிகரித்தது. நெஞ்சை ஏதோ ஒன்று வந்து அடைப்பது போல் உணரத் தொடங்கினான்....

2

அவன் எந்தத் தொந்தரவும் அவளுக்குக் கொடுக்காமல் அவ்விடத்திலேயே உறைந்து நின்றான். கண்களை மூடிக்கொண்டு தன்னை மறந்து வசந்தா பிரார்த்தனையில் மூழ்கியிருந்தான். கண்கள் இரண்டிலும் ஈரக்கசிவு கோடு போட்டிருந்தது. எதற்காக இப்படியொரு தவம் செய்கிறாள் என்று செல்வன் தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டு இப்படித்தான் தன்னுடைய அம்மாவும் வீட்டில் தனிமையில் இருக்கும் போது வறுமையின் நிமித்தம் கூப்பிடாத கடவுளே இல்லையென்று நினைக்க ஒருவகை சோகம் உள்ளோட அவனுடைய கடந்தகால வாழ்வு பின்னோக்கி பார்த்தான். சுங்கான் மீன் குத்தி சுள்ளென்று

வலிப்பது போல் மனமும் உடலும் வலிக்கத் தொடங்கின. அவனிடம் எதுவுமே இல்லாதபோது வலிமட்டுமே மிஞ்சி, மிஞ்சி நிறைந்திருந்தது. அப்போது அவனுக்கு 13 வயதிருக்கலாம். ஊரில் அவனோடு திரிகின்ற நண்பர்களின் வாழ்க்கைபோல் அவனுடைய வாழ்க்கை அவனுக்கு அமையவில்லை. அதனால் ஒருவகையான தாழ்வுச் சிக்கல் அவனை அறியாமல் ஆட்கொண்டிருந்தது. அப்போது அவன் கோயிலில் டொமினிக் சபையில் அங்கத்தவராக சேர்ந்து பீடப் பரிசாரகராக சுவாமிக்கு எப்போதும் உதவி செய்து கொண்டிருப்பான். சிலவேளைகளில் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும், கிழமை நாட்களிலும் வாசகம் வாசிப்பதும் வழக்கம். அவனுடைய கம்பீரமான குரலை எவரேனும் பாராட்டுவதில்லையென்று அவனே தனக்குள் நினைத்து வருத்தப்பட்டுக் கொள்வான்.

பளுப்பு மேவிய வெள்ளைச் சேட்டும் குண்டியால் கிழிந்து போன காற்சட்டையுமே அணிந்திருப்பான். அடர்ந்த கேசத்தில் எண்ணெய் தடவிப் பல ஆண்டுகள். உப்புக்காற்றும் உவர் வெய்யிலும் அவனுடைய தலைமுடியில் செறிந்து செம்படை அடித்திருந்தது. மெல்லிய உடல்வாகும் பற்களில் காவி யேறிப் போயிருந்தன. காற்சட்டையின் மேற்பொத்தான் அறுந்துபோய் விட்டதால் அவன் காற்சட்டையை எந்த நேரமும் முடிஞ்சு விட்டிருந்தான். எப்படித்தான் அவன் அந்த வெள்ளைச் சேட்டைத் துவைத்தாலும் அதன் பளுப்பு நிறம் மாறுவதாக இல்லை. மாற்றிப் போடுவதற்கு மாற்று உடையில்லாததால் தொடர்ந்தும் அதையே பள்ளிக்கும், பூசைக்கும் போட்டுக்கொண்டு போவான். பீடப்பரிசாரகராகக் கோயிலில் உதவும்போது உதவுகின்ற

எல்லோருக்கும் நீண்ட வெள்ளையங்கி கொடுக்கப்படும். இதனால் பூசைக்கு உதவும் போது அதைப் போட்டுக் கொண்டு நிற்பதால் அவனுடைய தேய்ந்துபோன காற்சட்டையும் பழுப்பு மேவிய வெள்ளைச் சேட்டும் வெளியில் தெரிவதில்லை. வாசகம் வாசிக்கும் போதுதான் எவரும் அந்த வெள்ளை நிற நீள அங்கி போடுவதில்லை. அதனால் அவனுக்கு வாசகம் வாசிக்கப் பலிபீடத்திற்கு முன்னால் வரும்போது அவமானம்போல் உணர்ந்து கொள்வான். அதை உறுதி செய்வது போல் அவனுடைய நண்பர்களும் கேலியும் கிண்டலும் செய்வார்கள். ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்து வறுமையை சிறுவயதிலிருந்தே கல்வாரிச் சிலுவையைப் போல் சுமக்கும் செல்வனுக்கு ஏமாற்றமும், தோல்வியும், அவமதிப்பும் வாழ்கை முழுவதும் எதிர் கொண்டே வந்தான். சிறு வயதில் அவனுக்கு கடவுள் பக்தி அதிகம் என்று சொல்ல முடியா விட்டாலும் ஓரளவு இருந்தது என்றே சொல்ல முடியும். ஆனால் காலப் போக்கில் தன்னுடைய நடை முறை வாழ்கையில் சந்திக்கிற மக்களை, அவர்களின் துன்பங்களை தன்னுடைய அறிவு பூர்வமான சிந்தனையால் தர்க்கித்து பார்த்து தானகவே கடவுள் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தான். அதற்காக எல்லோரிடமும் அவன் அது பற்றி விவாதிப்பதோ சண்டை பிடிப்பதோ கிடையாது. இப்படித்தான் ஒரு நாள் அவன் தன் தாயின் அழுகையை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் இரவு தன் தாய் கண்ணீரில் கரைவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது ஓலைக் குடிசையில் மழைத்துளி விழுந்து கொண்டிருந்தது.

ஈரக்காற்றில் உப்புத் தடவி நீள் வானம் விரிந்து கிடந்தது. ஓலைக் குடிசைக்குள் இருள் விழுந்து பரவியது. செல்வன் தன் தாயிடம் ஏன் அழுகிறாள் என்று கேட்கலாம் போல அவன் மனசில் தோன்றியது. ஆனால் கேட்காமல் அவள் அழுது ஆண்டவரிடம் கெஞ்சுவதை கொஞ்சம் உற்று நோக்கி கேட்டான்." அந்தோனியாரே, சூசையப்பரே, பரலோகமா தாவே, செந்நீக்கிலரே நாளைக்கு என்னுடைய பிள்ளைகளுக்கு நல்ல உழைப்பைக்கொடு.. இன்டைக்குத்தான் வலை அவிச்சு கடலில் பாஞ்சிருக்குது.. கண்டல் பட்டைக்கூட கையில் காசில் லாமல் கடன் வாங்கித்தான் வாங்கியது. இந்த நிலவு வாறதுக்கிடையில காதிலயிருந்து அடைவு வைச்ச தோடுகளையாவது எடுக்கப் பண்ணீரு ஆண்டவரே. வாற செவ்வாய்க் கிழமை பத்து ரூபாய்க்கு உனக்கு மொழுகுதிரி வாங்கிக் கொழுத்துவன் ஆண்டரே" என்று அவள் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருந்ததை பார்த்துக் கொண்டிருந்த வனுக்கு அடுத்த நாள் நல்ல உழைப்பும் கிடைக்கவில்லை அத்தோடு வலையை சாவக்கட்டார் களவெடுத்துக் கொண்டு போன செய்தியை அவனுடைய அண்ணன் சொன்ன போது அவனும் அழுது விட்டான். தாய் அன்று முழுவதும் அழுகையோடு சாப்பிடாமல் இருப்பதைக் கண்டு செல்வன் கவலையுற்றான். தன்னுடைய அம்மாவின் அழுகையின் நினைப்பையும் வசந்தாவின் அழுகையையும் ஒன்றோடு ஒன்று இழைந்திருப்பதாக அவன் நினைத்துக் கொண்டு கோயிலின் வாசலில் நிற்க; வசந்தா எழுந்து கண்களை துடைத்தபடி செல்வனுக்கு பக்கத்தில் வந்தாள்.

என்னுடைய பானை!

ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர் - மஹிந்தன் வேலுப்பிள்ளை, கனடா
ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் : லதா ராமகிருஷ்ணன்

என்னுடைய அப்பா தன்னுடைய பாட்டி, அதாவது, என்னுடைய கொள்ளுப் பாட்டி எல்லாம் இலங்கையிலுள்ள நவீண்டில் பகுதியைச் சேர்ந்த பனத்தாரை என்ற இடத்தில் ஒரு கூரைவீட்டில் வாழ்ந்துவந்தார்கள் என்று கூறினார். அவருக்கு ஏறத்தாழ நூறு வயதாகியிருந்தது. என்னுடைய தாத்தா-பாட்டி அவரை அக்கறையாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னுடைய கொள்ளுப்பாட்டிக்கு அரைகுறையாகத் தான் காது கேட்டது; பார்வையும் அப்படியே. நாள் முழுக்கப் படுக்கையிலேயே இருந்தாள் அவள். ஒரு சிலையின் வாழ்க்கையையே அவரும் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாள் எனலாம். வயதாகி, உடல்நலக்குறைவோடு இருந்தாலும் அவர் மகிழ்ச்சியாகவே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தாள். அவ்வப்பொழுது அவளுடைய உறவினர்கள் அவருக்குப் பணம் தருவது வழக்கம். கொள்ளுப்பாட்டிக்கு பணம் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அவள் தன்னுடைய பணத்தையெல்லாம் இறந்து போய்விட்ட தன்னுடைய கணவனுக்கு அதாவது என்னுடைய கொள்ளுத்தாத்தாவுக்குச் சொந்தமான ஒரு பழுப்புக்களிமண் பானையில் போட்டு வைத்திருந்தாள். பணம் இருந்த அந்த மட்பானையை அவள் தன்னுடைய படுக்கையின் அடியில் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

குறிப்பிட்ட நாள் ஒன்றில் கனமழை பெய்தது. நாள் முழுக்க இடைவிடாமல் மழை கொட்டியது. அந்தப் பகுதியெங்கும்

வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அந்த வெள்ள நீர் என்னுடைய கொள்ளுப் பாட்டியின் குடிசைவீட்டிற்குள்ளும் நுழைந்துவிட்டது. எனவே, அவள் தன்னுடைய குழந்தைகளை கொஞ்சம் மேடாக இருந்த பகுதியில் அமைந்திருந்த தங்களுடைய மற்ற வீடுகளில் ஒன்றிற்குக் வீட்டிற்குக் கூட்டிக்கொண்டு சென்று விட்டாள். அவர்கள் தங்களுடைய உடைமைகள் எதையும் எடுத்துக்கொண்டு செல்லவில்லை. போகும் வழியெல்லாம் கொள்ளுப்பாட்டி "ஐயோ என்னுடைய பானை, என்னுடைய பானை!" என்று அழுதுகொண்டே வந்தாள்

ஒன்றிரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு தன்னை வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்லும்படி வலியுறுத்தினாள். வீட்டிற்குப் போகவேண்டுமென்று பொறுமையிழந்து பரபரத்தாள் அவள். அவளுடைய பிள்ளைகளுக்கு அப்படிச் செய்வது சரியாகப் படவில்லை. வெள்ளம் வடிந்தவுடன் கண்டிப்பாக அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் விடுவதாக உறுதியளித்தார்கள் பிள்ளைகள். ஆனால், அவள் கேட்பதாயில்லை. மூன்றாம் நாள் இரவு அவள் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வீட்டிற்கு மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து செல்ல முயன்றாள். ஆனால், கதவருகில் விழுந்துவிட்டாள். பெருங்குரலெடுத்து அவள் கத்தியதில் அக்கம்பக்கத்திலிருந்தவர்களெல்லாம் உதவிக்கு வந்து விட்டார்கள். "தயவுசெய்து என்னை என்னுடைய வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லுங்கள்" என்று திரும்பத்திரும்பச்

சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தாள் கொள்ளுப் பாட்டி. என்னுடைய தாத்தாவும், பாட்டியும் தங்களோடு இன்னும் சில நாட்கள் தங்கியிருக்கும்படி எத்தனையோ கெஞ்சிப் பார்த்தார்கள். ஆனால், கொள்ளுப்பாட்டி அதற்கு சம்மதிக்கவில்லை. அக்கம்பக்கத்தார் அவளுக்கு ஆதரவாகப் பேசினார்கள். தாமே அவளைத் திரும்ப அழைத்துக்கொண்டு போய் வீட்டில் சேர்த்துவிடுவதாகவும் கூறி உதவ முன்வந்தார்கள். “இப்போது வெள்ளம் வடிந்துவிட்டதால் அவர் வீட்டிற்குத் திரும்பிச் செல்ல முடியும்”, என்றார்கள். இறுதியில், என்னுடைய கொள்ளுப்பாட்டியை இருளடர்ந்த இரவுநேரத்தில் தூக்கிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

தன்னுடைய வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தவுடன் கொள்ளுப்பாட்டி பணம் வைத்திருந்த தன்னுடைய பாணையை எல்லாவிடங்களிலும் தேடித்துழாவினாள். வெள்ளம் பாத்திர பண்டங்கள், மேசை, நாற்காலி, தட்டுமுட்டுசாமான்கள் எல்லாவற்றையும் திரட்டியெடுத்துக் கொண்டு போயிருந்தது. கொள்ளுப்பாட்டி எதனால் வீடு திரும்பவேண்டுமென்று அத்தனை பிடிவாதம் பிடித்தாள் என்பதை என்னுடைய தாத்தாவும் பாட்டியும் உணர்ந்துகொண்டனர். மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு வீட்டைவிட்டு வெளியேறிய சமயம் அவளுடைய பாணையையும் எடுத்துக்கொள்ளத் தவறிய தற்காக அவர்கள் மிகவும் வருத்தப்பட்டார்கள். இப்பொழுது அந்தப் பாணைக்காய் இங்கேயும் அங்கேயுமாய் எலாவிடங்களிலும் தேடித்துழாவினார்கள். அடுத்த நாள் காலை அண்டை அயல் வீட்டார் அனைவரும் வெள்ளம் சூழ்ந்திருந்த சுற்றுப்புறப்பகுதிகளிலெல்லாம் கொள்ளுப்பாட்டியின் பணப்பாணையைத் தீவிரமாகத் தேடினார்கள். ஆனால், அவர்கள் தங்களுடைய முயற்சியில் வெற்றிபெறவில்லை. என்னுடைய கொள்ளுப்பாட்டி

அந்தப்பாணையின் மீது மிகுந்த பற்று வைத்திருந்தாள் என்பதால் அதற்கு பதிலாக வேறொரு புதிய பாணையைத் தன்னுடைய பிள்ளைகளிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள அவள் சம்மதிக்கவில்லை. ஒரு வாரத்தில் அவளுக்கு சித்தப்பிரமை ஏற்பட்டுவிட்டது. யார் அவளிடம் என்ன கேட்டாலும் சரி, “என்னுடைய பாணை!” என்ற வார்த்தைகளே அவளிடமிருந்து கிடைக்கும் பதிலாக இருக்கும். தன்னிடம் கேட்கப்படும் எந்தவொரு கேள்விக்கும் அவள் தரும் பதில் “என் பாணை!”. அதற்குப் பிறகு ஒரு மாதத்தில் அவள் இறந்துபோய் விட்டாள். இறக்கும் வரை அவள் “என் பாணை” என்ற வார்த்தைகளையே திரும்பத்திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். என் தந்தையைப் பொறுத்தவரை அவளுக்கு அந்தப் பாணை மேல் அத்தனை அதிகப் பிரியம் இருந்ததற்குக் காரணம், அது என்னுடைய கொள்ளுத்தாத்தாவுக்குச் சொந்தமானது என்பது தானே தவிர அதில் பணம் இருந்தது என்பதல்ல.

நம்பிக்கையற்ற பண்பைக் காட்டிலும்
கேடுகெட்டது வேறு எதவும் இல்லை
அவநம்பிக்கை மனிதனை
தனிமைப் படுத்துகிறது.
நட்பையும் உறவின் இணக்கத்தையும்
சிதைக்கும் நஞ்சு அது;
எரிச்சலையும் வேதனையையும்
கொடுக்கும் முள் அது;
உயிரைப் பறிக்கும் வாள் அது

-புத்தர்

ஒரு புதிய உலகம் அல்லது புதியதோர் உலகம்

Toronto Star Starship Contest Winner

(ரொரண்டோ போட்டியில் வென்றவர்)

தலைப்பு - A NEW WORLD

ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர் : சிவகாமி விஜேந்திரா

தமிழில் : லதா ராமகிருஷ்ணன்

அந்த வெதுவெதுப்பான புழுக்கமான ஏவுகணைக்கூடு ஆரம்பத்தில் வசதியாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் எட்டு மாதங்களுக்கும் மேல் ஆகிவிட்ட பிறகு அத்தனை சிறிய, உருண்டையான் அமைவிடத்தைக் குறிக்க வசதியானது என்ற வார்த்தை ஆகச் சிறந்த சொல்லாட்சியாக அமைய வழியில்லை என்பதைக் கண்டறிந்து கொண்டான். தொடக்கத்தில் அங்கிருந்த சுய-உணவளிப்புக் கருவி குறித்தும், சிந்தனையும், செயலும் வெகு அபூர்வமாகவே தேவைப்படுவதான, பெரும்பாலான நேரங்களில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு இருக்கும்படியான வாழ்முறை குறித்தும் அவனுக்கு மிகுந்த ஆர்வம் இருந்தது. ஆனால், காலம் செல்லச்செல்ல அந்தக் குறுகலான வெளி அவனுடைய பொறுமையின் மீது பாரமாக அழுந்தியது. இயல்பிலேயே சுறுசுறுப்பான வனாக இருந்தவன் என்பதால் அவன் தன்னுடைய இந்த இயந்திரத்தனமான செயற்பகுதியை பூர்த்தி செய்து முடித்து விட்டு ஆய்வலசல்களில் ஈடுபட ஏங்கினான்.

நூற்றாண்டுக்கணக்காய், அவன் உருவானதற்கு முந்தைய காலகட்டங்களில் மற்றவர்களால் ஆர்வமாக அனுபவங் கொள்ளப்பட்டுவந்த தனது போக்குவரத்து உபகரணத்தின் விரித்துநீட்டக் கூடிய சுவர்களுக்குள் ஆழ அமிழ்ந்துகொண்டு அந்தச் சுவர்கள் இப்பொழுதிருப்பதைவிட பன்மடங்கு பெரியதாகத் தோற்றமளித்த ஒரு காலகட்டத்தை அவன் நினைவுபடுத்திக்

கொண்டான். இப்பொழுது ஏன் அவன் இத்தனை நெரிசலாக, குறுக்கப்பட்டுத் திணிக்கப்பட்டிருப்பதாக உணர்ந்தான்? சுவரின் மீது ஆத்திரமாக எட்டி உதைத்தவன், அது மெதுவே, ஒரு திணறும் மூச்சொலி எதிர்ப்பாய் கிளம்ப, சற்றே ஒதுங்கிக் கொள்வதைப் போல் உணர்ந்தான். பின், அவன் சந்திக்கப்போகும் உயிரினங்கள் அவனிடம் எதிர்பார்க்கும் கண்ணியமும், நற்பண்பும் நினைவுக்கு வந்தவனாய், அவன் மீண்டும் தன்னைக் கிடத்திக்கொண்டு சிறு உறக்கத்தில் குறட்டைவிட முயற்சி செய்தான்.

அவன் ஒரு முக்கியப் பணியை மேற்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு முன் எத்தனையோ பேர் மேற்கொண்ட பணித்திட்டம் அது. இந்தக் கூட்டிலிருந்து அவன் இறுதியாக வெளியேறியதும் புதிய உலகத்தைத் துருவியாராய்வது அவனுடைய பொறுப்பாகத் தரப்பட்டிருந்தது. மேலும், அவ அங்கே இருக்கவேண்டிய காலம் முடியும்பட்டும் அவன் அந்தப் புதிய உலகத்தில் ஆகச்சிறந்த வாழ்வு வாழ வேண்டும். ஒரு புதிய மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதற்கும், ஒரு புதிய கோணத்தில், வழியில் சிந்திக்கக் கற்றுக்கொள்ளவும் அவன் தயாராயிருந்தான்; வினோதமான உணவுப்பண்டங்களைச் சாப்பிடவும், புதிய வெளிகளில் நடக்கவும் அவன் சித்தமாயிருந்தான். இந்தப் பணித்திட்டத்தில் அவன் எதிர்பார்த்திராத ஒன்று, தனது இலக்காக

அமைந்த இடத்தைச் சென்றடைவதற்கு முன்பாக அவன் கடக்கவேண்டியதாக இருக்கும் சூழ்நிலைகள் தான்

அவனைச் சுற்றியிருந்த சுவர்கள் திடுமென தாமாகவே நகர்ந்தன. நீள்-நெடுங்காலமாய் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த அந்தத் தருணம் வந்துவிட்டதோ? அந்த ஏவுகணைக்கூட்டின் முனகல்களும், அசைவுகளும்மெதுவாக அவனை நோக்கிப் பெயரத் தொடங்கியவுடன் “ஆமாம்”, என்று பரவசத்தோடு தீர்மானித்துக்கொண்டான் அவன். ஒருவழியாக, ‘பயணம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. அவன் ஒரு புதிய உலகத்தை அனுபவங்கொள்ளப்போகிறான். நீண்ட காலம் அசைவற்று இருந்துவிட்ட காரணத்தால் மிகுந்த சிரமத்தோடும் கொஞ்சம் உடல்வலியோடும் அவன் மெதுவே வெளியே வந்து அந்தப் புதிய உலகின் வினோதச் சூழலை முதன்முறையாக ஆழ்ந்து சுவாசித்தான். தனது பின்புறத்தில் சுளிரென்ற ஒரு வலி ஏற்பட்டது அவனுக்கு. என்றாலும், சில கணங்கள் மட்டுமே வலியில் வீறிட்டவன் அதன்பின் தன்னைச் சுற்றி ஆர்வதோடு பார்வையை செலுத்தத் தொடங்கினான்.

சுற்றிலுமிருந்த உயிரினங்கள் அவன் கற்பனை செய்திருந்ததைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு வினோதமாக இருந்தன. அவனோடு ஒப்புநோக்க, அவை பிரம்மாண்டமாக இருந்தன. பச்சை, நீலம் அல்லது வெள்ளை நிறத்தில் இருந்தன. அவை அவன் மேல் கவிந்தபோது, அவற்றின் முக நிறம் உடலின் நிறத்தைவிட வேறாக அமைந்திருந்ததை அவனால் பார்க்க முடிந்தது. அவனுடைய பின்பக்கத்தின் அருகில் ஒரு வயதான தம்பதியர் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்க, இளந்தம்பதியர் இருவர் இன்னும் அருகில் இருந்தனர். அவர்கள் ஆர்வக் குறுகுறுப்போடு அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்க, அவன்

அவர்களைக் கண்டதில் தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியையும், தன்னுடைய பணித்திட்டம் இருதரப்பினருக்கும் வெற்றிகரமாக அமையும் என்ற தனது நம்பிக்கையையும் அவர்களிடம் தெரியப் படுத்த முயன்றான். இருந்தபோதிலும், அவனுடைய மொழி அந்தப் புதிய உயிரினங்களைத் தொந்தரவு செய்வதாய் தோன்றியது, ஏனெனில், அங்கே சூழல் மிகவும் பரபரப்பாக இருந்தது. தங்களுடைய அந்நியமொழியில் பேசியவாறு அந்த உயிரிகள் அங்குமிங்கும் மிகவும் பரபரப்பாகப் போய்வந்துகொண்டிருந்தன. இதில் சில நிமிடங்கள் கழிந்தோடிய நிலையில் அவனுடைய உணவு செலுத்தப்படும் நீள்-குழாய்கள் ஏவுகணையிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டு அவன் ஒவ்வொரு உயிரியிடத்தும் செலுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். இது ஒருக்கால் அவனை மரியாதை செய்வதற்காக நடத்தப்பட்டதாயிருக்கும், தங்களை அவன் நன்றாகப் பார்த்துக்கொள்ள அவனுக்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தர அவை விரும்பினவாயிருக்கும்.

இறுதியாக, அவன் எந்தப் பகுதியில் வந்திறங்கினானோ அந்தப் பகுதியில் கொண்டுவந்து இருத்தப்பட்டான். அவன் இறுக்கம் தளர்ந்தது; இங்கே, இந்தத் திறந்த வெளியில் தனது விசித்திரமான ரசிகர்களை வெகுதொலைவிலிருந்து அவனால் பார்க்க முடியும். ஆனால், வருந்தத்தக்க வகையில், தன்னால் அசையவே முடியவில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியவந்தது. ஆனால், பிரயாணத்தின் இறுக்கம் விலகியவுடன் அதுவும் மாறிவிடும். அந்த வயதான தம்பதியர் தயக்கத்தோடு முன்னோக்கி அடியெடுத்துவைத்தனர், அவனுடைய போக்குவரத்து வாகனம் திடுமென நகர ஆரம்பித்து, ஒரு ஆச்சரியகரமான அளவு இதமான சைகையொன்றால் அவனையும் தன்னுள் இழுத்துக்கொண்டது. அவனைச்

சுற்றியிருந்த அந்த உயிரினங்களின் மர்மப் புதிரான மொழியை குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஒத்திருக்கும்படியான ஒலிகளை எழுப்பிய வாறே, அது தன்னை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்த வயதான தம்பதியினரிடம் கூறியது: அம்மா... அப்பா... உங்களுடைய புதிய பேரப்பிள்ளையை சந்திக்க விரும்புகிறேன்”.

கற்றுக்கொள்ளவும் அவன் தயாராயிருந்தான்; வினோதமான உணவுப் பண்டங்களைச் சாப்பிடவும், புதிய வெளிகளில் நடக்கவும் அவன் சித்தமாயிருந்தான். இந்தப் பணித்திட்டத்தில் அவன் எதிர்பார்த்திராத ஒன்று, தனது இலக்காக அமைந்த இடத்தைச் சென்றடைவதற்கு முன்பாக அவன் கடக்கவேண்டியதாக இருக்கும் சூழ்நிலைகள் தான்

அவனைச் சுற்றியிருந்த சுவர்கள் திடுமென தாமாகவே நகர்ந்தன. நீள்-நெடுங்காலமாய் ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த அந்தத் தருணம் வந்துவிட்டதோ? அந்த ஏவுகணைக்கூட்டின் முனகல்களும், அசைவுகளும்மெதுவாக அவனை நோக்கிப் பெயரத் தொடங்கியவுடன் “ஆமாம்”, என்று பரவசத்தோடு தீர்மானித்துக்கொண்டான் அவன். ஒருவழியாக, ‘பயணம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. அவன் ஒரு புதிய உலகத்தை அனுபவங்கொள்ளப்போகிறான். நீண்ட காலம் அசைவற்று இருந்துவிட்ட காரணத்தால் மிகுந்த சிரமத்தோடும் கொஞ்சம் உடல்வலியோடும் அவன் மெதுவே வெளியே வந்து அந்தப் புதிய உலகின் வினோதச் சூழலை முதன்முறையாக ஆழ்ந்து சுவாசித்தான். தனது பின்புறத்தில் சுளீரென்ற ஒரு வலி ஏற்பட்டது அவனுக்கு. என்றாலும், சில கணங்கள் மட்டுமே வலியில் வீறிட்டவன் அதன்பின் தன்னைச் சுற்றி ஆர்வதோடு பார்வையை செலுத்தத் தொடங்கினான்.

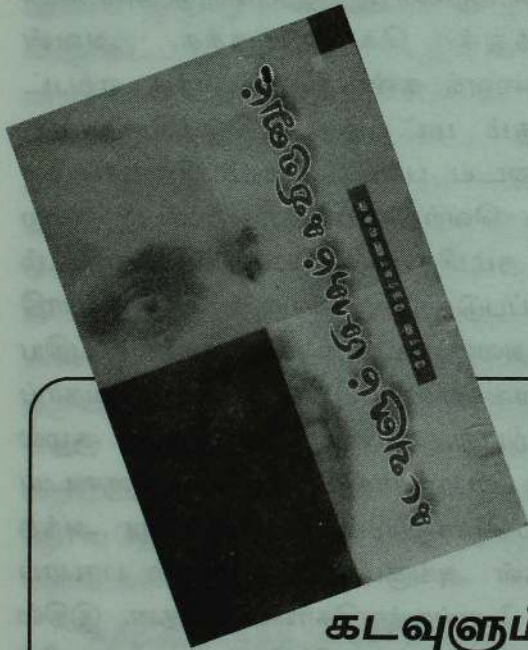
சுற்றிலுமிருந்த உயிரினங்கள் அவன் கற்பனை செய்திருந்ததைக் காட்டிலும்

பன்மடங்கு வினோதமாக இருந்தன. அவனோடு ஒப்புநோக்க, அவை பிரம்மாண்டமாக இருந்தன. பச்சை, நீலம் அல்லது வெள்ளை நிறத்தில் இருந்தன. அவை அவன் மேல் கவிந்தபோது, அவற்றின் முக நிறம் உடலின் நிறத்தைவிட வேறாக அமைந்திருந்ததை அவனால் பார்க்க முடிந்தது. அவனுடைய பின்பக்கத்தின் அருகில் ஒரு வயதான தம்பதியர் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்க, இளந் தம்பதியர் இருவர் இன்னும் அருகில் இருந்தனர். அவர்கள் ஆர்வக் குறுகுறுப்போடு அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்க, அவன் அவர்களைக் கண்டதில் தனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியையும், தன்னுடைய பணித்திட்டம் இருதரப்பினருக்கும் வெற்றிகரமாக அமையும் என்ற தனது நம்பிக்கையையும் அவர்களிடம் தெரியப்படுத்த முயன்றான். இருந்தபோதிலும், அவனுடைய மொழி அந்தப் புதிய உயிரினங்களைத் தொந்தரவு செய்வதாய் தோன்றியது, ஏனெனில், அங்கே சூழல் மிகவும் பரபரப்பாக இருந்தது. தங்களுடைய அந்நியமொழியில் பேசியவாறு அந்த உயிரிகள் அங்குமிங்கும் மிகவும் பரபரப்பாகப் போய்வந்துகொண்டிருந்தன. இதில் சில நிமிடங்கள் கழிந்தோடிய நிலையில் அவனுடைய உணவு செலுத்தப்படும் நீள்-குழாய்கள் ஏவுகணையிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டு அவன் ஒவ்வொரு உயிரியிடத்தும் செலுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். இது ஒருக்கால் அவனை மரியாதை செய்வதற்காக நடத்தப்பட்டதாயிருக்கும், தங்களை அவன் நன்றாகப் பார்த்துக்கொள்ள அவனுக்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தர அவை விரும்பினவாயிருக்கும்.

இறுதியாக, அவன் எந்தப் பகுதியில் வந்திறங்கினானோ அந்தப் பகுதியில் கொண்டு வந்து இருத்தப்பட்டான். அவன் இறுக்கம் தளர்ந்தது; இங்கே, இந்தத் திறந்த

வெளியில் தனது விசித்திரமான ரசிகர்களை வெகுதொலைவிலிருந்து அவனால் பார்க்க முடியும். ஆனால், வருந்தத்தக்க வகையில், தன்னால் அசையவே முடியவில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரியவந்தது. ஆனால், பிரயாணத்தின் இறுக்கம் விலகியவுடன் அதுவும் மாறிவிடும். அந்த வயதான தம்பதியர் தயக்கத்தோடு முன்னோக்கி அடியெடுத்துவைத்தனர், அவனுடைய போக்குவரத்து வாகனம் திடுமென நகர ஆரம்பித்து, ஒரு ஆச்சரியகரமான அளவு

இதமான சைகையொன்றால் அவனையும் தன்னுள் இழுத்துக்கொண்டது. அவனைச் சுற்றியிருந்த அந்த உயிரினங்களின் மர்மப் புதிரான மொழியை குறிப்பிடத்தக்க அளவு ஒத்திருக்கும்படியான ஒலிகளை எழுப்பிய வாறே, அது தன்னை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்த வயதான தம்பதியினரிடம் கூறியது: அம்மா...அப்பா... உங்களுடைய புதிய பேரப்பிள்ளையை சந்திக்க விரும்புகிறேன்”.

கடவுளும் பிசாசும் கவிஞனும் (2006)

சேரனின் எட்டு நேர்காணல்களின் தொகுப்பான இந்நூல் ஒரு காலச்சுவடு வெளியீடாகும். பின்னிணைப்பாக சில கவிதைகளையும் வாசகரின் உடனடிப் பார்வைக்காகக் கொண்டது.

‘ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தை நாம் அரசியலாக மட்டும் குறுக்கிவிட முடியாதுதான். ஆனாலும் அடக்குமுறையும் நெருக்கடியமிக்க கால, புவியியல் சூழலில் வாழ்கின்ற ஒரு கலைஞனின் குரலை, அவனது படைப்புகளை அதன் நெருக்கடிகளிலிருந்தும், அதன் பின்புலங்களிலிருந்தும் வேறாக்கிப் பார்க்க முடியாது. ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில்-சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கும் படைப்பாளிகளுக்குமிடையிலான உறவு, ஊடாட்டம் குறித்த பார்வை முக்கியமான ஒன்றாகவே இருந்திருக்கிறது. இங்கு கலைஞன் அக, புற அரசியல் நெருக்கடிகளினால் பாதிக்கப்படாத விட்டேந்தியாக இருப்பது சாத்தியமில்லை என்பதுடன் அவன் படைப்பாளி என்கிற நிலையையும் தாண்டிப் பல்வேறு பணிகளையும் பங்களிப்புகளையும் செய்யவேண்டியும் இருக்கிறது.’ நூல் முன்னுரையில் எம்.பெளசர்

(ஒரு) மாற்றம்

ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர் - தமயந்தி கிரிதரன்
ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் : லதா ராமகிருஷ்ணன்

இருள் ஒரு போர்வையைப் போல் என்னைச் சுற்றிக் கவிந்து போர்த்தியது.

உண்மையில், அது ஒரு போர்வை தான்.

என்றும் பாதுகாப்பான கருவறைத் தோற்றநிலையில் என்னை சுருட்டிக்கொண்டிருந்தேன். அந்த சொகுசான, கதகதப்பான போர்வை ஒரு புதுத் தாய் தன்னுடைய குழந்தையை அரவணைத்துக்கொள்வதைப் போல் என்னைத் தழுவிக்கொண்டது. அந்தப் பாதுகாப்புணர்வு எப்போதுமே தோலின் அந்த மென்மடிப்புகளின் நடுவே அமைந்திருக்கிறது; குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த தால் இன்னும் கூடுதலாக மென்மையாக் கப்பட்ட, அடர்வாக்கப்பட்ட அந்தப் புதுத்தோலின் மென்மடிப்புகளில். குழந்தை பிறந்தவுடனேயே, அந்த உணர்வு என்றைக்கு மாய் அந்தத் தாயிடம் நிலைகொண்டு விடுகிறது - பிள்ளைப்பேற்றின் போது உடலில் சேரும் அதிகப்படியான கொழுப்புச் சத்து போன பிறகும் கூட.

நான் இன்னமும் என்னுடைய பாட்டியின் முக்காலியைவிட உயரமாகிவிடவில்லை. மற்றவர்களுக்கு அல்லது தனக்குப் பயன்படும் வகையில் உறுதியாக, திடமாக இருக்கவேண்டி பழைய சிந்தார மரத்திலிருந்து வெட்டியெடுத்த ஒரு துண்டைக் கொண்டு அவள் தயார் செய்தது. அந்த முக்காலி சின்னதாக இருந்தது. நானும் தான். அந்த சமயத்தில் என்னுடைய தங்கை பிறந்திருக்கவில்லை. எனவே, நான் மற்றவர்களுக்கு அல்லது எனக்கே கூட எப்படி

உறுதியும் திடமுமாக இருக்கவேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் என்னுடைய பெற்றோர்களைச் சார்ந்தபடியிருந்தேன். ஏனெனில், அது மட்டுமே நான் என்ன செய்யவேண்டுமென்று எனக்குத் தெரியவேண்டிய தேவையாக இருந்தது. சார்ந்திருத்தல். அவர்களைச் சார்ந்திருத்தல். ஏனெனில், அவர்கள் பாதுகாப்பார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், இன்று அப்படியில்லை.

நான் வழக்கம்போல் தான் ஆரம்பமானது. மேகமூட்டத்தோடு, கொஞ்சம் போல் சூரியன் எட்டிப்பார்த்து கொண்டிருக்கும்படியாக. ஜன்னல்களுக்குப் பக்கத்தில் என்னுடைய சாய்விருக்கையில் கோணல் மாணலாக என்னைக் கிடத்தியிருந்தேன். அது என்னுடைய புதுநாளின் தொட்டி லாகியிருந்தது (அதற்குப் பிறகு அது எனக்குத் தேவைப்படவில்லை என்பது வெளிப்படல்). பழைய இலக்கியநூல்களில் நமக்குக் காணக்கிடைக்குமே, அது போன்ற அழகான கையால் தீட்டப்பட்ட சித்திரங்களைக் கொண்டு மிகுந்த பிரியத்தோடு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு புத்தகத்தைப் படித்தேன். அந்த வயதில் நான் வெறும் படங்களை மட்டுமே வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன், காரணம் அப்பொழுதெல்லாம் எனக்கு “வாஷ்-ரூம்” (சுத்திகரிப்பு அறை) என்ற வார்த்தையை மட்டுமே எழுத்துக்கூட்டிப் படிக்க, அர்த்தம் புரிந்துகொள்ளத் தெரிந்திருந்தது. காலம் செல்லச்செல்ல நான்

நிறைய வார்த்தைகளைக் கற்றுக்கொள்வேன் என்பதும் எனக்குத் தெரிந்திருந்தது.

நான் தினசரி உண்டு வளர்ந்திருக்கும் உணவை - சாதம், கறி - அம்மா சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். தினமும் நான் அரிசிச் சாதம், கறியை உண்பது வழக்கமாக இருந்தது. உண்மையாகவே சொல்கிறேன், இது ருசிமரத்துப் போவதில்லை; இது வெறுமே, ஒரு சம்பிரதாயமாக, ஒரு சௌகரியமாக, ஒரு எதிர்பார்ப்பாக மாறிவிடுகிறது. உணவில் சேர்க்கும் நறுமணப் பொருட்களின் வாசனை வீடு முழுக்கப் பரவியது. நான் குறிப்பிட்டது போல், அது ஒரு வழக்கமான நாள் தான். ஒரேயொரு விஷயம் தவிர்த்து. அன்று சலவைநாள். எல்லா சலவைநாள்களையும் போலவே அன்றும் நான் கீழ்தளத்திற்கு, அங்குள்ள பொது சலவையறைக்கு அம்மா வோடு சேர்ந்து போய்வர வேண்டும். எங்களுடைய குடியிருப்பு இருந்த அடுக்கு மாடிக் கட்டிடம் உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்தையும் தனது சுவர்களுக்குள் ளாகவே வைத்திருந்தது; ஒரு சலவை அறை, குப்பை கூளங்களை அகற்றும் அறை, யாருக்கும் புரியாத ஒரு மேல்தள அறை, யாரும் புரிந்துகொள்ள விரும்பாத ஒரு தரையடித்தளம், தவிர, நீச்சல்குளம் இல்லை. அது பரவாயில்லை. எப்படியிருந்தாலும், எனக்கு நீந்தத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

சலவை அறைக்குச் செல்வதென்றால் எனக்கு எப்பொழுதுமே கொஞ்சம் பரவசமாய், படபடப்பாய் இருக்கும். எப்பொழுதுமே நாங்கள் அங்கே சில பேரைப் பார்ப்பதுண்டு. பெரும்பாலும் வயது முதிர்ந்த பெண்மணிகள். அவர்கள் என்னை எப்பொழுதுமே அன்பு பாராட்டி ஏகத்துக்குக் கொண்டாடினார்கள். உண்மையிலேயே, அது மனதை மிகவும் ஈர்க்கும் விஷயம். அவர்கள் என்னுடைய ஒருகாலத்தில் கொழுக்கொழுவென்றிருந்த கன்னங்

களைக் கிள்ளி எனக்கு இனிப்புகள் தருவார்கள். நான் அவற்றையெல்லாம் இயல்பாக எடுத்துக்கொண்டுவிடுவேன். ஆனால், என்னுடைய பெற்றோர்கள் நான் நாகரீகமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று எனக்குக் கற்றுத்தந்திருந்ததால் நான் கண்ணியமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது எனக்கு ஞாபகமிருந்தது. வழக்கமாக நான் அந்த இனிப்புகளை யெல்லாம் என் பற்களால் அரைத்து நொறுக்கி (நாகரீகமாக நடந்து கொள்வதாகக் காட்சியளித்தவாறே) கையில் கிடைத்த வுடன் அவற்றை விழுங்கித் தீர்ப்பேன். அவர்கள் எப்பொழுதுமே என்னைப் பார்ப்பதில் ஆனந்தமடைவதாகத் தோன்றும். நான் பெருமை பீற்றிக்கொள்வதாக நினைக்கவேண்டாம். உள்ளது உள்ளபடியே கூறுகிறேன் - ஆனால், நான் சொல்வதைப் போல் தான் எல்லாம் இருந்தது. அவர்கள் வேறு எந்தக் குழந்தைக்காவது இனிப்பு வழங்கியிருப்பார்களா என்பது சந்தேகமே. கொடுத்திருக்க மாட்டார்கள் என்று நம்பவே எனக்கு விருப்பம்..

வழக்கமாகச் செல்வதுபோல் சலவையறைக்குச் செல்ல என்னுடைய அம்மா என்னை அழைப்பதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தபடி என்னுடைய சாய்விருக்கையில் சோர்ந்து படுத்துக்கிடந்தேன் நான். நான் படித்துக்கொண்டிருப்பதாய் பாவ்லா செய்துகொண்டிருந்தேன் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. நான் யாரையும் ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கவில்லை.

ஒருவேளை, அவள் என்னை வேண்டுமென்றே தவிர்க்கிறாளோ என்னவோ. ஒருவேளை நான் படிப்பதுபோல் பாவனை செய்துகொண்டிருந்ததால் என்னைக் கடுப்பேற்றுவதற்காகவே அவள் சலவையறைக்கு நாளை செல்வதாக இருக்கிறாளோ என்னவோ. இப்படியெல்லாம் அபத்தமான எண்ணங்களை நான் ஓடவிட்டுக்கொண்

டிருந்ததற்கு, அம்மா என்னிடம் வந்து அவளுக்கு ஏற்கனவே என்னுடைய பதில் தெரிந்திருந்த அந்தக் கேள்வியைத் தன்னுடைய தாய்மொழியில் கேட்கும்வரை என்னை சுறுசுறுப்பாக வைத்துக்கொள்வது தான் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது: “என்னோடு வந்து துணிகள் சலவை செய்யப்படுவதைப் பார்க்கவேண்டுமென்று உனக்கு ஆசையாக இருக்கிறதா?”

ஆனால், அதற்கு பதில் அம்மா இவ்வாறு கூறினாள்: நான் கீழ்த்தளத்திற்குச் சென்று துணிகளையெல்லாம் சீக்கிரமாக சலவை இயந்திரத்தில் போட்டுவிடுகிறேன். இன்று என்னால் அங்கே அதிக நேரம் இருக்க முடியாது. வேறு வேலைகள் இருக்கின்றன. நீ இங்கேயே இரு. நான் உடனேயே திரும்பிவந்து விடுவேன். சரியா?”

இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான பேச்சு? நான் உடனேயே அடக்கமாட்டாமல் கத்திவிட்டேன். “அம்மா, அது பாதுகாப்பில்லை - துணிகளுக்கு! யாராவது அவற்றைக் களவாடிவிடுவார்கள்”.

“நீ சொல்வது அபத்தம், நம்முடைய உள்ளாடைகளை யாரும் திருட விரும்ப மாட்டார்கள்!”, என்னுடைய அம்மா கேலியாகச் சிரித்தாள். அவள் சொன்னது சரிதான். என்னுடைய சொந்த ஜட்டியைத் திருடக்கூட நான் விரும்பியதில்லை. அம்மா எங்களுடைய அழுக்குமூட்டையை நேர்த்தியாகப் பொட்டலம் கட்டியெடுத்துக் கொண்டு நான் அவளைத் தடுத்துநிறுத்த முற்படுவதற்கு முன்பாகவே, விடைபெறுவதாய் என்னை முத்தமிட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். வேண்டுமென்றே தான் அம்மா அப்படிச் செய்தாள் என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன்.

அவள் என்னைவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். மணமூட்டப்பட்ட உணவுப்பண்டங்களின் வாசனை இன்னமும் காற்றில் பரவியிருந்தது. என்றாலும் அது ஒரு திக்கற்ற வாசனையாக

அமைந்தது. அதற்குமேலும் என்னால் படிப்பதுபோல் பாவை செய்துகொண்டிருக்க இயலவில்லை; அந்த கரிக்கட்டைக் கோட்டுருவங்கள் இப்போது விடுவிக்கப்படவேண்டிக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் பொறியிலகப்பட்ட உருவங்களாய் மாறின. நான் அவற்றை விடுவிக்க விரும்பவில்லை. சூரியன் மேகங்களுடாய் எட்டிப்பார்க்கத் துணியவில்லை; அதுவும் அச்சத்திலாழ்ந்திருந்தது. நான் அமைதியாக, எனில் துரிதமாக ஜன்னல்களுக்கு அருகில் இருந்த சாய்விருக்கையிலிருந்து என்னை விலக்கிக் கொண்டு அறையின் குறுக்காய் பாய்ந்து சென்று என்னுடைய படுக்கையில் ஓடி விழுந்தேன்.

ஆக, அங்கே, அதோ நான் என்னுடைய தாயிடமிருந்து எனக்குக் கிடைக்கும் பாதுகாப்புக்கு இணையான ஒரு பாதுகாப்பை பதற்றத்தோடு தேடியவாறு என்னுடைய போர்வைகளின் கீழ் கிடந்தேன். ஏறத்தாழ ஒரு மணி நேரம் முடிந்துவிட்டதாகத் தோன்றியது பின், திரும்பவும், எனக்கு வார்த்தைகளையும், நேரத்தையும் எப்படிப் படிப்பது என்று தெரிந்திருக்கவில்லை. இன்னமும் இருந்துகொண்டிருந்தது என நான் அறிந்திருந்த சூரியவொளியில் படுத்துக் கொண்டு சுகம் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கவில்லை. என்னை மனமகிழவைப்பதற்காக மட்டுமே இருப்பதாக நான் அறிந்திருந்த அந்தக் கோட்டோவியங்களை நான் ரசிக்கவில்லை. என்னுடைய போர்வைக்குள்ளிருந்து, அதாவது, சூரியவன் கனத்த மேகத்திரளிலிருந்து எட்டிப்பார்க்கத் துணியவில்லை என்று நான் எப்படிக் கருதினேனோ அவ்வண்ணமே., எட்டிப்பார்க்க நான் துணியவில்லை

என்னுடைய படுக்கையின் ஒரு பாதுகாப்பான எனில் தனியாக அப்பால் ஒதுங்கிய மூலையில் என்னைப் புதைத்துக் கொண்டேன். இங்கே கண்டிப்பாக

பாதுகாப்பாகத்தான் இருந்தது. என்றாலும், அது தான் உண்மையில் செய்யவேண்டிய ஒன்றா? என்னுடைய மனதில் இடம் பெற்றுவிட்ட அந்தக் கைவரை உருவங்களோடு என்னால் விளையாட முடிந்திருக்காது. என்னுடைய அம்மா திரும்பி வருவாள் என்று அவள் வருகைக்காய் இருளின் நிச்சயத்தில் காத்திருப்பது என்னுடைய நாளைக் கழிப்பதற்கான வழியேயல்ல. என்னை நானே ஒரு நிச்சயத்தில் ஒளித்துக்கொண்டிருப்பது எந்தவிதத்திலும் வாழ்க்கையாகாது. எனது அம்மா தந்த அந்த நீடித்திருக்கும்படியான கதகதப்பை என்னுடைய போர்வை எனக்குத் தரவில்லை.

அது வெறும் ஒரு போர்வை மட்டும்தான். குளிராக இருக்கும் நேரங்களில் நம்மை கதகதப்பாய் வைத்துக்கொள்ள உதவும்படியான மனிதனால் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு துண்டுத்துணி. அவ்வளவு தான். உதவி செய்யும் கரம் மட்டுமே: எல்லா நாட்களுக்கும் நாம் சார்ந்திருக்க முடிந்த ஊன்றுகோல் அல்ல.

நான் என்னை போர்வைகளுக்குள்ளிருந்து நழுவி வெளியேகினேன். நிச்சயமின்மை இன்னமும் என்னுடைய மனதின் மூலைமுடுக்குகளில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தது, என்றாலும் சூரியன் இன்னமும் அங்கேயேதானிருந்தது. அதனுடைய கதிர்கள் திரைச்சீலையினூடாய், அது எப்போதும் செய்வதுபோல் - உள்ளே கசிந்து பரவின. மிகவும் கவனமாக என்னுடைய

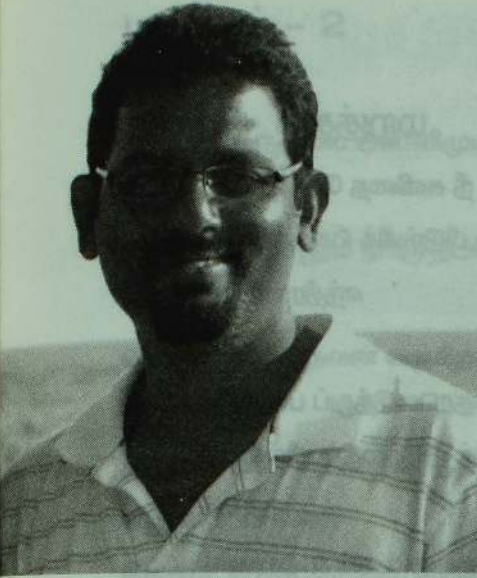
அசைவுகளை/ நகர்வுகளை படுக்கையிலிருந்து வெளியேற்றி என்னுடைய சாய்விருக்கை பொருந்தியமர்ந்திருந்த வரவேற்பறைக்குள் நுழைந்துகொள்ளும்படியாகத் திட்டமிட்டுச் செயல்படுத்தினேன். நான் முன்பு அச்சுறுத்துவதாக நான் உணர்ந்த பக்கத்தில் அந்த நூல் திறந்துகிடந்தது. எல்லாமே வெகு இயல்பாக இருந்தன.

சில சமயங்களில் ஒருவருடையதேயான முட்டாள்தனம், தனதேயான அற்பத்தனங்கள் குறித்த பிரக்ஞை மட்டும் ஒருவரிடம் குடியேறிவிட்டாலே போதுமானது - அதன் பின் அவருடைய நடவடிக்கைகள் மாற்றமடைந்துவிடும்.

என்னளவில் அது நிச்சயம் போதுமான நேரம் தான்.

என்னுடைய அம்மா போய்வர சுமார் ஐந்துநிமிடங்கள் தான் ஆகியிருந்தது. கையில் அந்த வயது முதிர்ந்த பெண்மணிகளில் ஒருவரிடமிருந்து கிடைத்திருந்த, நேர்த்தியாகப் பொதியப்பட்டிருந்த எலுமிச்சை மஞ்சள் நிற இனிப்புப்பண்டத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு திரும்பிவந்து விட்டாள். அதை, நாகரீகமாக நடந்து கொள்ள ஏறத்தாழ மறந்துவிட்ட அளவில், இயல்பாக அவளுடைய கையிலிருந்து பறித்துக்கொண்டு என் அம்மாவுக்கு நன்றி கூறினேன் (ஆம், அதை நான் நினைவுவைத்திருந்தேன்). அந்த இனிப்புப்பண்டம் அதுவாகவே கரைந்துபோகும்வரை என் நாக்கிலேயே அமர்ந்திருக்க மகிழ்ச்சி யோடு நான் அனுமதித்த நாள் அது.

ஓவியர் நந்தா கந்தசாமி (ஜீவன்)

'எமது மக்களின் துன்பங்களும் கடும் துயரங்களும் இந்தப் போர் நம் மக்களின்மீது ஏற்படுத்திய தாக்கங்களும்தான் எனது ஓவியங்கள்' என்று கூறுபவர்தான் ஜீவன் என் நண்பர்கள் வட்டத்தில் அறியப்பட்டிருக்கும் ஓவியர் நந்தா கந்தசாமி.

வழி காட்டலோ, ஓவிய ஆசானோ இன்றி ஒரு கடலோரக் கிராமத்தின் ஒரு சிறுவன் இயற்கையையே தன் ஆசானாகக் கொண்டு கோட்டோவியங்களில் ஆரம்பித்த முயற்சியின் உச்சம்தான் இன்று நந்தா கந்தசாமியின் கணினி ஓவியங்கள்.

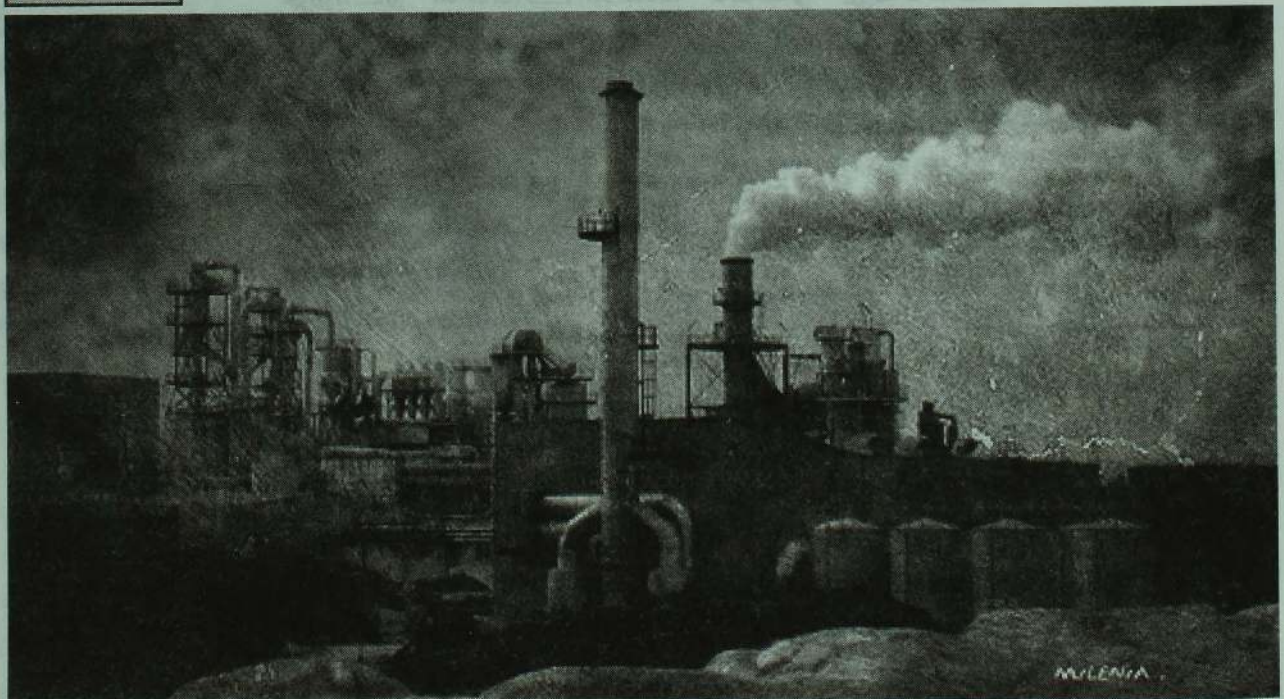
பல்வேறு ஓவியக் கண்காட்சிகளை நடாத்தி யிருக்கும் ஓவியர் நந்தா கந்தசாமி பற்றிய ஓவியம் சார்ந்த பதிவுகள் வலைப் பின்னலாக உலக வலைத் தளங்களில் அதிகம்.

தன் ஓவியங்களுக்கு தலைப்பிடுவதை விரும்பாதவர் நந்தா கந்தசாமி. அதன் காரணம் என்னவென வினவியபோது ஓவியத்துக்கும் பார்வையாளனுக்குமிடையே முன்னனுமானிக்கப் பட்ட கருத்து எதுவும் ஊடாடுவதை தான் விரும்பவில்லையென்றும், விடப்பட்ட வெளியில் ஓவியமும் பார்வையாளனும் கொள்ளப்படவேண்டிய புரிதலே அவசியமென்றும் விளக்கமளித்தார். இருந்தும் முன்னட்டையில் காணப்படும் நந்தா கந்தசாமியின் ஓவியம் War Zone என்ற தலைப்பைக் கொண்டது. ஆயினும் இத் தலைப்பில் அவர் வரைந்த பல ஓவியங்களில் இதுவும் ஒன்றாகவே இருந்தது.

மறுத்தல் - 1

நீ கவிதை கேட்கிராய்
என் நேரமனைத்தையும் பிடுங்கிக் கொண்டன
எந்திரங்கள்.

ஒரு வாரி எழுதவும் அதனைக் குரலெடுத்துப் பாடவும்
தொழிலக இரச்சல் அனுமதிப்பதில்லை
நான்
முள் வேலிக்குள் சிக்குண்டிருக்கும் என் உறவுகள்
போலவே விலங்கிடப்படாத கைதி
ஒரு மிருகம்
எப்போதும் நுகத்தை விட்டு விலகாதிருக்கவே
இத்தேசம் என்னை அனுமதிக்கிறது
இப்பொழுதில் வாழ்வை இழுக்கவே
நேரம் போதாதிருக்கிறது
சொற்களையும் குரலையும் காவு கொடுத்ததன் பிற்பாடு
எசமானனின் குரலில் பாட என்னால் முடியாது
வேண்டுமாயின் சற்று அழ விடு

மறுத்தல் - 2

ஒளிரும் கூந்தலை அள்ளிமுடிசிறது நிலவு
இருள்
மிச்சமாய் இன்னும் ஓரிரு நட்சத்திரங்கள் விசும்பியபடி

தொலைவில் 'தேவன் வருகிறான்' என விழிக்கும்
ஒலிகளிடையே
இருளை வெறித்தபடி விழித்திருக்கிறேன்
விழி வற்றவில்லை
இலை உதிர்த்த மரங்கள் கைகளை உயர்த்தி
காற்று வெளியை துளாவும் துயரம்
அச்சுறுத்துகிறது
கேள்விகள் நிறைந்து கனத்திருக்கு மனசு

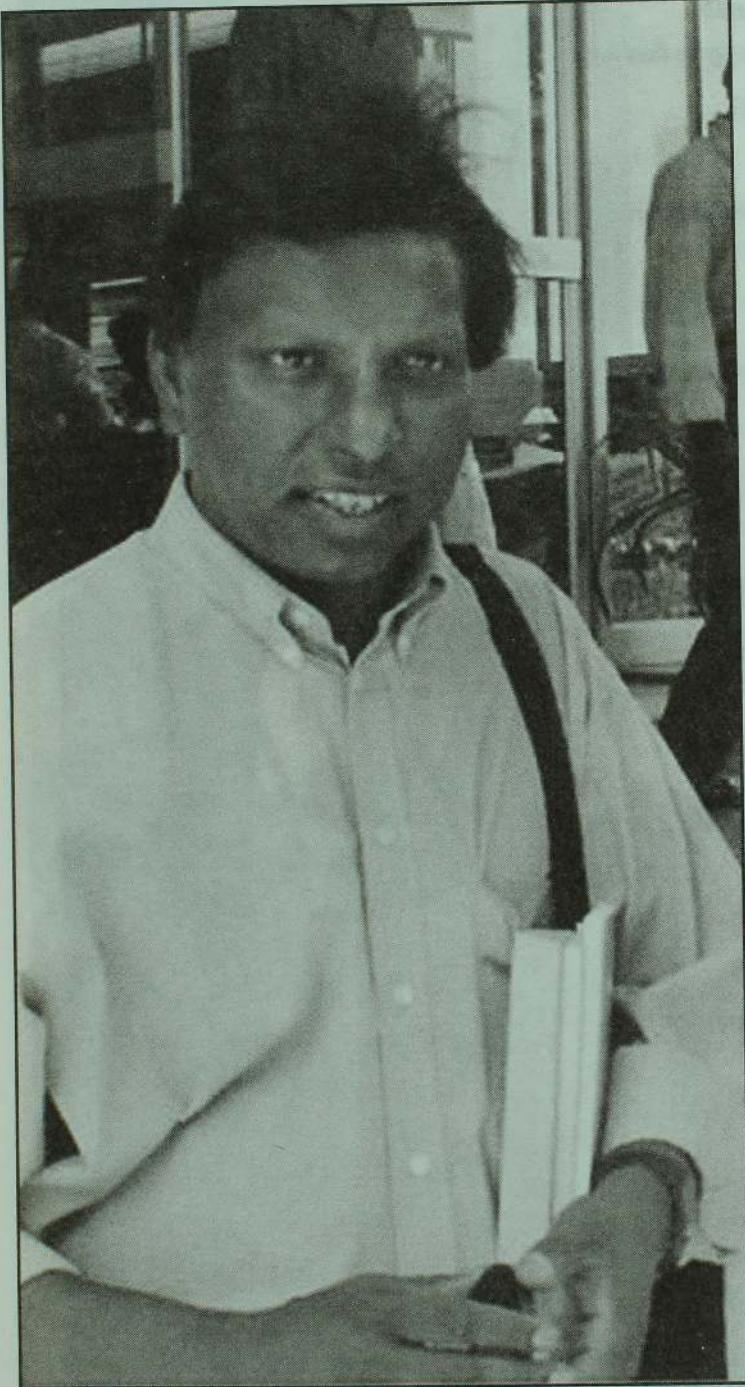
எத்தனை நாளாயிற்று
ஒரு நல்ல தூக்கம் வாய்த்து
சிதளுறும் காயங்களோடு முள்வேலிக்குள்ளிருந்து
அழவும் அனுமதியற்று வெதும்பும் மனிதர் மீது
மழை
மாறிமாறிக் கொட்டுகிறது
கழுவ முடியாத பாவச்சுமைகளை
எம்மக்கள் மீதில் விதைத்தவன் யார்?
சாமியாடிச் சாமியாடி சந்நதம் அடங்கப்
பூசிகள்
எந்தத் தேவன் வருகைக்காக இன்னும் கூவுகின்றனர்?

வியாபரிகளே! ஒழிந்துபோங்கள்!
என் பாட்டன் உழுதநிலத்தில்
இனி
புற்களாவது முழைக்கட்டும்!

இலக்கியகாரனாக இருப்பது வரமா சாபமா என்று தெரியாமல் காலம் நடந்துகொண்டே இருக்கிறது

'காலம்' செல்வம் அருளானந்தம் நேர்காணல்

■ புலம்பெயர்வதற்கு முன்னால் ஈழத்தில் உங்கள் இலக்கிய ஆர்வங்கள், ஈடுபாடுகள் எவ்வாறு இருந்தன, இலக்கியம் தவிர்ந்து பிற கலையார்வங்களுக்குக் காரணமாயிருந்தவை எவை என்பதிலிருந்து இந்த நேர்காணலை நாம் ஆரம்பிக்கலாம்.

முதலாவது இந்த நேர்காணலில் எனக்கு முழுமையான உடன்பாடு கிடையாது. ஏனென்றால் இங்கு எவ்வளவோ இலக்கிய ஆளுமைகள் இருக்கின்றார்கள். நான் எதைச் செய்திருக்கின்றேன் என்ற கேள்வி முன்னால் வந்து ஒரு இடைவெளியாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் நட்பார்ந்த நிலையில் அதை மறுக்கவும் முடியாது. இது தான் என்னுடைய முதலாவது நேர்காணலாக இருக்கிறது. ஈழத்தில் இருக்கும்போது நான் ஒரு வாசகன் மட்டும்தான். வாசகன் என்று சொல்லப்போனால் தீவிரமான வாசகன் என்றும் சொல்வதற்கில்லை. வாசிக்கும் சூழ்நிலை வீட்டில் இருந்தது. அம்மா ஒரு பெரிய வாசகி. அதனால்

எழுத்து : கௌசலா, சந்திப்பும் வடிவமைப்பும் : தேவகாந்தன்

வழமைபோல கல்கி, சாண்டில்யன், அகிலன், குமுதம், ஆனந்தவிகடன், ஈழத்தில் சுதந்திரன், சுடர், வீரகேசரி இப்படியான சஞ்சிகைகளை வாசிக்கும் ஒரு சராசரி வாசகனாகவே இருந்தேன். நான் ஒரு கத்தோலிக்க கிராமத்தை சேர்ந்தவன். எங்கள் வீட்டில் இரவில் செபமாலை சொல்லப் படும். அதன் பின்னர் இரவு சாப்பாடு முடிய அம்மா அம்மாணை வாசிப்பார். ஞான சுவந்தரி, நல்ல தங்காள், அந்தோணியார்.. என எதாவது ஒரு அம்மாணைக் கேட்டபடி நான் படித்துக் கொண்டே இருப்பேன். தவக்காலம் என்றால் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் வியாகுல பிரசங்கம் பாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். எதாவது வீட்டில் இருந்து கூத்துப் பாட்டோ, சினிமாப் பாட்டோ கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். இரவில் ஊரிலும் ஊரைச் சுற்றிய கிராமங்களிலும் வருசத்திற்கு நாலு, ஐந்து நாட்டுக் கூத்துக்களும், அதோடு நாடகங்களும் பார்க்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தது. இவையெல்லாம் ஒருமாதிரியான மனநிலையை என்னிடத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்ததாகவே இப்ப நினைக்கத் தோன்றுகிறது. எனக்கு அந்தக் காலத்திலேயே இதொன்றுதான் சரிவரும் என்றுபட்டது. அதாவது இலக்கியம் வாசிப்பது. அங்கிருக்கும்போது ஓரிரு தடவை 'நான்' என்றொரு சஞ்சிகை கிறிஸ்தவக் கல்லூரி ஒன்றினால் வெளியிடப்பட்டது, அது இன்றும் வெளிவருவதாக நினைக்கிறேன், அதில் சில கட்டுரைகளை சும்மா எழுதிப்பார்த்திருக்கிறேன். அது பிரசுரமானது பெரிய மகிழ்ச்சியாயிருந்தது. என்னுடைய படைப்பு வந்ததென்று நீண்ட காலமாக அதைக் காவித் திரிந்துள்ளேன். இது 70களின் நடுப்பகுதி, பிற்பகுதி என்று ஞாபகம். அத்துடன் சுதந்திரனுக்கு எழுதிய ஒன்றிரெண்டு கடிதங்கள் வெளிவந்திருக்க வேண்டும். இதைத்தவிர ஈழத்தில் பெரிதாக நான் ஒன்றும் எழுதவில்லை. வாசிப்பு

மிகவும் துக்கமாக இப்பவும் நினைப்பது என்னவென்றால், சைவ வேளாளர்தான் இந்த சாதி ஓடுக்குமுறைக்கு காரணமாக இருந்தது என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தளவில் எனது அனுபவங்கள் சார்ந்து நான் கூறுவது கத்தோலிக்க உயர்சாதியினர் மிகவும் கொடூரமாக நடந்திருக்கிறார்கள் என்பதே.

முக்கியம்தானே. படைப்பு எவ்வளவு முக்கியமோ, விமர்சனங்கள் எவ்வளவு முக்கியமோ இதைவிட வாசிப்பு மிக முக்கியம் என்று கருதுகின்றேன். ஆசிரியர் இறந்து விட்டார் என்று சொல்லலாம், பிரதி இறந்து விட்டது என்று சொல்லலாம் ஆனால் வாசகன் இறந்து விட்டான் என்று சொல்லலாமா? தீராத வாசகன்தான் பெரிய இலக்கியகாரன் என்ற நினைப்பு எனக்கு இருக்கின்றது.

■ அந்த நேரத்தில் யாழ்ப்பாணத்தை அல்லது இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் முற்போக்கு இலக்கியப் பிரச்சினை இருந்தது. இந்தப் பிரச்சினை உங்களை எவ்வாறேனும் பாதித்திருந்ததா?

நான் ஒரு தமிழரசுக் கட்சி பாரம்பரியத் திலிருந்து வந்தவன். என்னுடைய சிந்திப்பு அந்த வழியிலேயே போய்க் கொண்டிருப்பதை தவிர்த்திருக்க முடியாதுதான். ஆனால் வாசிப்புகள் இருந்திருக்கு. மல்லிகையை பார்த்திருக்கின்றேன். வாசிக்கவில்லை. அகஸ்தியருடையவை,

இருந்தது என்று எல்லோரும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தளவில் எனது அனுபவங்கள் சார்ந்து நான் கூறுவது கத்தோலிக்க உயர்சாதினியர் மிகவும் கொடூரமாக நடந்திருக்கிறார்கள் என்பதே. நான் கூறுவது எல்லோரையும் அல்ல. பெரும்பான்மையானவர்களை. கைகள் விரித்து சிலுவையில் அறையுண்ட இயேசுவின் சிலைக்கு முன்னால், இருக்கிற

எஸ். பொ. வினுடையவை வாசித்திருக்கிறேன். ஆனாலும் முற்போக்குப் பத்திரிகைகளில் எனக்கு ஒரு நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்படவில்லை. எனக்கு தமிழரசுக் கட்சிப் பின்னணி இருந்தபடியால் தேசியப் பிரச்சினை பற்றிக் கதைக்காமல் வேறொன்றை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று. மற்றது சாதி பற்றி கதைத்தமை எனக்கொரு மனத்தாங்கலை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. பல மாற்றங்கள் வந்துள்ளன. அன்றிருந்த மனநிலை இன்றில்லை. ஆனால் அன்று அதற்கு ஆதரவாக இருக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மை.

கிற இடத்தில் சாதிக்கொரு இடம் பிரித்துக் கொடுத்திருந்த மனப்பான்மையை எவ்வாறு இந்த கிறிஸ்தவம் தாங்கிக் கொண்டது என்பது இன்றுவரையும் எனக்கு கேள்வியாகவே இருக்கிறது.

■ உங்கள் ஊரைப்பற்றி அதன் மண்மணம் வருவதுமாதிரி உங்கள் மனப்பதிவு என்ன?

அங்கை பறையர் சமூகம் எனப்பட்ட மக்களுக்கு இவர்கள் செய்த கொடுமைகள் மிகமிக துக்கத்தைத் தருவன. நீங்கள் சொன்னால் நம்பமாட்டீர்கள். படிக்கும் காலத்தில் வெள்ளாம் ஆசிரியர் ஒருவர், ஒரு பறை சமூகத்தைச் சேர்ந்த சிறுவனை, மற்ற இரு மாணவர்களைக் கொண்டு இரண்டு கையையும் பிடிக்க சொல்லிவிட்டு கொள்ளிவால் எறும்பை பிடித்து சேட்டி னுள் விடுவார். அச்சிறுவன் நெளிவதைப் பார்த்து வகுப்பு முழுவதும் சிரிக்கும். பாடசாலையில் கடைசிப் பாடம் என்ன வென்றால் பாடசாலை முடிவடைந்ததும், வெள்ளாம் பெடியன் பறைப் பெடியனுக்கு அடிப்பது. அப்ப அவர்கள் பாடசாலை முடிய புத்தகங்கள் எல்லாம்; எடுத்துக் கொண்டு ஓடத் தயாராக இருப்பார்கள். இப்பிடித்தான் எங்கள் சமூகம் இருந்தது. ஒரு 60-70 வயதான பறைய சமூகத்து முதியவரை என்னுடன் நான்காம் வகுப்பு படிக்கும் பெடியன் 'டேய்' என்றுதான் கூப்பிடுவான். டேய் நல்லான்,

என்னுடைய ஊர் வந்து முற்றிலுமான ஒரு கத்தோலிக்க வெள்ளாம் ஆட்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ள ஒரு கிராமம். இன்று ஊர் தலைகீழாகி வேறு ஒரு தோற்றத்தில் இருக்கின்றது. ஊரிலிருந்து ஒரு கிலோமீற்றருக்கு அப்பால் பெரியதொரு கடலும், கடற்கரையும் இருந்தன.

மிகவும் துக்கமாக இப்பவும் நினைப்பது என்னவென்றால், சைவ வேளாளர்தான் இந்த சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு காரணமாக

டேய் நீக்கிலான் என்று கூப்பிடுவான். இதை எந்த மனச்சாட்சியு மில்லாது அங்கிருந்த பெரியாக்கள் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தார்கள். ஒருவர் வந்து இப்படி சொல்லக் கூடாது என்று சொன்னதில்லை. ஏனென்றால் ஆசிரியர்மாரே அப்படியாகத்தான் இருந்தினம். டேய் பறையா என்று ஆசிரியரே மாணவனைக் கூப்பிடும் வகுப்பில் நான் இருந்திருக்கிறேன்.

எங்கள் ஊரைச்சுற்றி வெள்ளாம் ஆக்கள், கரையாம் ஆட்கள் பள் ஆக்கள், பறையாம் ஆக்கள் என எல்லோரும் கத்தோலிக்க ஆக்களாக இருப்பார்கள். இந்தப் பறையாம்; ஆக்களை வெள்ளாம் ஆக்களும் ஒதுக்கு வாங்கள், கரையாம் ஆக்களும் ஒதுக்கு வார்கள். அதைவிட மோசம் பள் ஆக்களும் அவர்களை ஒதுக்குவார்கள். கடைசியாக அந்த சமூகம் ஈ.பி. ஆர்; எல். எப். இன் கதையைக் கேட்டு கடைசியாக தங்களிடம் இருந்த அந்த மேளங்களை எல்லாம் சந்தியில் கொண்டுவந்து போட்டு எரிச்சுப்போட்டு இருந்தது. 2004ல் நான் அங்கே போகும் போது அச்சமூகம் அப்படியே குலைந்து போயிற்று. ஊர் மாறி, தேசம் மாறி எல்லாம் போயிற்று. விடுதலைப் போராட்டம் தொடங்கியதன் பின் அவர்களுக்கு கொஞ்சம் ஆறுதல் கிடைத்தது.

அவர்களுக்கு எந்தக் குரலுமில்லை. ஆனால் கோயிலுக்கு காசு கட்டவேணும். மற்றவர்கள் கட்டுவது போலத்தான் கட்ட வேண்டும். கோயிலின் பராமாரிப்பு வேலை செய்யவேணும். ஆனா அவைக்கு எந்த உரிமையும் அங்கே இல்லை.

இதுதான் எங்கள் கிராமம். அதைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால் கலையும் பக்தியும் நிறைந்த ஒரு நல்ல கிராமம்தான். நான் படிக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் யாழ்ப்பாண கத்தோலிக்க திருச்சபையிடம்தான் அந்தக் கிராமம் இருந்தது. நிறையக் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன. வயல், கடல் ஊரின் நடுவில்

யாழ்ப்பாணத்திலேயே மிக அழகான கோயில் என ஒரு அமைதியான சூழலுடனும் எனது ஊர் இருந்தது. இப்பொழுதுதான் அந்தக் கொடுமைகளை யோசிக்கிறேன். ஆனால் ஊரில் இருந்தபொழுது சந்தோசமாகவே இருந்துள்ளேன்.

எங்கள் வாழ்க்கை விடிய 6 மணிக்கு திருந்தாதி கேட்டால் 6:30க்கு கோயிலுக்கு செல்லவேண்டும். 6:30 பூசை முடிய திரும்ப வந்து 8:00 மணிக்கு பாடசாலை போக வேண்டும். பாடசாலையால் திரும்பியவுடன் மாலைத் திருந்தாதி மணி அடிக்கும் வரை கேட்பாரற்று வயல்வெளிகளிலும் கடற்கரைகளிலும் திரிவோம். இப்படியொரு வாழ்க்கை எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இல்லை என நினைக்கும்போது மிகவும் மனவருத்தமாயிருக்கிறது. எப்படித்தான் அந்த வாழ்க்கை குறையிருந்தாலும் எங்கள் சந்ததிக்கு இனி எந்தக் காலத்திலும் அது கிடைக்கப்போவதில்லை. நாங்கள் பெரிதாக இழந்தது எதுவென்றால் இவைதான். நான் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் வாழ்ந்திருக்கிறேன். இந்த வாழ்க்கையோடு ஒப்பிடும்போது அந்த வாழ்க்கை, மண்ணோடு மனிசருக்கிருந்த உறவிருக் கல்லவா, அந்த உறவுடன் கூடிய வாழ்க்கை, அற்புதமானது.

■ உங்கள் புலப்பெயர்வின் காரணம் என்ன?

நான் பிரான்சுக்கு 81 முடிவில வருகிறேன். நாட்டில அப்போ ஆயுதப் போராட்டம் தொடங்கிவிட்டது. இயக் கங்கள் பெரியளவில் அடையாளப் படுத்தப்படவில்லை. பயங்கரவாத தடைச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு எடுத்து வரப்பட்டது. அரசு பயங்கரவாதம் தலைவிரித்து ஆடியது. யாழ்ப்பாண பண்ணை வெளியில் வெட்டிப் போடப்பட்டிருந்த செல்வம், இன்பத்தின் உடல்களைப் பார்த்து பயந்து விட்டேன். நான் புலம் பெயர்ந்த காரணம் உண்மையில்

பெருளாதார நெருக்கடிதான். மற்றது இங்கு தமிழருக்கு ஒரு வாழ்வில்லை என்றும் உறுதியாயிற்று. தமிழருக்கு வாழ முடியாதுதான். ஆனால் உடனடியாக வெளியேறியதற்கு பொருளாதாரம் தான் காரணம். அந்த அடிப்படையில்தான் வெளிநாட்டிற்கு புறப்பட்டு திசை தெரியாமல் நான் பிரான்சுக்கு சென்றிருந்தேன்.

- அடுத்த கட்ட உங்கள் கலை இலக்கிய ஈடுபாட்டினை நீங்கள் புலம் பெயர்ந்ததன் பின் கொள்ளலா மெனில் அதன் கூர்மையடைதலுக்கு எவற்றைக் காரணமாக நினைக்கிறீர்கள்?

வெளிக்கிட்டு வரும்போது, ஒரு வேதாகமும், ஒரு பாரதியார் கவிதைப் புத்தகம்தான் இருந்தது. நான் பயணம் கூறச்செல்கையில் எங்கள் மாமி வீட்டு முற்றத்தில் பாரதியார் கவிதைப் புத்தகம் இருந்தது. அதை எடுக்கலாமா எனக் கேட்டேன். 'ஓம்' என்றார். எடுத்து வந்தேன். பிரான்சுக்கு வந்ததும் இதைத் தவிர வேறொன்றுமே வாசிக்க இருக்கவில்லை. ஊரில் யாழ்ப்பாண நூலகம் எரியுமட்டும் என்னிடம் நான்கைந்து புத்தகங்கள் திசைரி இருந்துகொண்டிருந்தன. இப்ப பிரான்சில பெரிய இடைவெளி. வாசிக்க ஒன்றுமில்லை என்பது மட்டுமல்ல. நாங்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் வரலாற்றில் தமிழர் எதிர்கொள்ளாத பிரச்சினைகள். ஏனென்றால் புதிய நாடு, புதிய மொழி, புதிய கலாச்சாரம், போக்கு வரத்துப் பிரச்சினை, சாப்பாட்டுப் பிரச்சினை, கையில் காசில்லாத பிரச்சினை. இவை எல்லாவற்றுக்கும் என்னைவிட சிக்கலுக்குள் இருந்த எனது மைத்துனரின் உதவியையே நம்பி இருந்தேன். இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குள் வாசிக்கவும் ஒன்று மில்லாவிட்டால்; எழுத வேண்டும் போல் இருந்தது. எழுதவேணும் போல இருக்கும் போது இரவில ரொயிலெற்றுக்குள் இருந்து,

நாங்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் வரலாற்றில் தமிழர் எதிர்கொள்ளாத பிரச்சினைகள். ஏனென்றால் புதிய நாடு, புதிய மொழி, புதிய கலாச்சாரம்.

அல்லது எங்காவது இருந்து எழுதவேணும். எழுதினால் அதை வெளியிடுவதற்கு ஒன்றும் பத்திரிகை, சஞ்சிகையும் இல்லை.

அங்கு என்னுடன் இருந்த நண்பர்களுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை. அவர்களும் என்னைப் போல அந்த புதிய நாட்டை எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறுந்தனர். ஒரு வேலை கிடைக்குமா? ஒரு வதிவிட 'பேப்பர்' கிடைக்குமா என்ற பிரச்சினைகளுக்குள் தலை உடைத்துக் கொண்டிருந்தோம். ஊரில் புத்தகங்கள் வாசித்து, கூத்துகள், நாடகங்கள், அரசியல் என்று வாழ்ந்த எனக்கு இந்த அகதி வாழ்கை அவமானமாய், மனப்போராட்டமாய், அவலமாய் இருந்தது. எந்த நேரமும் திரும்பிப் போயிட வேண்டும், திரும்பிப் போயிடவேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் இருந்தது.

அப்ப மெல்ல மெல்ல இயக்கங்களினுடைய கிளைகள் அங்கே நிறுவப்பட்டன. அந்த நேரத்தில்தான் தற்செயலாக 'தமிழ்முரசு' என்ற ஒரு சஞ்சிகையை இன்னொரு நண்பர் வீட்டிற்கு செல்கையில் பார்த்தேன். உடனே புத்தக அலுவலகத்துக்கு இந்தப் புத்தகத்தை எப்படிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என ஒரு கடிதம் எழுதிப் போட்டேன். அப்போதுதான் முதன்முதலில் காலஞ்சென்ற நண்பர் உமாகாந்தனுடன் எனக்கு தொடர்பு ஏற்படுகிறது. உமாகாந்தனிடம் சென்றபொழுது ஒரு யன்னல்

திறந்தது போல் இருந்தது. எங்கள் உறவு தாண்டி என்னை ஒத்த கருத்துள்ள வர்களைச் சந்திப்பதற்கு உமாகாந்தன் ஒரு வெளிச் சத்தை தருகிறார்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் எனக்கு வேறு விதமான ஒரு உறவுமுறையால் ஈரோஸ் அமைப்பினுடைய தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது. 82ன் பிற்பகுதியாக இருக்கலாம், அங்கிருந்த ஈரோஸ் அமைப்பில் வந்து இணையும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். 'ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் சந்தித்து போராட்டம் பற்றியும், மார்க்ஸியம் பற்றியும் கலந்துரையாடல்கள் செய்கிறோம், நீங்கள் வாருங்கள்' என அழைத்தார்கள். அப்பொழுது எனக்கும் அது ஒரு ஆறுதலாகத் தோன்றியது. இது உமாகாந்தனைச் சந்திப்பதற்கு முன்னரே நடைபெற்று விட்டது. அங்கு போராளிகளின் முன்னோடியான தோழர் அழகிரியின் மனைவி றஞ்சி அக்கா வீட்டில்தான் சந்திப்புகள்; குகன் என்ற தோழர் இருந்தார். அவர் ஈரோஸ் அமைப்பால் சில பயிற்சிகள் பெற்றவர். அங்கேதான் எனக்கு ஊரில் தெரியாத பல விடயங்களை, செய்திகளை, மார்க்ஸியம் பற்றிய அறிவுகளைப் பெற்றேன். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் இவற்றை கலந்துரையாடலாக நடத்துவார். பின்னர் உமாகாந்தனின் தொடர்பால் உமாகாந்தனின் தம்பி குகன், கலாமோகன், அருந்ததி, தேவதாசன், சபாலிங்கம் போன்ற நண்பர்களின் தொடர்புகள் கிடைத்தன.

இதில் கலாமோகன் மிக முக்கியமான நண்பர். அவரை நான் நாட்டுக்கு வெளியே சந்தித்த ஒரு நல்ல கலைஞனாகக் கருதலாம். இருபத்தினான்கு மணித்தியாலமும் ஒரு இலக்கியகாரனாக நடக்கவேண்டும் என நினைக்கிற ஒரு ஆள். அதோடு அவருக்கு இன்னொரு சிறப்பிருந்தது. அந்த நேரத்தில் அவர் பிரன்சு மொழியை கொஞ்சம் கற்று,

பேசக்கூடியவராக புலமையானவராய் இருந்தார். அத்தோடு அங்குள்ள பெரிய தொழிற்சங்கத்தில் அங்கத்தவராய் இருந்தார் அவர் எனக்கு ஒரு நல்ல பாதிப்பைக் கொடுத்திருந்தார்.

- இயக்க நெறிப்பட்ட புலம்பெயர்ந்தவர்களின் போக்குகள், தமிழ்ப்பரப்பில் கவனத்தைக் குவித்துவந்த புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்ற சொல்லாடலை பலவீனப்படுத்தியதாகச் சொல்லமுடியுமா?

அப்படியென்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் அந்தக்காலத்தில் வந்தவர்கள் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் ஏதோ ஒரு வகையில விடுதலைப் போராட்டத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக என்னுடைய நண்பர்கள் அல்லது எழுத்து முயற்சியிலிருந்தவர்கள். பாரிசினுடைய அன்றைய தமிழ்ச் சூழல் தமிழ் இடதுசாரிகளின் கைகளிலேயே இருந்துள்ளது. ஈரோஸ், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போன்றவர்களின் கைகளில். அந்த நேரத்தில் விடுதலைப்புலிகள் உத்தியோகபூர்வமாக அங்கே இயங்கவில்லை. உத்தியோக பூர்வமாக இயங்கியவர்கள் ஈரோசும், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்பும் தான்.

பின்னால் 83 கலவரத்திற்கு பின்பு பெருந்தொகையான இளைஞர்கள் பாரிசுக்கு வரத்தொடங்கியதன் பின்னர் சூழல் மாறிவிட்டது. ஏனெனில் முழுக்க முழுக்க தமிழ் தேசியம் தொடர்பானவர்கள் வந்து குவியத்தொடங்கிவிட்டனர். நான் சந்தித்த தில் சபாலிங்கம் ஒரு முக்கியமானவர். சபாலிங்கம் உண்மையில் ஒரு ஆரம்ப கட்டப்

டேய் பறையா என்று ஆசிரியரே மாணவனைக் கூப்பிடும் வகுப்பில் நான் இருந்திருக்கிறேன்.

போராளி. அவருக்கு பெரிய இலக்கிய வாசிப்புகள் இல்லை. ஆனால் திடீரென எங்களுடன் இணைந்தது அவரையும் இந்தப் புத்தகங்கள் பக்கம் திருப்பி விட்டது. ஏனென்றால் அவருக்கு ஒரு நெருக்கடி வந்துவிட்டது. அவர் ரெலோவில் இருந்தவர். அவருக்கு எந்தப் பொறுப்பையும் ரெலோ கொடுக்கவில்லை. அவர் சிறியுடன் கதைத்துப்பாத்தார். ஏனோ அவர்கள் கொடுக்கவில்லை. அதன் மூலம் சபாலிங்கத்துக்கு ஒரு விரக்தி வந்து இந்தப் புத்தகங்கள் பக்கம் வருகிறார். ஏறத்தாழ அந்த நேரத்தில் நான் சபாலிங்கத்தை சந்திக்கும்பொழுது எங்கள் பத்மநாப ஐயரின் ஒரு மறுபதிப்பாகத் தெரிந்தார்;. ஏராளமான புத்தகங்கள் சேகரித்து, ஏராளமான விடயங்களுடன் இருந்தார். அத்துடன் புலம்பெயர்ந்தவர்களுக்கு கேஸ் எழுதுதல் எனும் வேலையையும் செய்துகொண்டிருந்தார். அவருடைய தொடர்பு கிடைத்ததன் பின்னர் பழையபடி எனக்கு புத்தகங்கள் வாசிக்கும் சூழல் உருவாகிறது. ஆனால் அவர் அரசியலில் ஈடுபாட்டோடிருந்தார். நான் அவரிடமே மு.தளையசிங்கம், நுஃமான் போன்றோரின் நூல்களைப் பெற்று வாசித்தேன். அவருக்கு அதில் எவ்வளவு ஈடுபாடு இருந்தது என்று தெரியாது. ஆனால் அந்தநேரத்தில் அவர் ஒரு முக்கியமான நபராக இருந்தார். காலப்போக்கில் திரும்பவும் இயக்கம் என செயலாற்றினார்.

அக் காலகட்டத்தில் புஸ்பராஜா போன்றோரும் வந்திருந்தனர். கலாமோகனைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால், கலாமோகனுக்கும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்-ல் தொடர்பிருந்தது, மற்றவர்கள் எல்லோருக்கும் முக்கியம் இலக்கியம் அல்ல. ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் என்றும் சொல்ல மாட்டேன். தான், தான் சேர்ந்த இயக்கமே முக்கியமாக இருந்தது. இது இப்புலம்பெயர்ந்த இலக்கியத்துள் ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஒருவரும் வந்து சுதந்திரமாக

இயங்கவில்லை என்றுதான் நான் கூறுவேன். இலக்கியத்தை ஒரு வாகனமாகப் பாவிப்போம் என்ற பொதுவான ஒரு எண்ணம்தான் அவர்களிடத்தில் இருந்துள் ளது. கலாமோகனுக்கு எஸ்.பொன்னுத்துரை யோடு தொடர்பிருந்தபடியால் கலாமோகன் இலக்கியத்தை ஒரு பகுதியாகச் செய்யலாம் என்று நினைத்தார். மற்றவர்கள், உமாகாதன் உட்பட, எல்லோரும் இலக்கியத்தை ஒரு வாகனமாக, எவ்வாறு மதமும் அரசியலும் வாகனமாக பாவித்ததோ அவ்வாறு இலக்கியத்தை இவர்கள் பாவிக்க வெளிக்

பாரிசினுடைய அன்றைய தமிழ்ச் சூழல் தமிழ் இடதுசாரிகளின் கைகளிலேயே இருந்துள்ளது. ஈரோஸ், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் போன்றவர்களின் கைகளில். அந்த நேரத்தில் விடுதலைப்புலிகள் உத்தியோகபூர்வமாக அங்கே இயங்கவில்லை. உத்தியோபூர்வமாக இயங்கியவர்கள் ஈரோசும், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்பும் தான்.

கிட்டார்கள். அந்தளவில் உங்கள் கேள்வியில் ஒரு நியாயம் இருக்கு. அது தடையாகவும் இருந்திருக்கிறது என்றே இப்போது கருதுகிறேன்.

- இது ஓரளவுக்கு உங்கள் இலக்கிய முயற்சிக்கான பின்புலத்தை உருவாக்கி இருக்கிறதா? அவ்வாறாயின் நீங்களே தொடக்கிய இலக்கிய முயற்சி என்ன?

அப்பொழுது ஏதாவது இலக்கியத்தில் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக 'இரவுச்

ஈரோஸ், ஈ.பி.ஆர். எல்.எஃப் நண்பர்கள் தான். இவற்றை இப்பொழுது நினைத்துப் பார்த்தால், இலக்கியம் தவிர்த்துப் பார்த்தால், சிரிப்பாக இருக்கிறது. அழகிரியும் சபாலிங்கமும் முன்னின்றனர். சபாலிங்கம் லட்டு செய்துகொண்டு வந்திருந்தார். உமாகாந்தன் கேக் செய்திருந்தார். கலாமோகன் கையால் எழுதிய

சூரியன்' என்ற தலைப்பில் எல்லா இயக்கத்திலும் இருந்து இறந்த மூன்று போராளிகளை வைத்து ஒரு கவிதை எழுதி 'தமிழ்முரசு'க்கு அனுப்பியிருந்தேன். அதற்கு மிகப்பெரிய பாராட்டு கிடைத்திருந்தது. அப்பொழுது பெரியதொரு அறியப்பட்ட கவிஞன் நீ. நீதான் கவிஞன் என்றார்கள். கிட்டத்தட்ட நான் கனடா வரும் வரைக்கும் ஒவ்வொரு தமிழ்முரசிலும் கவிதையோ கட்டுரையோ வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அப்படி இவர்களோடு நெருக்கமாக இருந்து கொண்டு நான் ஈரோஸ் அமைப்பில் வேலை செய்தேன். அது அங்கு பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. ஈரோசுக்கு நான் தமிழ் முரசில் எழுதுவது இடைஞ்சலாக இருந்தது. என்னை அங்கே எழுத வேண்டாம், அவர்கள் சரியில்லை என எச்சரித்தார்கள். இப்போது போன்றது மாதிரியான எச்சரிக்கையல்ல அது. கருத்தளவிலான மாறுபாட்டை உசிதமாகத் தெரிவிக்குமளவிற்கே அன்றைய மாறுகருத்துள்ளவர்கள் இருந்தார்கள்.

எனக்கு 86களில் திருமணம் நடக்கிறது. எனக்கு சில உறவினர் இருந்தனர். மனைவிக்கு யாருமில்லை. எங்கள் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தவர்கள் முழுக்க

திருமணப் பத்திரிகையை கொடுத்திருந்தார்.

என்னுடன் தொடர்புடையிருந்த பாண்டிச்சேரி நண்பர்கள் 80 பேருக்கு சமைத்தார்கள். இப்பொழுது போலுள்ள வசதியல்ல அப்பொழுது. 80 பேருக்கு சமைப்பது என்பது கற்பனை செய்ய முடியாதது. சமைத்துக் கொண்டிருந்த பொழுது புகை வந்ததால் பொலிஸ் வந்து சாப்பாட்டைக் கொண்டு சென்று விட்டார்கள். ஏனென்றால் அவர்கள் சமைக்கக் கூடாத இடத்தில் வைத்து சமைத்திருந்தார்கள். பின்னர் நண்பர்கள் சென்று பொலிசுடன் கதைத்து திரும்பப் பெற்று வந்தார்கள். இவ்வாறு பல நிகழ்வுகள். கத்தோலிக்க முறைப்படி மணம் முடித்த படியால் மணப்பெண்ணுக்கு தலையில் வேல் எனப்படும் முகத்திரை போடவேண்டும். நண்பர் ஒருவர் தான் கொணர்வதாக கூறியிருந்தார். காலை 8:00 மணியாகிறது, எட்டுமணிக்கு சடங்கு அவர் வரவில்லை. மணப்பெண் தான் தேவாலயத் திற்கு வர முடியாது என்றுவிட்டார். இதைக்கூட எடுக்கவில்லையா என காலையிலே சச்சரவு தொடங்கியிருந்தது. பின்னர் நடா என்றொரு நாடகக்கார நண்பர் 7:55க்கு அதைக் கொணர்ந்து மனைவியை சமாதானப்படுத்தி கோயிலுக்கு அழைத்து வந்தார். கோயிலில்

பாடகர் என்று யாரும் இல்லை. மனைவிக்கோ கோயில் பூசையில் ஒரு பாட்டாவது யாராவது பாடவேண்டும் என்று ஆசை. எனவே மனைவி தானே பாடிவிட்டார். ஆனால் பூசை பிரென்சு பாதிரியாரால் நடத்தப்பட்டது. நண்பர்களுக்கோ வினோதமாக இருந்தது.

■ உங்கள் வாசிப்பு அப்போது எவ்வாறிருந்தது? நீங்கள் ஒரு தீவிர வாசகன் என்று கூறாதபடியால்..?

சோசலிசம் வந்து விட்டால் மனிதனுக்கு எல்லாப்பிரச்சினையும் தீர்ந்திடும் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஈரோஸ் தொடர்பால் அப்போது ஏற்பட்டிருந்தது. கிருஸ்ணகுமார் என்பவரை உமாகாந்தன் வீட்டில் சந்தித்தேன். அவர் யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழக பின்னணி உள்ளவர். அவருக்கும் பத்மநாப ஐயருக்கும் உள்ள தொடர்பால் எனக்கு வேறு புத்தகங்கள் கிடைக்கத் தொடங்கின. 'அலை' போன்றவை கிடைத்தன. அதன்பின் 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' கிடைத்தது. இப்பொழுது என் எண்ணங்களில் தளையசிங்கம் ஒரு முக்கியமானவராக வருகிறார். எனக்கு இன்றைக்கு ஒரு வேலையும் வீடும் கிடைத்தால் வாழ்க்கையில் எல்லாப் பிரச்சினையும் தீர்ந்திடும்போ என்ற கேள்வி வரும்போதுதான் எனது வாசனைத் தளம் மாறுகிறது. அப்போ அலையில் மு.பொன்னம்பலம் ஜே.ஜே சில குறிப்புகள் என்ற புத்தகத்துக்கு விமர்சனம் எழுதி யிருந்தார். அது எனக்கு மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது. யார் இவர், இவ்வாறு எல்லாம் எழுதுகிறார் என்று நினைக்கையில் என் வாசனைத்தளம் மாறுகிறது. நான் வெளியைத் தாண்டி உள்ளடுக்குகளை கொஞ்சம் சிந்திக்கத் தொடங்குகின்றேன்.

அப்பொழுது கலாமோகனுக்கு பொன்னுத்துரையின் மகன் அனுப்பிய ஜே.ஜே சில குறிப்புகள் அவருக்கு வந்து கிடைக்கும்பொழுது பொன்னுத்துரையின்

மகன் மித்தி கடலில் இறந்துபோகிறார். அப்போ கலாமோகன் அப்புத்தகத்தை வைத்து ஒரு கதையை எழுதி எனக்குக் காட்டுகிறார். அப்பொழுது கலாமோகனிடம் ஜே.ஜே சில குறிப்புகளை பெற்று வாசித்தேன். அது எனக்கு ஒரு பெரிய பாதிப்பைக் கொடுத்தது. செயல் அல்ல செயலின் ஊற்றுக் கண்ணான சிந்தனையைப் பாதிப்பதே என் வேலை. பல பக்கங்கள் மனப்பாடமாக நான் இப்பவும்; சொல்லுவேன். நான் அதற்கு முன் ஜெயகாந்தனை ஊரில் நூலகத்தில் வாசித்திருந்தேன். ஜானகிராமனை வாசித்திருந்தேன். எனக்கு சுந்தர ராமசாமி புதிதாக இருந்தது. ஜெயகாந்தனுக்குள்ளால் தான் தீவிர வாசிப்புக்கு வருகிறேன். அதன் பிறகு ஜானகிராமனிடம் மிகப்பெரிய பிரியம் வருகிறது. அந்த நேரத்தில்தான் நான் ஊரைவிட்டு வெளியேறினேன். அதற்கிடையில் எனக்கு வேறு யாருமில்லை. நன்றாக எழுதுகிறார்கள் என்ற எண்ணம்; இருந்தது தவிர என்னை அவர்கள் குலைக்கவில்லை. ஆனால் சுந்தர ராமசாமியிடம் வரும்போது தான் ஒரு அதிர்வு வருகிறது. வாழ்க்கை பற்றிய கேள்வி வருகிறது. வாழ்க்கை பற்றிய பார்வைகள் மாறுகிறது. அந்தத் தருணத்தில் தளையசிங்கத்தை வாசிக்கும்போது இன்னமும் அது பொருந்திப் போவதுபோல் இருக்கிறது. மார்க்ஸியமும் தேவை, ஆனால் அதைத்தாண்டியும் மனிதனுக்கு தேவை இருக்கிறது, மார்க்சிய கோட்பாடுகளால் மட்டும் திருப்திப்பட முடியாது என்ற

செயல் அல்ல செயலின்
ஊற்றுக் கண்ணான
சிந்தனையைப் பாதிப்பதே
என் வேலை

தல் வேண்டும் என்று உமாகாந்தன் கேட்டார். நான் மறுத்தேன். ஏனென்றால் அவை எனக்கு கவிதை என்றால் என்ன என்று தெரியாத காலத்தில் எழுதப்பட்டவை. ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்பட்டவை. ஒன்று எனது ஊரின் பிரிவு. இரண்டு அங்கே எதிர்

எண்ணம் உருவாகிறது. அதனால்தான், அந்த நேரத்தில்தான் எனக்கு ஈரோஸோடு பிரச்சினை உருவாகிறது. ஆனாலும் எது எப்படி இருந்தாலும் பெண்கள் தலைமை தாங்கி (பெண்ணியம் என்று இன்று சொல்லப்படுகின்ற பெண், ஆண் ஆவதல்ல) தனிச்சொத்து வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் உருவாகுமானால் இன்றுள்ள பல துன்பங்கள் மனிதருக்கு இல்லாமல் போயிருக்கும் என்ற எண்ணம் எனக்கு இருக்கின்றது.

■ உங்கள் கட்டிடக் காடு கவிதை நூல் குறித்து

தமிழ் முரசில் எனது கவிதைகள் வரும்போது உமாகாந்தன் அது பற்றிக் கதைப்பார். புலம்பெயர் முதல்கவிதைகள் என்று என்னை உற்சாகப்படுத்துவார். அப்பொழுது வரதராஜப்பெருமாள் அங்கே வந்து ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தார். உமா காந்தன் மெல்ல மெல்ல ஈ.பி.ஆர். எல்.எஃப் பக்கம் போய்விட்டார். அதனால் சங்கே முழங்கு என்ற ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இன் வருடாந்த கலைநிகழ்வில் இடம்பெறும் கவிதை நிகழ்வில் எனது கவிதை முக்கியமாக இருக்கும். அவற்றைப் புத்தகமாகப் போடு

கொண்ட பிரச்சினைகள். மூன்றாவது தேச விடுதலைப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தமை. இந்த மூன்றாம் என்னை அலைத்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது தனிப்பட்ட விதமாயும் மனஉளைச்சல். அந்நேரம் சபாலிங்கம் கூறினார், “நான் ஏசியா என்றொரு புத்தக வெளியீடு கொண்டு வரப்போகிறேன், செல்வத்தின் பாட்டுத்தான் அதில் முதல் போடுவது” என்று. நான் அதில் அக்கறைப் படவில்லை. புத்தகமாக வரும்போது அதன் பலவீனங்கள் எனக்குத் தெரியும். நான் அப்பொழுது வாசிக்கத் தொடங்கியிருந்தேன். ஆனால் நான் இங்கே கனடாவுக்கு வந்ததன்பின் சபாலிங்கம் தனது இரண்டாவது வெளியீடாக அதைச் செய்திருந்தார்.

■ பிரான்ஸில் வளர்ந்துவந்த தமிழ் தீவிர கலை இலக்கிய முயற்சிகளில் பிரான்ஸிய இலக்கியப் புதுநெறிகளின் குறிப்பாக பின் அமைப்பியலின் செல்வாக்கு எவ்வாறு இருந்ததாகக் கருதுகிறீர்கள்?

அப்படி ஒன்றும் நிகழவில்லை. நான் அறிய கலாமோகன் ஓரளவுக்கு விடயம் தெரிந்தவராக இருந்தார். இதில்தான்

சல்வடோர் டாலி தேத்தண்ணி குடித்திருந்தார். இதிலதான் பிகாசோ வந்து கோப்பி குடித்திருந்தார். இதுதான் பிகாசோவின் மாளிகை, இதில்தான் பிகாசோவின் ஓவியங்கள் என கலாமோகன் இவற்றை எனக்கு காட்டித்தருவார்.

பாரிசின் பெரிய நூலகத்திற்கு நான் அடிக்கடி செல்வேண். எனக்கு பிரெஞ்சு வாசிக்கத் தெரியாது. இலட்சக்கணக்கான நூல்களில் இரண்டு தமிழ் புத்தகங்கள் இருக்கலாம். அந்தச் சூழலுக்காக மட்டும் அங்கே முன்னால் சென்று இருப்பேன். அந்தச் சூழலுக்குள் இருப்பது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு நாள் இந்தியப் படவிழா நடைபெறுவதாக விளம்பரம் பார்த்தேன். அப்பப்போ பத்திரிகைகளில் வாசித்ததினால் சத்தியஜித் ரே, மிர்ணாள் சென் போன்றோரின் பெயர்கள் பரிச்சயமாகியிருந்தன. படத்திற்குப் போனால் அங்கே பிரெஞ்சு மொழியில் எழுத்துகள் போடுவார்கள். ஒன்றும் விளங்காது. இருந்தும் நான் தொடர்ந்து போவேன். கிருஸ்ணகுமாரை ஒவ்வொரு நாளும் படவிழாவில் காண்பேன். கிருஸ்ண குமாரைப் பொறுத்தளவில் உமாகாந்தன் வீட்டில் சந்தித்தாலும் நான் அவருடன் நட்பாகவில்லை. பிரெஞ்சுக்காரர் மிகவும் ஆர்வமாக இருக்கிறார்கள். எனக்கு விளங்காவிட்டாலும் இதற்குள் ஏதோ இருக்கிறது என தொடர்ந்து போய் வந்தேன். ஒரு நாள், நாயக் என்று நினைக்கிறேன், அப்படத்தைப் பார்த்துவிட்டு கிருஸ்ண குமாரிடம் “உண்மையில் எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை, இதில் என்ன இருக்கிறது, எழுந்து நின்றெல்லாம் கைதட்டுகிறார்கள்” என்று கேட்டேன். கிருஸ்ணகுமார் கொஞ்சம் விளங்கப்படுத்தியபின் உம் வீட்டுக்கு வரலாமா எனக்கேட்டார். பின்னர் இது பெரும் நட்பாக மாறியது என்னை தீவிர இலக்கியத்திற்கு கொணர்ந்ததற்கு கிருஸ்ண

எது எப்படி இருந்தாலும் பெண்கள் தலைமை தாங்கி (பெண்ணியம் என்று இன்று சொல்லப்படுகின்ற பெண், ஆண் ஆவதல்ல) தனிச்சொத்து வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு சமூகம் உருவாகுமானால் இன்றுள்ள பல துன்பங்கள் மனிதருக்கு இல்லாமல் போயிருக்கும் என்ற எண்ணம் எனக்கு இருக்கின்றது.

குமாருக்கு பெரும் பங்கிருக்கிறது. ஆனால் அவர் பெரிதாக எழுதுபவர் அல்லர். நல்ல வாசகன். கல்விப் பின்னணி உள்ளவர்.

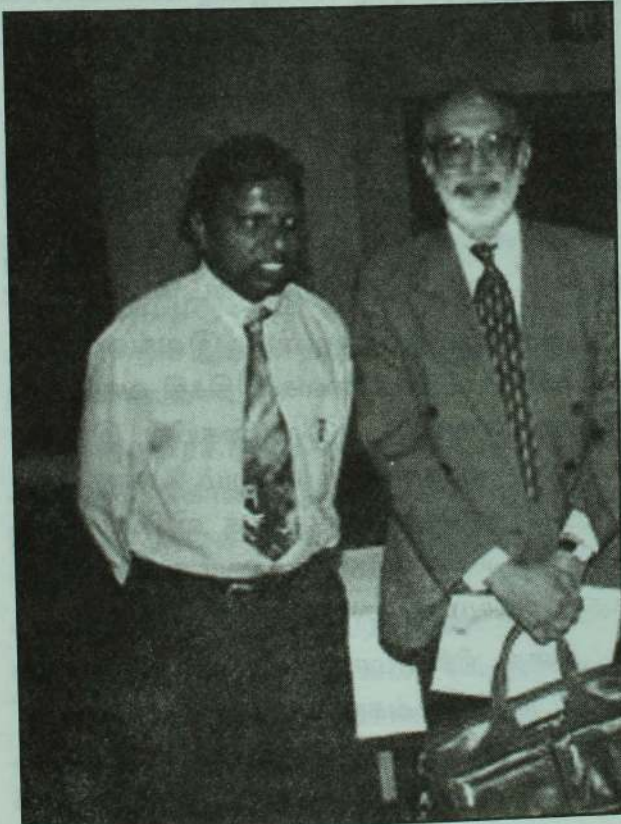
நாங்கள் இருந்த காலத்தில் யாருக்கும் பின்னவீனத்துவம் பற்றி தெரியாது. அது பின்னுக்குத்தான் வந்தது. ஆகக் கூடினால் மாபசானைத் தெரியும். நான் இருந்த வீட்டின் அண்மைய சப்வேக்கு பெயர் கப்ரியல் பெரி. இந்த சப்வேயில் எத்தனையோ வருடங்களாக நான் சென்று வந்துள்ளேன். ஆனால் ஒரு சஞ்சிகையில் எஸ்.வி.ராஜதுரை கப்பிரியல் பெரியின் கவிதை மொழிபெயர்ப்பைப் பார்த்ததன் பின்தான் ஓ நான் ஒரு கவிஞனின் பெயர் கொண்ட சப்வேயில்தான் இருக்கிறேன், அருகில் தான் எனது வீடு என்று பெருமைப் பட்டேன். இதுதான் அப்ப இருந்த பிரான்ஸ் சூழல். ஒருவருக்கும் நாம் ஒரு மிகப்பெரிய நாட்டில் இருக்கிறோம், ஒரு கலைப் பூமியில் இருக்கிறோம் என்ற எண்ணம் இல்லை. மொழிப் பிரச்சினையும் அவற்றை அணுகும் மன அவகாசங்கள் அன்று இல்லாதிருந்த மையும் அதற்குக் காரணம். ஒருவருக்கும் மொழியைப் படித்து வளரவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கவில்லை. எப்பவும் ‘எப்படி

வந்த கடன் அடைப்பது? எப்படி மணம் முடிப்பது? எவ்வாறு குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவது? என்ற மனநிலைதான். அதை விட இடைஞ்சலாக இருந்தது. ஈழ விடுதலைப் போராட்டம்.

- தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பம் மேற்கைரோப்பிய நாடுகளில் இருந்த ஈழத் தமிழர் வாழ்நிலைக்கு ஒரு தளும்பலைக் கொடுத்ததெனின், அதிலிருந்து தப்பிக்க இங்கிலாந்து நோக்கியும், வடஅமெரிக்கா நோக்கியுமான ஓர் இரண்டாவது புலப்பெயர்வு நிகழ்ந்ததாகக் கொள்ள முடியும். உங்களது கனடாவுக்கான பெயர்வும் இது சுட்டியதா?

ஒன்று படித்தவர்களிடம் ஆங்கில மொகம் இருந்தது. பிரான்ஸ், ஜேர்மனியில் இருந்த பிள்ளைகள் அந்தந்த நாட்டு மொழியில் படித்தால் ஊருக்குத் திரும்பும் போது இடைஞ்சல். என்ற கனவு. இரண்டாவது, இந்த நாடுகளில் நிரந்தர வதிவிடம்;

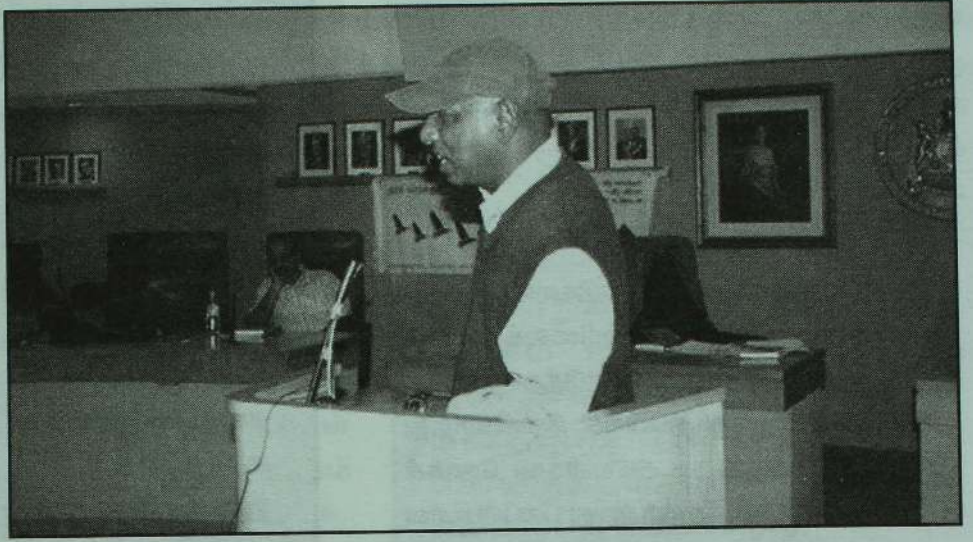
ஒருவருக்கும் மொழியைப் படித்து வளரவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கவில்லை. எப்பவும் 'எப்படி வந்த கடன் அடைப்பது? எப்படி மணம்முடிப்பது? எவ்வாறு குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவது?' என்ற மனநிலைதான். அதைவிட இடைஞ்சலாக இருந்தது. ஈழவிடுதலைப் போராட்டம்.

இறுதிவரை கொடுக்கமாட் டார்கள். எப்போதும் நீங்கள் அந்நியர்தான். நல்ல உதாரணம் பிரான்ஸில் இருக்கக்கூடிய பாண்டிச்சேரி மக்கள். அவர்கள் பிரெஞ்சுக் காரர்கள். ஆனால் அவர்கள் இன்று வரை பாண்டிச்சேரிக் கனவிலேயே இருக்கிறார்கள். புலம் பெயர்ந்தவர்களுக்கு; தரத்தில் கனடா ஒரு புண்ணிய பூமிதான். யுத்தத்தால் அகதியாக வெளியேறிய ஒருத்தன் கௌரவமாக வாழ்வதற்குரிய இடம் கனடாதான். ஐரோப்பாவில் இருந்தபடியால் கூறுகிறேன்.

- கனடாவுக்கு தமிழர் புலப்பெயர்வு அதிகரித்த வேளையில் அதன் குவிமையம் மொன்றியலாக இருந்திருக்கிறது. இங்கே உங்களுடைய செயற்பாடுகள் எவ்வாறு ஆரம்பித்தன?

ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலானவர்கள் மொன்றியலுக்குத் தான் வந்தார்கள். உண்மையில் தமிழர்களின் மையமாக மொன்றியலே அமைந்திருக்க வேண்டும். நான் வரும்பொழுது 87ல் மொன்றியலில் இரண்டு சஞ்சிகைகள் வந்து கொண்டிருந்தன. 'தமிழ் எழில்', 'பார்வை' என்றவை.

வேறுபல விடயங்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. தமிழ் ஒளி, தமிழ் ஒன்றியம், விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு என மூன்று முக்கியமான அமைப்புகள் இருந்தன. அப்ப நான் 3 மாதம் நிறைந்த ஒரு மகனுடன்தான் வந்திருந்தேன்.

அப்போது அங்கிருந்த ஒரே ஒரு தொடர்பு 'மணி முடிகள் தான் சாம்பலுக்குள்ளே அம்பும் வில்லுமார்', 'எனது கூவல் நிறைய எனது சோலை வேண்டும்' போன்ற கவிதைகளைத் தந்த ஹம்சத்வனி என்ற கவிஞர், அவர் இப்போது எழுதுவதில்லை, அவர்தான் விடயங்களை எங்கே பெறலாம் என்று கூறியிருந்தார்.

வந்து நான்கு நாட்களுக்குள் யாரிடமோ விசாரித்து தமிழ்ஒளிக்கு பத்திரிகை படிப்பதற்காக அங்கே செல்லத் தொடங்கி விட்டேன். அங்கேதான் பார்வை என்ற பெயரில் கையெழுத்துப் பிரதியில் மோசமான வடிவில் ஒரு சஞ்சிகையைக் கண்டேன். அதைத் தொடர யாரும் இல்லாததால் தொடராதிருந்தது. அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க பார்வை என்ற சஞ்சிகையை நடத்தப் எண்ணினேன். அப்போது எழுதுவதற்கு படைப்பாளிகள் இல்லை. தொடர்புகள் இல்லை. கணினியில் தமிழ் எழுத்துகள் இல்லை. கையெழுத்து சஞ்சிகை. எனவே தளையசிங்கத்தை, சுந்தர ராமசாமியை, சிவத்தம்பியை திரும்பவும் மறுபிரசுரம் செய்துதான் பார்வை என்ற சஞ்சிகையை நடத்தப் புறப்பட்டேன். உள்ளூர் விடயங்கள் சிலவற்றையும் இலங்கையில் இருந்து சரிநிகர் அரவிந்தன்

போன்றவர்கள் அனுப்பிய ஆக்கங்கள் சிலவற்றையும் இட்டு அப்பப்போ சிறிதாக எழுதக் கூடியவர்களையும் தேடி அச்சஞ்சிகையை நடத்தினேன். அதை விநியோகிக்கும்போது தொடர்பானவர்கள்தான் ஜயகரன், ஆனந்தபிரசாத், குமார் மூர்த்தி போன்றவர்கள். இவர்களும் எழுதத் தொடங்கிய பின் மொன்றியல் மூர்த்தியின் வடிவமைப்புடன் சஞ்சிகையின் தரம் மாறுகிறது.

இப்படி ஒரு நாளில் 1987ல் பூட்டிக் கிடந்த தமிழர் ஒளி காரியாலயத்தில் நான் காத்துக்கொண்டிருந்த போது, மெல்லிய உடலுடன் ஒருவர் முழுசிக் கொண்டிருந்தார்.

“என்ன விடயமாக இங்கு காத்திருக்கின்றீர்கள்?” என்று அவரைக் கேட்டேன்.

‘இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் நடாத்திய படுகொலைகள் திகதி வாரியாக தொகுக்கப்பட்டு இலங்கையில் இருந்து தபாலில் வந்துள்ளது என்றும், அதை பல பிரதிகள் எடுத்து மக்களுக்கு விநியோகிக்க தமிழர் ஒளிக்கு வந்ததாக அவர் கூறி, அதற்கு உதவமுடியுமா?’ என்று அவர் கேட்டார்.

அதை நிச்சயமாகச் செய்யலாம் என்று கூறிய நான் “உங்களுடைய பெயர் என்ன? என்று கேட்டேன். “செழியன்” என்று கூறினார்.

“மரணம் கவிதை எழுதிய செழி யனா?” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டேன். “ஆம்” என்று சொன்னார்.

‘ஒரு கையில் பேனாவும், மறுகையில் ஆயுதமும் வைத்திருந்த கவிஞர்’ என்று நாங்கள் பாரிசில் சொல்லித்திரிந்த கவிஞரை சந்தித்தது சந்தோசமாக இருந்தது. அதில் இருந்து பார்வையில் அவரும் எழுதத் தொடங்கினார்

‘தற்போது காலம் நடத்துகிறீர்கள். ஆனால் பார்வை தந்த பிரமிப்பு இதில் இல்லை. அதற்கு கனடா தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியமான இடம் உண்டு’ என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். நான் அவ்வாறு நினைக்கவில்லை. அதில் பெரும்பான்மை யானவை மறுபிரசுரங்கள் தொடர்ச்சியாக நான் பதினைந்து இதழ்களைச் செய்திருக்கிறேன். அதில் பின்பு ஒரு சிக்கல் வருகிறது.

பார்வைக்கு ஆனந்தபிரசாத் ஒவ்வொரு முறையும் கவிதை தருவார். அவர் ஒரு தமிழ் நிகழ்ச்சிக்கு செல்கையில் ஏதோ பிரச்சனையில் தமிழர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அடிபட்டு மண்டை உடைபட்டுக் கொண்டனர்;. இது எந்தக் காலம் என்றால், மொன்றியலில் உலகத் தமிழர்கள் நடாத்திய நிகழ்ச்சியில் மது போதையில் சென்றவர் களுக்கும் உலக தமிழர்களுக்கும் பிரச்சனை நடந்து, அது பற்றி மொன்றியல் மூர்த்தி ‘உலகத் தமிழருக்கும், உலகத்தில் இல்லாத தமிழருக்கும் அடி தடி’ என்று எழுதிய நாட்களாகும்.

ஆனந்தபிரசாத்துக்கு அங்கே அவர்கள் அடித்துக் கொண்டது மிகவும் கவலையாக இருந்தது. அதை கருவாக வைத்து “கடராம் வென்றபின்’ கடல்கடந்து வந்தாலும் பண்டைதமிழரின்பாரம்பரியங்கள் மண்டை உடைப்பதால் மகத்துவம் பெறுகிறது, ‘சந்திரமண்டலத்திற்குப் போனாலும் தமிழன் அடித்துக் கொள்ளுவான்’ என்று கருத்துப்பட ஒருகவிதை எழுதினார். அந்தக்

கவிதை பிரதியாக பார்த்த தமிழர் ஒளியைச் சார்ந்த ஒருவர் உலகத்தமிழர் அமைப்பிடம் சென்று உங்களுக்கு எதிராக ஒரு சஞ்சிகை வருகிறது என்று கூறியிருக்கிறார். இவருக்கு பார்வையில் இருந்து என்னை வெளியேற்ற வேண்டும் என்று ஒரு திட்டம் இருந்தது.

உண்மையில் உலகத் தமிழருக்கு இது பற்றித் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் கவிதை வாசித்ததும் இல்லை. உலகத் தமிழர், தமிழர் ஒளியுடன் தொடர்பு கொண்டனர். தமிழர் ஒளி பொறுப்பானவர் என்னிடம் , “அந்தக் கவிதையை எடுத்து விட்டு பார்வையை வெளியிடுமாறு” என்று மன்றாடினார். நானோ அவ்வாறு எடுக்கமுடியாது என்று கூறிவிட்டு, எனக்கு பார்வைக்காக எல்லா உதவிகளும் செய்த ராஜவும் அதை விட்டு வெளியேறி விட்டோம்.

■ ரொறன்ரோவில் அப்போது நிலைமை எப்படி இருந்தது? உங்கள் முயற்சி களையெல்லாம் முதலிலிருந்து நீங்கள் ஆரம்பிக்கவேண்டி இருந்திருக்குமே!

ரொறன்ரோவுக்கு வருகிற காலமும் கிட்டத்தட்ட இந்திய அமைதிப்படை இலங்கையில் இருந்ததும் ஒரே காலம் என நினைக்கிறேன். ஆனால், அங்கிருந்து வந்தவுடன் ரொறன்ரோ சூழல் பெரிய அதிர்வாக இருந்தது. எல்லோரும் இரண்டு, மூன்று வேலை என்றிருந்தார்கள். காசு உழைச்சு ஒரு மனிசனாக வேண்டும் என்று சுற்றிவர உள்ள உறவுகளின் புத்திமதி சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்கள். எனக்கு இப்படி இருப்பது என்பது கடினமாக இருந்தது. அவ்வேளை சில நண்பர்களின் தொடர்பு ஜயகரன் ஊடாக கிடைத்தது.

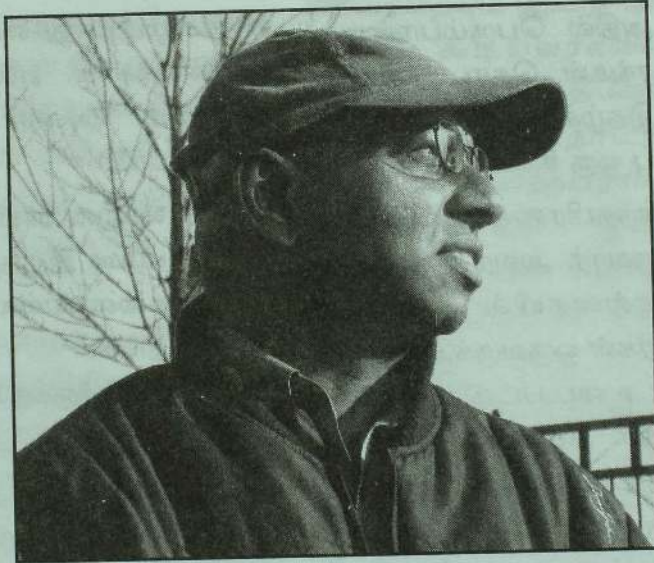
வெலஸ்லி அன்ட் பார்லிமென்ட் சந்திப்பில் உள்ள தொடர்மாடிக் குடியிருப்பில் அப்பொழுதான் கண்டாவிற் கு புதிதாக வந்திருந்த அந்த இளைஞர்கள்

சிலரைச் சந்தித்தேன். மிகவும் உற்சாகமாக இருந்தது. பல இளைஞர்கள் அப்பொழுதான் புதிதாக வந்து தாங்கள் நாட்டை மறக்க இயலாது, ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு நாங்கள் வயது மூத்தவர்களாக தெரிந்திருக்கலாம். எங்கள் சொல்லை கேட்கக்கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். ஏதாவது செய்வம் ஆனால் எல்லாம் புத்தகம், கலை இலக்கியங்களுக்கூடாகவே செய்வோம் என நான், குமார் மூர்த்தி போன்றோர் முன்வைத்ததை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பின்னர் குமார் மூர்த்தி, செழியன் போன்றோரையும் இவர்களுடன்

இணைத்தேன். என்ன செய்வோம் என்ற தற்கு நான் தேடல் என்றொரு சஞ்சிகை செய்வோம் என்றேன். உண்மையில் அவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரிந்திருக்கவில்லை. செய்வம் அண்ணே, காசு பிரச்சினையில்லை என்றார்கள். எங்கே அச்சடிப்பது என்றால் அச்சகத்தில் கொடுத்து அடிப்

போம் என்றார்கள். அச்சகத்தில் தமிழ் எழுத்தில்லையே என்றேன். அப்ப என்ன செய்யலாம் என்றனர். தமிழ் தட்டச்சு இயந்திரம் வாங்க வேண்டும் என்றேன். சம்மதித்தார்கள். ஒரு கிழமையில் இந்தியாவில் இருந்து அது வாங்கப்பட்டது. எப்படி தட்டச்சு செய்வதென்றே தெரியாது.

திடீரென ஒரு கடைக்குப் பின்னிருந்த கராஜ் ஒன்றை வாடகைக்குப்பெற்று ஒரு வாசிகசாலையை தேடகம் என பெயரிட்டு ஆரம்பித்தார்கள். இது சரியாக அமிர்தலிங்கம் இறந்த அந்தக் கிழமைதான் நடந்தது.

தமிழர் விடுதலையை ஆதரித்து விடுதலைப் புலிகள் சாரா, விடுதலைப் புலிகளை விமர்சிக்கும் அமைப்பு உலகத்தில் முதல்தடவை நிறுவனரிதியாக ஆரம்பிக்கப் படுகிறது.

அந்தக் கிழமைதான் இதற்கு எந்த சம்பந்தமும் இல்லாது இன்னொரு விடயம் நடைபெற்றது. வெலஸ்லி அன்ட் பார்லி மென்ற் சந்தியில் தாயகம் என்ற சஞ்சிகையை சிறுவன் ஒருவன் விற்பனை செய்துகொண்டிருந்தான். அதுதான் நான் நினைக்கிறேன் கனடாவில் முதலில் கண்ணியில் ரைப் செய்து வெளிவந்த தமிழ்ப் பத்திரிகை. அப்போதுதான் இது நல்ல விடயமாயி

ருக்கிறதே என அந்த ஆசிரியரைத் தொடர்பு கொண்டோம். அவர்தான் ஜோர்ஜ். பின் அவரின் உதவியுடன் தேடலையும் அச்சாக்க எண்ணி தேடலின் ஆசிரியர் குழுவில் நான், ஜயகரன், செழியன் இணைந்தோம்.

ஜோர்ஜினுடைய ஆதரவு எங்களுக்கும் எங்கள் ஆதரவு அவருக்கும் கிடைக்கிறது. ஜோர்ஜ் இங்கிருக்கும் தமிழ்ச் சூழலுக்கு ஒரு முக்கிய காரணி. ஜோர்ஜிற்கு நல்ல தொழில்நுட்பம், ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தது. ஒரு சுதந்திரமான பத்திரிகை கொண்டு வர வேண்டும் என்ற ஒரு விருப்புத்தான் இருந்தது. ஆனால் அப்பொழுது இருந்த சிலர் அவரைச் சினமூட்டி அவரை ஒரு புலியெதிர்ப்பாளராக உருவாக்கி விட்டார்கள். எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அவருக்கு கலை, இலக்கியத்தில் பெரிய ஆழம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை,

ஆனாலும் ஒரு சுயசிந்தனை யாளன். ஒரு விடயத்தை எழுதினால் அதை மிக அழகாக எழுதுவார். ஆசிரிய தலையங்கம் எழுதினால் மிக அருமையாக இருக்கும். பைபிளில் ஒரு வசனம் வருகிறது, 'ஞானிகளுக்கும் விவேகிகளுக்கும் மறைத்து அவர் சிறுவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தினார்' என. யோசித்துப் பார்த்தால் நாங்கள் எவ்வளவு தான் புத்தகங்கள் வாசித்தாலும் இவையெல்லாம் எங்களுக்கு வருவதில்லை. ஆனால் ஜோர்ஜ் நிறைய வாசிப்பு இல்லாமலே சுயசிந்தனையில் எழுதுவ தென்பது சிறப்பே. ஜோர்ஜிடம் இருந்தது ஒரு நேர்மை. இது அன்றைய நான் சந்தித் ஜோர்ஜ். ஆனால் அந்த வீச்சில் வந்திருந்தால் இன்று ஒரு நல்ல படைப்பாளியாக அவர் இருந்திருப்பார்.

இந்தப் பக்கம் நிறைய உற்சாகமான, மானிட நேயத்தை விரும்பிய இளைஞர்கள், நியாயமாக நடத்தல் வேண்டும் என விரும்பியவர்கள், இதைக் கலை, இலக்கிய ஈடுபாடு என்று நான் கூறமாட்டேன், இவ்வாறான போக்குள்ளவர்கள் இத்தேடகத்தை உருவாக்கி ஒரு மாற்றுக் கருத்தினது (இன்று அது சலிப்புற்ற வார்த்தை) அமைப்பாக்கினார்கள். 89ல் உலகத்துத் தமிழ் சமூகத்தினிடையில் எங்குமில்லாத ஒரு மாற்றுக் கருத்து மையம். மூன்று பத்திரிகைக்குப் பின் என்னை மெதுவாக வெளியேற்ற முனைந்தார்கள். ஏனெனில் நான் இலக்கியத்திற்கு முன்னுரிமை கொடுத்தேன். ஏனைய விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறே னில்லை. இலக்கியத்தால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது என்ற எண்ணம் அவர்களுக்குள் ஓடியிருக்கவேண்டும். அதைக் குறிப்பாக அறிந்து நானும் பின்னர் செழியனும் மெதுவாக தேடலைவிட்டு வெளியேறுகிறோம். அதுதான் உண்மை.

எனக்கு கலை, இலக்கியம்தான் முக்கியமானது. அதிலும் தீவிரஇலக்கிய தளத்தில் சிறுபத்திரிகை போன்ற தளமுடாக முதலில்

சிறிதளவு மாற்றத்தையும் அதனூடு சமூகத்தில் பெரிய மாற்றத்தையும் கொண்டுவருதல் எனும் எண்ணத்தில் 'காலம்' சஞ்சிகையை வெளியிட முயற்சித்தேன். அது தொடர்பான வேலைகளிற்கு நாட்டைவிட்டு வெளியேறி கிட்டத்தட்ட ஒன்பது வருடங்களின் பின் நான் இலங்கைக்கு செல்கிறேன். அவ்வேளை இந்தியாவில் தங்கவேண்டியிருந்தது. இந்தியாவில் சி.மோகன் என்ற விமர்சகரின் உதவியோடு 'காலம்' என்ற சஞ்சிகையின் முதல் இதழ் 1990ல் இந்தியாவில் அச்சாகியது. அதில் இலங்கையில் இருந்து கிருஸ்ணகுமார், கனடாவிலிருந்து குமார் மூர்த்தி, தயாபரன் என்று கூறப்படுகிற குமரன், செழியன், நான் என பலரின் விடயங்களைத் தாங்கி அது வெளிவந்தது. இலங்கைக்கு பொறுப்பாக குகமூர்த்தியும், பாரிசுக்கு சபாலிங்கமும் பொறுப்பாக இருந்தனர். இருவரும் இப்போ உயிருடன் இல்லை.

■ 'பார்வை' தன் சாத்தியப்பாடுகளை இழந்துவிட்டதாக ஏன் கருதினீர்கள்? அவ்வாறு கருதவில்லையெனில் காலம் என்ற பெயர் பார்வையைவிடவும் இறுக்கமான உள்ளடக்க அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்கிறதாக நினைத்தீர்களா?

உண்மையாக காலத்தைப் பிரதிபலிப்பது இலக்கியம் என்பதால் வைத்தேன். அதன்பின்னர் தாஸ்தாயெவ்ஸ்கி காலம் என்ற பத்திரிகையை வைத்திருந்ததையும் அறிந்தேன். இலக்கியத்தை முக்கியப்படுத்துவதற்காக இந்தப் பெயரில் இவ்விதழைக் கொணர்ந்தேன். 90ம் ஆண்டில் இரண்டு இதழ் வெளிவந்தது. இன்றுவரை 33 இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன.

■ செறிவான இலக்கிய முயற்சிகளிலிருந்து கனடாவில் இருந்த தீவிர தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் அக்கறைகளை இயக்க அரசியல் ஊறுபடுத்தியதான ஒரு அபிப்பிராயம்

இருக்கிறது. தேடகத்தின் முடக்கம் இதன் உதாரணமாக சொல்லப்படுகிறது. இது அப்படித்தானா என பல அபிப்பிராய பேதங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. அதன் கூரிய அரசியல் நிலைப்பாடுதான் ஒருபோது தீவிர படைப்பாளிகளின் மையமாக இருந்த அதன் சரிவை விரைவுபடுத்தியது என்பதில் உள்ள உண்மை என்ன?

இப்படியொரு கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்வதைவிட இதை இவ்வாறு பார்க்கலாம். ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாறுதான் இப்படித் தொடர்ந்தது எனலாம். ஏனெனில் இலங்கையில் இலக்கியம் என்று சொல்லப்பட்டது அல்லது வலியுறுக்கப்பட்டது இவ்வாறுதான் இருந்தது. அதாவது அரசியலுக்குத்தான் இலக்கியம் இருந்தது. அதை அழகாக கூறினாலும் அதாவது சமூகவிடுதலைக்கு இலக்கியம் பயன்பட வேண்டும் என்று கூறினாலும் அதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் இதையும், எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறேன். எமது ஈழத்தமிழ் இலக்கியப்போக்கு இதுதான். சமயம் எவ்வாறு இலக்கியத்தைப் பாவித்ததோ, இன்று விடுதலைக்காக அல்லது விடுதலைக்கு எதிராக வேறு பலதிற்காகவும் இலக்கியத்தைப் பாவிக்கிறோம். இலக்கியம் என்பது வேறு ஒரு விடயம் என்பதை ஒருவரும் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. இலக்கியத்தில் அரசியல் வரலாம், இலக்கியத்தில் இயக்கங்கள் பற்றி வரலாம், இலக்கியத்தில் விடுதலைபற்றி வரலாம் ஆனால் இலக்கியம் என்பது வேறு ஒன்று என்பதை ஒருவரும் விளங்கிக் கொள்வதில்லை. தமிழில் இருக்கும் ஒரு பெரிய குறை இது. இதுவே காலத்தின்மீது வைக்கும் கேள்விக்கும் ஒரு பதிலாக இருக்கும்.

தேடகம் ஒரு முக்கியமான முயற்சி.

ஆனால் தேடகத்தில் என்ன பிரச்சினை என்று கூறினால்க் கலை இலக்கிய மன்றம் என்று வைத்ததற்கு நானும் ஒரு காரணம். ஆனால் உற்சாகத்தினால் தாங்கள் ஏதோ பெரிதாகச் செய்யலாம் என்ற எண்ணத்தில், இருந்த பெயர் பொருத்தம் காணாது என்பதாக அதை மாற்றி 'தமிழர் வகைத்துறை நிலையம்' என்ற பெயரை வைத்தனர். நாலுபட்ட கருத்துள்ள, வெவ்வேறு இயக்கங்களில் இருந்து மனவருத்தப்பட்டு வந்தவர்கள் ஒரு பொதுக்கருத்துக்காக பணிபுரிகையில் சில முரண்பாடுகள் ஏற்படவே செய்யும். இங்கும் அவ்வாறே ஏற்பட்டது.

■ தேடகம் தன் தோற்ற நியாயத்தை நிறைவேற்றவில்லை என்கிறீர்களா?

தேடகத்தின் சாதனைகள் பல இருக்கின்றன. அதன் அதிமுக்கியமான செயற்பாடுகள் தேடல் என்ற பத்திரிகையை வெளியிட்டது, ஒரு மாற்றுக் கருத்து மையத்தை நடத்தியமை, தமிழருக்கான நூலகத்தை ஏற்படுத்தியமை, நவீன நாடகத்தின் தொடக்கத்தை ஆரம்பித்தமை, தேடல் பதிப்பகத்தை நடத்தியமை. சேரன், வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் போன்றோரின் கவிதை நூல்களை அது வெளியிட்டது. இவற்றை விட முக்கியமானது அந்தந்த நேரத்தில் எது முக்கியமோ தனது மனதிலுள்ள விருப்பு வெறுப்புகளை ஒத்திவைத்துவிட்டு பொது நன்மைக்காக செயற்பட்டமை. உதாரணத்திற்கு இந்தியன் ஆமி இலங்கைக்குச் சென்றிருந்த பொழுது முழுமையாக அதை எதிர்த்து தமிழரின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காக குரல்கொடுத்தது. தேடகம் நிறுவனமாக இயங்கியது. விடுதலைப் புலிகளின் கருத்துக்குள் இல்லாவிடினும் விடுதலைப் புலிகளின் அமைப்பைச் சேர்ந்த எவரும்; தங்களைக் காட்டிக் கொடுத்ததாகக் கூறமுடியாத அளவுக்கு தேடகத்தின் பின்னணியில் நேர்மை இருந்தது.

மனிதநேயப் பண்பிருந்தது. ஆனால் இடைக்காலத்தில் தேடகத்தினுள் இணைந்த வேறுபல புதியவர்கள் அதைக் கைப்பற்றி பிரச்சனைப்பட்டு இன்று மீளவும் அது பழைய இடத்திற்கு வந்துள்ளது.

■ இன்று அவர்களின் செயற்பாடு எப்படி இருக்கின்றது?

பழைய இடத்துக்கு வந்ததும் அவர்கள் செய்த முதல்வேலை விடுதலைப்புலிகள் மீதான தடையைப் பற்றிய விவாதத்தை முன்னெடுத்தமை. இன்றுவரை அந்த நேர்மை தொடர்கிறது. ஆனால் இதை கனடாவில் விடுதலைப்புலிகளோ வேறு யாருமோ செய்யவில்லை. இன்றைக்கும் அவ்வாறான நேர்மையான செயல்பாடு இருந்திருக்கா விட்டால் தேடகம்தான் சிறீலங்கா இனவாத அரசின் இயங்கும் மையமாக அமைந்திருக்கும்.

■ தொண்ணூறின் இறுதியிலிருந்து ஒரு புதிய வாசகப் பரப்பு உருவானதாகக் கொள்ளமுடியும். பிரதியை வாசித்து அதன் கட்டுமானத்தை, கருத்தைக்

கட்டுடைத்த போக்கினை வாசக விமர்சனமாக அது இத் தீவிர வாசகப் பரப்பு ஏற்றுக்கொண்டது. படைப்பாளியை முற்றுமுழுதாக படைப்பிலிருந்து அந்நியமாக்கியது. ஆசிரியன் இறந்துவிட்டான் என்றது பின்நவீனத்துவ இலக்கியக் கோட்பாடு. இது ஒரு நவீன இலக்கியக் கோட்பாடாக சஞ்சரிக்க ஆரம்பித்த வேளையில் பதிப்பு முறையும் மாற்றம் கண்டது. ஆனாலும் அதுவே ஒரு அசுரப்

பிறவியாக வளர்ந்து பதிப்பகத்தின் சர்வாதிகாரமாக உருவாகியிருப்பதாகச் சொல்லமுடியும். அதனால்தான் காலம் பதிப்பகத்தைத் தொடக்கினீர்களா?

ஆனந்த பிரசாத் நான் சந்தித்த நல்ல கலைஞன். காலம் ஆரம்பிக்கும்போது 100 டொலர் தந்து தானும் அதில் இணைந்தவர்;. அப்போது காலத்தில் இருந்தது நான், ஆனந்தபிரசாத், செழியன், குமார் மூர்த்தி. பின் ஆனந்தபிரசாத்தும் செழியனும் விலகிவிட்டனர். ஆனந்தபிரசாத்தின் கவிதைகளில் எனக்கு விருப்பம். மிக இலகுவான, நையாண்டியான, சந்தத்துடனான கவிதை. அதை தமிழ்நாட்டில் யாரும்

வெளியிடப்போவதில்லை. அதனால் சி.மோகனிடம் கேட்டு 'அகதியின் பாடல்' என்ற அவரது கவிதைப் புத்தகத்தை வெளியிட்டேன்.

இரண்டாவதாக மூர்த்தியினது புத்தகம். பின் மகாலிங்கத்தின் சிதைவுகள். காலம் 6 மகாகவி சிறப்பிதழாக செய்யதேன். பின் யாழ்ப்பாணத்தான் யாழ்ப்பாணத்தானைச் செய்கிறேன் என்றில்லாமல் இருக்க நீலாவணன் சிறப்பிதழ் செய்தேன். அவ்வேளை எஸ்.பொவிடம் நல்ல கட்டுரை

ஒன்று எழுதித் தரும்படி கேட்டேன். அப் போது எஸ்.பொ அதை மித்ர பதிப்பகத்தின் ஊடாக புத்தகமாக போடுவதாகவும் குறிப்பிட்டளவு பணம் தரும்படியும் கேட்டிருந்தார். இவ்வாறாக இவ்வாறாக காலம் பதிப்பகத்தின் ஆரம்பம் இருந்தது.

எனக்கு எப்பவுமே ஒரு பதிப்பகம் நடத்தவேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்க வில்லை. அது இன்னமும் சுமையானது. இந்த இலக்கிய வேலைகளால் நான் பெற்ற அனுபவம் நிறைய. இலக்கியத்தின் தீவிர பக்கத்தில் இயங்குகிறோம். வெளியிலும் மதிப்பில்லை.

அவ்வாறே வீட்டிலும் மதிப்பில்லை. நல்லதாகவோ, கெட்டதாகவோ ஒரு குறிப்பிட்ட சிலருக்கு அறிமுகமாய் இருக்கின்றேன். நான் ஜீவனோபாயத்துக்காக வேலைசெய்து கொண்டே கிட்டத்தட்ட 20 வருடமாக இயங்குகிறேன்.

இது ஒரு வரமா சாபமா என்று தெரியாமல் ஒரு விடயம் நடந்துகொண்டே இருக்கிறது. இங்கு காலத்தில் எழுதும் மெலிஞ்சி முத்தன் என்ற கவிஞன் கூறுவதுபோல் 'நான்கு பக்கத்திலும் கடனால் சூழப்பட்டு' என்பதாகத்தான் நிலமை இருக்கிறது. 'கெழுறு பிடித்த கொக்கு மாதிரி' என்ற பழமொழிபோல விழுங்கவும் ஏலாது துப்பவும் ஏலாது. இது மனவருத்தமல்ல. இயல்பைக் கூறுகிறேன் நீங்கள் ஏன் விடியப்புறம் எழுந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என யோசிப்பேன். இந்த வயதிலும் உங்களால் அதை விடமுடியாது இல்லையா? அதுதான். இலக்கியம் இல்லையென்றால் வாழ்க்கையின் யில் ஒன்றும் இல்லையென்பது மாதிரி.

■ வாழும் தமிழ் தமிழ் புத்தகக்; கண்காட்சி பற்றி..

சிறியளவில் வீட்டில் நூல்களை வைத்திருந்த என்னை குகன், நவரஞ்சன்,

எல்லாளன் போன்றவர்களின் உற்சாகத்தில் பெரும் எடுப்பில் வாழும் தமிழ் புத்தகக் கண்காட்சி 1991 ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஏறத்தாள இருபது வருடங்களாகிவிட்டது. வருடாந்தம் குறைந்தது ஒரு புத்தகக் கண்காட்சியாவது நிகழுகின்றது. நல்ல புத்தகம் நல்ல மனிதனை உருவாக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்காமல் நல்ல புத்தகங்களை அறிமுகம் செய்து ஒரு அறிவார்ந்த சூழலை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று ஆரம்பித்த முயற்சி. இன்று வியாபாரி என்ற பெயரை சம்பரித்துக் கொடுத்துள்ளது. ஆரம்பத்தில் குடும்பத்தின் உதவி கிடைத்தது. பின்னர் இது ஒரு லாசுத்தனமான வேலை என்று அவர்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள். சும்மாவோ, பணத்திற்காகவோ ஒரு போதும் கொடுக்க முடியாத ஆயிரக் கணக்கான புத்தகங்கள் பெட்டிகளுக்குள் கிடக்கின்றது.

ஒவ்வொரு முறையும் நண்பர்களையே வருத்துகின்றேன். கண்காட்சி முடிய நண்பர் மயில் சொல்வார் "அண்ணை இருபது பெட்டி கொண்டுவந்தனாங்கள் இப்ப இருபத்தி ஒரு பெட்டி இருக்கின்றது" என்று. ஆனாலும் ஒவ்வொரு முறையும் இரண்டு புதியவர்களாவது வருகின்றார்கள். இந்த முயற்சியை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக வாசிக்காவிட்டாலும் புத்தகம் வாங்கும் நண்பர்கள் இருக்கின்றார்கள்.

■ காலத்தை புலம்பெயர்ந்தவர்களின் பத்திரிகையாக நடத்துகிறீர்களா?

உண்மையில் எனக்கு அவ்வாறான எண்ணம் இல்லை. நாம் புலம்பெயர்ந்து இருப்பதால் அவ்வாறு எண்ணத்தோன்றும். ஆனால் நான் இதை ஒரு தமிழ் இலக்கியப் பத்திரிகையாகவே பார்க்கிறேன். தமிழ் இலக்கியப் பத்திரிகையிலும் ஒரு சிறு பத்திரிகையாகவே பார்க்கிறேன். ஈழத்து இலக்கியகாரர்களில் முக்கியமானவர்கள் என வாயால் சொல்லாது எழுத்தால் காட்ட

வேண்டும். அதற்கு எல்லோரும் பார்க்கக் கூடிய தளத்தில் அவர்கள் எழுத்தை வரச்செய்தல்வேண்டும். எங்கள் படைப்புகள் நல்லதோ இல்லையோ இந்தியாவில் கிடைப்பது கடினம். இது இந்தியாவின் ஒரு அராஜகப் போக்கே தவிர வேறொன்றும் இல்லை. அங்கிருந்து படைப்புகள் இங்கே வரும். ஆனால் இங்கிருந்து படைப்புகள் அங்கே செல்வதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக தெணியானின் படைப்புகள். தெணியான் பற்றி யாரும் பேசியது கிடையாது. தெணியானின் செயற்பாடுகள் பற்றி யாருக்கும் தெரியாது. தெணியானின் எழுத்துக்கள் செயற்பாடுகள் பற்றி ஜெயமோகனின் கட்டுரையோடு, வெங்கட் சாமிநாதனின் கட்டுரையோடு, அசோக மித்திரனின் கட்டுரையோடு இணைத்து நான் வெளியிடுகிறேன். அப்போது 'ஓ இவர் ஒரு முக்கியமான படைப்பாளி அல்லது இல்லை' என அறிகின்றனர்.

வாயால் மட்டும் நாங்கள் திறம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது. தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்கள் பெரிதாக எங்களை ஒதுக்கவில்லை. சில மனக்குறைகள் இருக்கின்றன. அதாவது, ஈழத்தவர்களின் மொழி விளங்கவில்லை என்பது. கி.ரா. வின் இரண்டாவது கதையிலேயே எனக்கு அவரின் கரிசல் மொழி பிடிபட்டது. ஆனால் இன்றுவரையிலும் ஈழத்தமிழ் கொஞ்சம் கடினமாத் என்று சொல்வது எரிச்சலூட்டுவதாகும். இதைத் தவிர, கைலாசபதியை இன்றுவரை தலையில் வைத்துக் கொண்டாடுகிறார்கள். டானியலை ஒரு பகுதியினர் போற்று கிறார்கள். தலித்தினுடைய முதல் எழுத்தாளர் என்கிறார்கள். மு. தளையசிங்கத் துக்கு பெரிய வாசக வட்டமும், அவரை ஒரு தத்துவவாதியாக ஏற்றுக்கொள்பவர்களும் அங்கே உள்ளனர். பாரதி, புதுமைப்பித்தன் போன்றோரை மிஞ்சியவர் என்று

கூறுபவர்கள் உள்ளனர். கைலாசபதிதான் தமிழ்மொழியில் சமுதாயத்துக்கும் மனி தனுக்குமான உறவை இலக்கியத்தில் விஞ்ஞானபூர்வமாக விளங்கிக் கொண்டவர் என்கின்றனர். தமிழ்நாட்டில்தான் கூறு கிறார்கள். சிவத்தம்பியை மிகப்பெரிய குருவாக ஏற்றுக் கொள்பவர்கள் உள்ளனர். இன்று சோபா சக்தியும் முத்துலிங்கமும் விற்பனையில் மிகப்பெரிய இடத்தில் உள்ளார்கள். இதிலெல்லாம் எங்களை ஒதுக் கியுள்ளார்கள் என்று எங்கும் காணமுடியாது.

திரும்ப திரும்ப என்னைக் காணும் போதெல்லாம் இது புலம்பெயர்ந்த இலக்கியம் இல்லை, இது தமிழ்நாட்டு இலக்கியம் என்போர் உளர். நான் எங்கும் இதை ஒரு புலம்பெயர்ந்த ஏடு என குறிப்பிடவில்லை. இது ஒரு தமிழ் இலக்கிய ஏடு. அவ்வளவே.

அந்தடிப்படையிலேயே நான் பார்க்கிறேன். ஆனால் நான் பிறந்த நாட்டின் எழுத்தாளர்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்பதில் எனக்கு வேறு கருத்துக்கிடையாது. சில வேளைகளில் நாங்கள் அவர்களை அறிந்திருக்கவில்லை. அதற்காக சில வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் சிலதைச் செய்வது. நான் எஸ்.பொ.வுக்கு, ஏ.ஜே.க்கு, டொமினிக் ஜீவாவுக்கு, பத்மநாப ஐயருக்கு என இவர்களை அட்டைப்படமாக இட்டுத் தான் இந்தியாவில் இப்புத்தகங் களைச் செய்கிறேன். இப்பெயர்களை சிலவேளை இந்தியாவில் சிலர் கேள்விப் பட்டிருக்க மாட்டார்கள். புலம்பெயர்ந்து வந்து ஸ்காபுரோவுக்கோ, அல்லது மார்க்கத்துக்கோ மட்டும் ஒரு புத்தகம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கில்லை. நான் ஒட்டுமொத்த தமிழ் என்றே பார்க்கிறேன்.

■ நாடகம், கூத்து இவற்றில் உள்ள உங்கள் ஆர்வம் பற்றிக் கூறுங்கள்!

உண்மையில் இவைபற்றி படித்ததோ, எந்தப் பின்னணியோ எனக்கு இருந்த தில்லை. பார்த்த அநுபவங்களே உண்டு. இங்கு 'நிரபராதிகளின் காலத்தை' இயக்கினேன். பின்னர் ஒரு அபத்த நாடகத்தை இயக்கினேன். அதுவும் வெற்றியாக வரும்போது தேடகம் நூலகம் எரிந்ததால் அது இடைநின்றது. அதன்பின் மகாலிங்கத்தின் 'சிதைவுகள்' வெளியீட்டின் போது 'விட்டுவிடுதலையாகி' எனும் நாடகத்தை காலத்துக்காக புராந்தகன் செய்தார். பின் காலத்துக்காக ஞானம் லம்பேர்ட் மூலம் 'நிராபதிகளின் காலத்தை யும், ஜயகரன் மூலம் மூர்த்தியின் 'சப்பாத்து' சிறுகதையையும் நாடகமாக்கினேன்.

'மனவெளி' எனும் அமைப்புக்கான முயற்சியின் ஆரம்பம் எங்கள் வீட்டில்தான் உருவாகியது. இருந்தும் இரண்டாவது கூட்டத்தோடு நான் அங்கு செல்லவில்லை. மனவெளி நன்றாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. நாடகத்துக்கு பெருந்தொகையான பார்வையாளர்களைக் கொண்டுவந்ததில் மனவெளிக்குப் பெரும் பங்கிருக்கிறது.

நாட்டுக் கூத்துபற்றி சிறுவயது முதலே வாசிப்பறிவும், பார்த்தறிவும் எனக்கிருந்தது. அதிலிருந்து இங்கு நடைபெற்ற ஒரு மனிதஉரிமைகள் மாநாட்டில் இலங்கையில் இருக்கும் இசையை மையமாக வைத்து நாட்டுக் கூத்து வடிவில் ஒரு நாடகம் செய்தேன். அது மிகவும் தோல்வியடைந்தது. அதன்பின் இலங்கையில் ஒரு அண்ணா வியாரைத் தொடர்புகொண்டு அங்கிருக்கும் நாட்டுக் கூத்து இராகங்களைத் தொகுத்து கொஞ்ச காசு செலவுசெய்து தென்மோடி நாட்டுக்கூத்தில் இருக்கும் பா வகைகளை வைத்து ஒரு இறுவட்டு வெளியிட்டேன். அதன் பின் கட்டபொம்மன் கூத்து, நான் நினைக்கிறேன் ரொறன்ரோவில் நடைபெற்ற தென்மோடி நாட்டுக்கூத்தில் மிகமுக்கியமானது, இவை இரண்டும்தான் நான்

கூத்தென்ற வகையில் செய்தவை. என் நண்பர்கள் நெஜி, அன்ரன் போன்றவர்கள் இக் கூத்துக்களைச் செய்வதற்கு மிகுந்த உதவி புரிந்தார்கள்.

விருப்பிருக்கிறது ஆனால் அவை இங்கிருக்கும் சூழலில் பெரும் வேலைகள். கூத்தென்பது மிகவும் கடினமான விடயம். எங்கள் ஊர்களில் ஆடியில் கூத்தென்றால் தை மாதத்திலேயே கொப்பி போடுவர்கள். ஆறு மாதம் பழகுவார்கள். கூத்தென்றால் ஆடவேண்டும், பாடவேண்டும். அத்தோடு பாட்டும். இசையும் அதனுள் ஒரு கதையும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் இங்கே அவை கடினம். இங்கே இவை எடுபடவும் மாட்டாது. ஒன்று, இது புதிய தலைமுறை. மற்றது, தென்மோடிக் கூத்து கத்தோலிக்க பின்னணியுள்ள கலை. அதை இங்கே வந்து கொக்குவில், கோண்டாவில் மக்களுக்கு போட்டுக் காண்பிக்க முடியாது. ஏனெனில் அவர்கள் தென்மோடிக் கூத்துப்பற்றி எந்தப் பரிச்சயமும் இல்லாதவர்கள். கர்நாடக இசையைக் கேட்பதென்றால் கொஞ்சமாவது பரிச்சயம் வேண்டும். அவ்வாறே நாட்டுக் கூத்தும். கேட்ட பரிச்சயம் இருக்க வேண்டும். ஆனால் இவற்றை தொடக்கி வைத்தது என்றளவில் இன்று எனக்கு ஒரு திருப்தி இருக்கிறது.

■ இங்கேயுள்ள இன்றைய வாசகர்கள் பற்றி கூறுங்கள்.?

இங்கே பத்திரிகை, புத்தகம் விற்பதென்ற அளவில் பெரிதாக ஒன்றுமில்லை. ஆனால் யாரோ புதிது புதிதாக ஓரிருவர் வந்து கொண்டே இருப்பார்கள். நான் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது என்று நினைக்கையில் இரு இளைஞர்கள் வருவார்கள். அசோகமித்திரன் புத்தகம் இருக்கிறதா என்று கேட்பார்கள். ஆக இப்படித்தான் வலு குறைவாக, காலம் முழுக்க இருக்கிறது. தமிழ் பற்றி யோசிக்கும்போது எப்போது நாங்கள் மேன்மையடைந்திருந்தோம். எப்போது?

ஆனால் நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஏதோ புதுமை நடந்தது போல் ஒரு எட்டுப்போர் வருமிடத்தில் நாலுபேர் வராதுபோனால் யாரோ புதியவர்கள் வந்து செல்கிறார்கள். அவர்களால் நம்பிக்கை வருகிறது.

■ ஈழப்போராட்டம் பற்றி..

சூடு அடித்து விளைந்த களம் சூடுகாடாய் போனது என்று வில்வன்ரை பாட்டொன்று காதுக்குள் ஒலிக்கின்றது

எங்கள் ஊரில் ஒரு நொடி ஒன்றுஒருவர் சொல்வார்: 'தம்பி வருமென்றால் பயமாக்கிடக்கு. வந்தால்; பெரியசுகம்.' என்னவென்றால் பைத்தியம். அவ்வாறே மே 18ற்குப் பின் எனக்குதோன்றுகிற மனநிலை. எனக்கு கூத்துபற்றிய நினைவுதான் வருகிறது. கூத்தில் வந்து பார்த்தீர்களானால் ஒவ்வொருவராக வந்து சேர்வார்கள். 11 மணிக்குத்தான் நிறையும். விடிய மங்களம் பாடினால் எல்லோரும் எழுந்து சென்று விடுவார்கள். எங்கள் போராட்டமும் அப்படித்தான் இருந்திருக்கவேணும் கூத்து நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்த போது திடீரென மங்களம் பாடாமல் முடிவடைந்துள்ளது. இடியும் புயலும் வந்து கொட்டை கையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த கூத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டது. சனமெல்லாம் சிதறி ஓடிவிட்டது. நடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களும் தங்கள் ஒப்பனை கரையக் கரைய ஓடிவிட்டார்கள். ஒற்றைஅடி பாதையில் போன பிள்ளைகள் காலம் முழுக்க அவர்களை விமர்சித்து இருக்கிறோம் அழிய வேண்டும் என்று விரும்பியது இல்லை சொன்னதிற்சுக்காக வாழ்ந்தவர்கள் அதற்சுக்காக செத்தவர்கள் ஆனால் கூத்து திரும்ப போடத்தான் வேணும் வேறவகையில். மனிதன், தமிழன் என்ற வகையில் இது ஒரு கொடுமையான நிகழ்வு. எங்களுக்கு எங்கள் இயக்கங்கள்; பற்றி பல விமர்சனங்கள் உண்டு. குறிப்பாக ஆயுதங்கள் மாத்திரமல்ல. ஆயுதங்கள்

வந்தவுடன் எங்கள் பெடியளுக்கு வந்த அகங்காரம். தோல்விக்கு அது காரணமல்ல. தோல்விக்கு பல காரணங்கள். இன்று ஒரு கையறுநிலையில் உள்ளோம். எத்தனை இழப்புகள்! எங்கள் கிராமத்தை எடுத்துப்பார்த்தால் எத்தனை விதவைகள்! எத்தனை பேர் கடலில் சென்று காணாமல் போனார்கள்! இதுபற்றி கனக்க கதைக்கிற மனநிலையில்லை சேரனின் கவிதையொன்று காற்று வீசவும் அஞ்சும் ஓர் இரவில் நட்சத்திரங்களின் இடைவெளி என்ன வென்று திகைத்த ஒரு கணம் என்று தொடங்கி பொய்கைக் கரைகளில் அலைகளை பார்த்திரு என முடியும் இந்தளவொடு இதை விடுவோம்

■ வன்னி இலக்கியம் என்ற கருத்தாக்கமொன்று உருவாகி வந்துகொண்டிருந்தது. கவிதை மைய உணர்வு வெளிப்பாட்டு ஊடகமாக இருந்தது. இந்தக் கவிஞர்கள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

நிலாந்தன் நண்பன். கருணாகரன் ஒரு நவீன எழுத்தாளன். புதுவை இரத்தினதுரை மரபுசார்ந்த சந்தங்கள் கொண்ட எழுத்தாளன். அவரின் சில வரிகளை இரசித்துள்ளேன். ஆனால் கருணாகரன் நவீன கவிதையில் முக்கியமானவர். இன்றைக்கு அவர்கள் மிகப் பெரிய ஒரு வற்றாத கவலையையும் சூழலையும் அருபவித்து வருகின்றனர். அவர்கள் குறித்து பெரிய விமர்சனங்களையோ சரி பிழைகளையோ சொல்வதற்குரிய மனநிலை இப்போது இல்லை. பெரிய அவலப்பட்டுள்ளார்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்துள்ளார்கள். அவைபற்றி நான் கூறுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

■ பொதுவாக அலசப்பட ஒரு கேள்வி. இவ்வளவு அழிவு தமிழனத்துக்கு நடந்தும் அது பற்றி ஒரு படைப்பு வெளிவரவில்லையே என்பது.

இல்லை, அது வரும். அங்கிருந்தே நிச்சயமாக வரும். அதற்கான சூழல் தற்போது இல்லை எனலாம். ஆனால் நிச்சயமாக ஈழ அழிவுகள் குறித்த படைப்புகள் வெளிவரும். ஆனால் முப்பது வருட போராட்டம்பற்றிய படைப்புகளே இன்னமும் முழுமையாக, பெரிதாக வெளிவரவில்லை. சோபா சக்தி நன்றாக எழுதுகின்றார்.

வி.புலிகளை அழிப்பதற்கு எத்தனை விதமான விடயங்களைப் பாவித்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் தலித்தியம் பேசுவது வி.புலிகளை அடிப்பதற்கு; பெண்ணியம் பேசுவது விடுதலைப் புலிகளை அடிப்பதற்கு. தனிப்பட்டவகைப் பாதிப்புகளை மனதில் வைத்துக் கொண்டு வி.பு எதிராகப் பேசுவதால் முற்போக்கு என்று காட்டிக்கொண்டார்கள். இவையெல்லாம் மிகவும் கவலைக்குரிய விடயங்கள். இவர்கள் விடுதலைப் போராட்டத்திலும் இல்லை. தாங்கள் கூறும் தலித்தியத்திலும் நம்பிக்கை இல்லை. இவர்களின் முதல் எண்ணம் புலி எதிர்ப்புத்தான். நானும் எனது வரலாற்றில் புலிக்கு சார்பாக நடக்கவில்லை; தமிழ் மக்கள் விடுதலை சம்பந்தமாக நேசிக்கும் ஒருவன். புலிகள் இந்த விடயங்களில் அதாவது தலித்தியம், பெண்ணியம் போன்றவற்றில் இவைபற்றிக் கூறுபவர்களைவிட நன்றாகத்தான் இருந்துள்ளார்கள். அது கண்கூடாகத் தெரிகிறது. நிறைவாக என்றில்லாவிட்டாலும் இதுபற்றி பேசிய புலம்பெயர்ந்தவர்களைவிட நன்றாகத்தான் செய்துள்ளார்கள். முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால், தோல்வி வெற்றி என்றில்லை, போராட்டத்தை முன்னெடுத்தவர்கள் தங்கள் மக்களை நேசிக்கவில்லை. காந்திக்கும் பிரபாகரனுக்கும்சின்ன ஒற்றுமைகள் இருந்தன. இருவரும் மிகவும் நேர்மையானவர்கள், சரியான கடுமையானவர்கள்.

ஒருவரிடம் ஆயுதம் இருந்தது. மற்றவரிடம் அது இல்லை. காந்தி ஆயுதத்தை எடுக்காது விட்டதற்கு, அது வெள்ளையரை எதிர்ப்பதைவிட தமது மக்களுக்கே திரும்பக்கூடும் என்ற பயத்தில்தான் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

வேறுபாடு என்னவென்றால் ஈழத்தில் வி.புலிகளோ ஏனைய இயக்கங்களோ எந்த மக்களுக்காகப் போராட முற்பட்டார்களோ அம்மக்களை நேசிக்கவில்லை. நேசித்திருந்தால் போராட்ட வடிவம் மாறுபட்டிருக்கும்

■ பிடித்த எழுத்தாளர்கள்...

வெங்கட்சாமிதநாதன் ராமகிருஸ்ணன் நாஞ்சில்நாடன், முத்துலிங்கம் சோபாசக்திமிக முக்கியமானவர்கள். முத்துலிங்கம் எனது நண்பரும் கூட. சந்தித்தவர்களில் ஏ.ஜே யும், சுராவும் என்னை நிறையப் பாதித்தவர்கள்.

ஜெயமோகனில் எனக்கு பிரியம் அதிகம். தமிழில் மிகமுக்கியமான எழுத்தாளர். ஆனாலும் அவரின்; சில் எண்ணங்களில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. நான் 'பின்தொடரும் நிழலின் குரல்' வாசித்து கலங்கினேன். அதில் வரும் அருணாசலத்தின் கடிதம் இன்றைக்கும் ஆறுதல்தரும்; துன்பமான வேளையில் எடுத்து வாசிப்பேன். விஸ்ணுபுரத்தின் எழுத்துநடையும் காவியப் பாங்கும் தமிழிற்கு; புதிது பி.தொ.நி.குரலும், ஏழாவது மனிதனும் எனக்கு மிகவும் பிடித்தவை. மற்றவர்களுக்கு எப்படியோ தெரியாது. அடிக்கடி நான் ஜெயமோகனையும் சு.ரா.வையும் கூறுவதால் சிலர் கோபப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனது வீட்டில் வாடகைக்குக் குடியிருந்த பெண்ஒருவர் திடீரென வெளியேறிய வேளையில், நான் விஷ்ணுபுரத்தை வாசிக்கும்படி வற்புறுத்திய தால் அவர் வெளியேறியதாக நகைச்சுவை யாகக் கதையை கட்டிவிட்டார்கள். அவ்வளவுக்கு

எனக்கு ஜெயமோகனின் எழுத்துப் பிடிக்கும். ஆனால் சு.ரா. இருந்திருந்தால் ஈழப்பிரச்சினை தொடர்பில் ஜெ.மோ வின் கருத்தைக் கொண்டிருக்க மாட்டார்.

ஒரு படைப்பாளிக்கு கட்சி, தேசம், மொழி போன்றவை முக்கியப்பட்டால் அவன் இலக்கியத் தரத்தில் சிறிது குறைந்தே போவான். நான் உட்பட. நீங்கள் ஏதாவது ஒன்றுக்கு கட்டுப்பட்டீர்களோ அங்கே குறைவு வந்துவிடும். தளையசிங்கம் மகத்தானவர். ஆனால் இறுதியில் வந்து சர்வோதயத்தோடு இணையும்போது திடீரென இவர் யார் என்னை அங்கே விடுவதற்கு என வரும். ஆனால் சு.ரா. இலங்கையில் இந்தியன் ஆமியின் கொடுமையின் போது முதல்தடவையாக தனது பத்திரிகையில்தான் இந்தியன் ஆமியின் கொடுமைபற்றி கடிதம் என்றை பிரசுரித்தார். அவருடன் இருந்த ஒருவர் கூறினார், அவர் தனித்தவர் கட்சி வலுவோ வேறுபின்னணி களோ இல்லாதவர் பிடிப்பட்டிருந்தால் நொருக்கியிருப்பார்கள் என. அவர் தன்னை இந்தியனாகவோ, தமிழனாகவோ உணர்பவர் அல்ல. இலக்கியத்தோட்டம் பற்றி கூறுவீர்களா?

■ இலக்கியத்தோட்டம் பற்றி

இலக்கியம் தொடர்பாக நல்ல விடயங்கள் நடைபெற்றால் அதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதற்கு நான் பின்நிற்பதில்லை. அப்படித்தான் இலக்கியத் தோட்டமும்.

இலக்கியத்தோட்டம் அதுபற்றியும் பலபேர் பலதைச் சொல்வார்கள். வாழ்நாள் சாதனை விருது இவருக்கு கொடுக்கவில்லை அவருக்குக் கொடுக்கவில்லையென ஆனால் இயல் விருதுபெற்றவர்கள் தகுதி யற்றவர்கள் என்று யாரும் சொல்லமுடியாது.

இலக்கிய தோட்டம் இதுவரை செய்த பணிகள் தமிழுக்கு முக்கியமானவை. அதில் நானும் ஒரு தொண்டனாய் இருப்பதில்

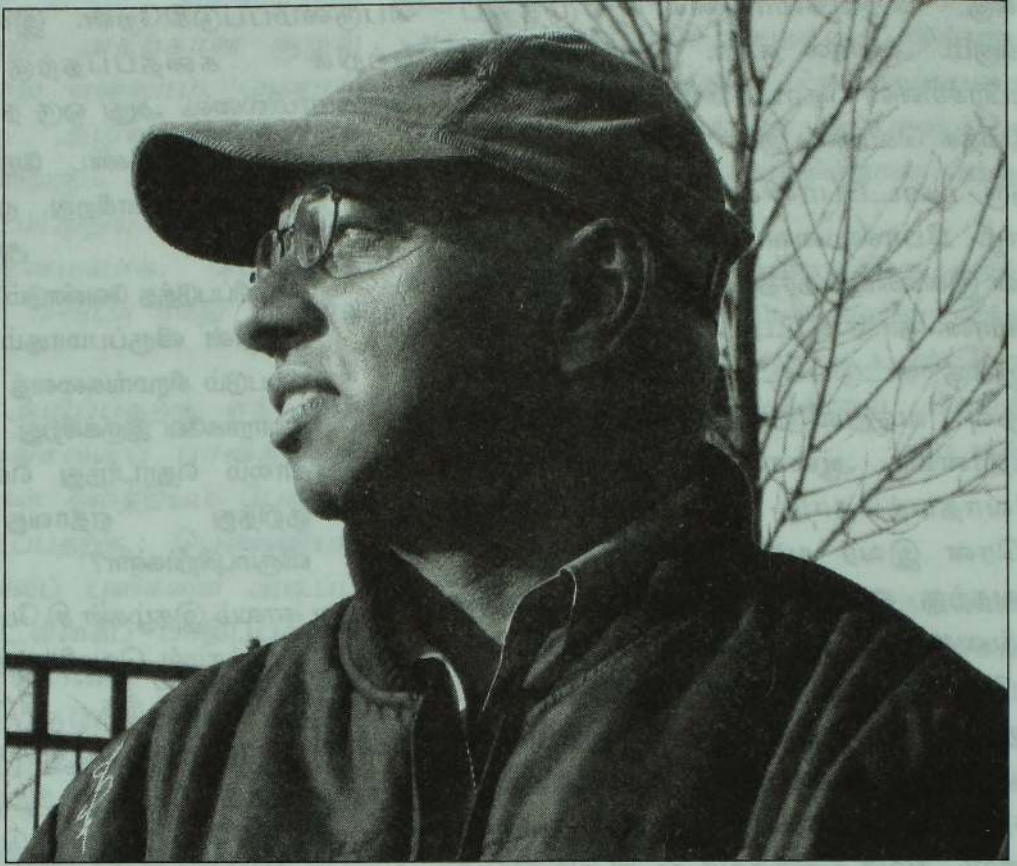
பெருமைப்படுகிறேன். இதைவிட அது பற்றிக் கதைப்பதற்கு எனக்கு அதிகாரமில்லை. அது ஒரு நல்ல முயற்சி.

■ இது ஒரு நீண்ட நேர்காணலாக இருக்கப் போகிறது. முழுமையாக ஒருவரின் ஆளுமையை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பது கூர் இதழின் விருப்பமாகும். அதனால் ஏற்படும் சிரமங்களைத் தாங்க அது தயாராகவே இருக்கிறது. காலம்பற்றி, காலம் தொடர்ந்து வெளிவருவது குறித்து ஏதாவது கூற விரும்புகிறீர்களா?

ஆறு காலம் இதழ்கள் சி.மோகனின் வயல் அச்சுக் கூடத்தால் வெளிவந்தன. திடீரென இந்தியாவில் நடந்த பிரச்சினையால் மோகனையும் தொடர்புகொள்ள முடியாத சூழல் வந்தது. இதழை நிறுத்தவேண்டிய நிலை. இங்கே வெளியிடுவதென்றால் மிகவும் செலவாகும். மகாகவி இதழ் ஆயத்தம் செய்துவிட்டிருந்தேன். வெளியிட முடியாத சூழலில்தான் ராம் சிவதாசன் முன்வந்தார்.

அவர் ஒரு வீடு விற்பனை முகவராக அறியப்பட்டாலும் இலக்கிய உலகில் அவரின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. 'யாழ் நூலை' வெளியிட்டமையும், தளையசிங்கத்தின் முழுப்படைபுகளையும் தொகுப்பாகக் கொண்டுவந்தமையும் மறக்கப்பட முடியாதன. அவர் அவற்றில் நடட்டமடைந்திருக்கலாம்; ஆனால் அவ்விரண்டு புத்தகங்களின் வெளியீடும் முக்கியமானவை. அவர் எனது நண்பரும் கூட. அப்பொழுது அவரே 'செல்வம் எனக்கு மைக்கு காசு தாருங்கள், நான்செய்து; தருகிறேன்' என்றார். நான் கைவிடவேண்டிய சூழலில் எனக்குக் கைதந்திருந்தார்.

பின்னர் ஜோர்ஜ்ஜிடம் ஒன்று செய்தேன். பின்னர் தேடகம் இளங்கோவிடம் ஒன்று

செய்தேன். இவ்வேளையில்தான் மாற்கு மாஸ்ரர் பற்றி ஒரு இதழ் வெளியிடுவதற்காக டிஜி கருணாவிடம் சென்று கதைத்தபோது, 'நான் எல்லா உதவியும் செய்து தருகிறேன். கொஞ்சம் காசு தாங்கோ' என்று அதை வெளியிட உதவி செய்தார். கருணா ஒரு நல்ல கலைஞன். மட்டுமில்லை. மாற்கு மாஸ்ரரின் மாணவனும், ஐயர் கூறுவார். அந்தக் காலம் இதழிலிருந்து அது வேறு ஒரு பக்கத்தை எடுக்கிறது என்று. அவ்விதழ் மிக முக்கியமானது. 2000ல் அச்சிறப்பிதழ் வெளிவந்தது. இன்றுவரை மாற்கு மாஸ்ரர் பற்றிய நல்ல ஒரு பதிவாக உள்ளது அது. புஜீன்பு இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் கனக்க கதைக்கலாம் பலபேருக்கு கடமைபட்டிருக்கிறேன் இது நீண்டு போகும்

இவ்வளவு வேலைப்பளுவில் சோர்வுகள் வரும்போது ஐயரையே யோசிப்பேன். அவர் எனக்கு ஒரு பெரிய பக்கபலம். எனக்கொரு முன்னோடி. அவரளவிற்கு

செயலாற்றமுடியாது. அவர் எதையும் எழுதவில்லை. ஆனால் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் அவரைக் கழித்துவிட்டு எதையும் காணமுடியாது. எனக்குப் பின்னால் இருந்து இயங்கும் ஒருவர் அவர். இங்கே நான் காலம் செய்வதற்கு எனக்கு உறுதுணையாக இருப்பவர் மகாலிங்கம். அவர் ஈழத்தில் 'பூரணி' என்ற சஞ்சிகையொன்றை நடத்தியிருந்தார். தளையசிங்கத்தின் பரம்பரையில் வந்தவர். இங்கு நடக்கும் விடயங்களில் எனக்கு அவரும் செழியனும் ஆத்ம பலம் ;குமார் மூர்த்தி இறந்து 8 வருடங்கள் முடிந்து விட்டது. கலை இலக்கியம் ஊடாகக் கிடைத்த ஒரு ஆத்மார்த்மமான நண்பர். தோன்றாத் துணையாய் என்னுடன் கூட நடப்பவர் என் குடும்பத்தையும் கஸ்ரப்படுத்தியிருக்குறேன் நான் எனது பெயரை இட்டாலும் இவர்கள்தான்; காலம் இதழ் மற்ற இலக்கிய வேலைகளில் பங்கேற்பவர்கள்.

நடராஜா முரளிதரன்

தேடும் என் தோழா

கூரியப் பந்தத்தைக்
கைகளால் பொத்தி
அணைத்து விட்டு
சந்திரனுக்கு ஒளியைப்
பாய்ச்சி விடும்
கைங்காரத்தில்
ஆழ்ந்து போயிருக்கும்
என் தோழா

நீ புனைவுக்காரன்
கூரியமான சந்திரனைப்
பிரவாகம் கொள்ள வைத்தது
உனது கவிதைகள்தான்
என்று கூறுவாய்

பாய்ந்து வந்த
கோடானுகோடி
கதிர் வெள்ளத்தின்
நதிமூலத்தை
அங்கீகரிக்க மறுத்த
கற்பனாவாதீ நீ

சாவுக் களங்களில்
கொள்ளிக் குடங்கள்
துளையுண்டு
தண்ணீர் கொட்டும்
வேளைகள்

வாய்க்கரிசி நிறைந்து
வழியும் கணங்கள்
நட்சத்திரங்கள்
எரிந்து வீழும்
பொழுதுகள்
எனது கனவுகளைக்
குலைத்து விடுகின்றன

எனவேதான்
நித்தியத்தைத்
தேடியலைய
என் ஆன்மா
மறுத்து விடுகின்றது

ஆழ்ந்து மோனித்து
கடைந்தெடுத்து
உன்னையும் காணாது
என்னையும் கண்டடையாது
இறுமாப்பில் பெருமிதம்
கொள்ளும் என் தோழா

யுகங்களாய்
தொடரும் தேடல்கள்
முற்றுப்புள்ளியைத் தேடி
முடிவிலி வரை
பயணம் புரிகின்றன

கடிகாரம் அமைதியாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது (2006)

அம்பை, சாரு நிவேதிதா, கருணாகரமூர்த்தி, சோபா சக்தி, சுகுமாரன், சுஜாதா, வெங்கட் சாமிநாதன் ஆகியவர்கள் இத் தொகுப்பில் பங்குபற்றிய இருபது பேரில் சிலர். தொகுப்பு உயிர்மை, தமிழ்நாடு வெளியீடு.

‘அமினாட்டா என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் தன் நண்பர்கள் பரிந்துரைப்பதை வாங்கிப் படிப்பதாகச் சொல்கிறார். ரோபையாஸ் யூல்ஃப் என்ற ஆங்கிலப் பேராசிரியரும் விமர்சனங்களைப் படிப்பதில்லை. நண்பர்கள் சொல்வதை வைத்தே புத்தகங்களைத் தெரிவு செய்கிறார். எனக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. எழுத்தாள நண்பர்கள் சிலரிடம் சமீபத்தில் அவர்களைக் கவர்ந்த புத்தகம் என்ன, அது ஏன் கவர்ந்தது என்று கேட்டு அவர்கள் பதிலைப் புத்தகமாகப் போட வேண்டும். இது எழுத்தாள மனங்களின் படிமமாகவும், ஒரு காலத்தின் பதிவாகவும் இருக்கும். உடனேயே என் திட்டத்தை செயற்படுத்தத் தொடங்கினேன்.’ - தொகுப்பின் கதையில் அ.முத்துலிங்கம்

என் தாத்தாவுக்கொரு குதிரை இருந்தது (2003)

செழியனின் ஒரே நாடக நூல். பெருங்கதையாடல், வேருக்குள் பெய்யும் மழை, என் தாத்தாவுக்கொரு குதிரை இருந்தது ஆகிய மூன்று நாடகங்களின் தொகுப்பு. இவரது கவிதைகள் ‘கடலை விட்டுப்போன மீன்குஞ்சுகள்’ என்ற தலைப்பில் காலம் வெளியீடாக 2007இல் வெளிவந்திருக்கிறது.

‘கனடா என்ற வெளிக்கு மட்டுமே பொருந்தக் கூடிய நாடகங்கள் என்று செழியனுடைய நாடகங்களைச் சொல்லிவிட முடியாது. தமிழ் அடையாளம் சார்ந்த வேறுவேறு பூகோள, அரசியல் வெளிகளுக்கும் அவருடைய நாடகங்கள் இணக்கப்படாடானவைதான்.’ கனவுக் குதிரையும் கதையின் சுமையும் என்ற தலைப்பிலான நூலின் முன்னுரையில் சேரன்

இன்னொன்று வெளி, எல்லாப் பக்கமும் வாசல், குழிக்குள்ளிருந்து மீள்வதாய்.., என்னை விசாரணைக்கு உட்படுத்துங்கள் ஆகிய நான்கு நாடகங்களின் தொகுப்பான பா.அ.ஜயகரனின் இந்நூல் ஓர் அகரம் வெளியீடாகும்.

'நாடகவெளியின் சிறு புள்ளியில் நின்றுகொண்டு வாழ்வின் வாக்குமூலங்களை கேட்டுப் பதிய முற்பட்ட போழ்தில் வெளிவந்தது 'எல்லாப் பக்கமும் வாசல்' என்ற நாடகம். நூலாடகத்தின் பதிவாளனாகவே எனது செய்கை இருப்பதை விரும்புகிறேன். நாடகத்தின் பாத்திரங்கள் தாமாக முன்வந்து பேசுகின்றன. அவற்றைக் கேட்டு நெகிழவும், துயருறவும், மகிழவும், பூரிக்கவும், சிந்திக்கவும் முடிகிறது. அப்போதுதான் பார்வையாளனைப் போன்றதான எனது நிலை நன்குணரப்படுகிறது.' நாடகாசிரியர் 'எல்லாப் பக்கமும் வாசல்' நாடகத்துக்கான முன்னுரையில்

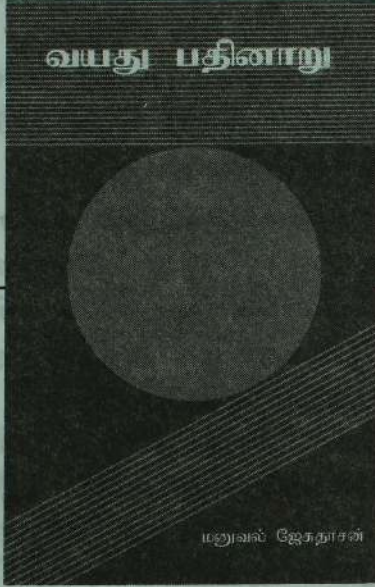
என்னை விசாரணைக்கு உட்படுத்துங்கள் (2005)

இருள் - யாழி (2008)

இருள்-யாழி கவிஞர் திருமாவளவனின் மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பு. இதற்கு முன்னர் 'பனிவயல் உழவு' 2000இலும், 'அஃதே பகல் அஃதே இரவு' 2002இலும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

'சிறிது காலம் முன்புவரை தமிழகத்தைச் சேர்ந்த விமர்சகர்களில் பெரும்பாலானோரும் தமிழ்க் கவிதையின் பரப்பைத் தமிழக எல்லைகளுக்குள் வரையறுத்து வைத்திருந்தனர். இன்று நிலைமை மாறிவருகிறது. தமிழகம், இந்தியா மட்டுமல்லாமல், இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர் மற்றும் ஈழத் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மேற்குலக நாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் தமிழ்க் கவிதைகளையும் உள்ளடக்கியே தமிழ்க் கவிதையின் போக்கு குறித்துப் பேசும் நிலை உருவாகிவருகிறது. திருமாவளவனின் கவிதைகளையும் உலகத் தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் வைத்தே அணுகவேண்டும்.' தொகுப்பின் பின்னிணைப்பில் ராஜமார்த்தாண்டன்

வயது பதினாறு (2007)

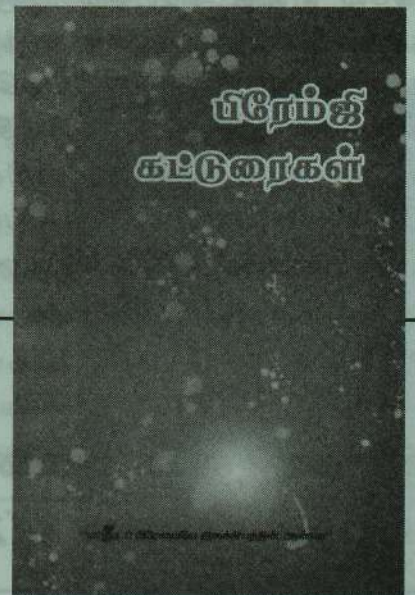
மனுவல் யேசுதாசனின் இரண்டாவது நூல். ஏற்கனவே 1999இல் இவரது '90 நாட்களுள்' என்ற இவரது நாவல் பிரசுரிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. சந்திப்பு, வயது பதினாறு, மருமகள், நம்ப முடியவில்லை, என் கண்மணி, முன்னாள் கணவன் மனைவி, நினைவெல்லாம், நிராகரிப்பு ஆகிய எட்டு கதைகளின் தொகுப்பு இது.

'இந்தச் சிறுகதைகளை நான் மதிப்பதற்கு காரணம் இருக்கிறது. அவற்றின் வாசிப்புத் தன்மை. இப்பொழுதெல்லாம் சிறுகதைகளை படிப்பதற்கு நிறைய பொறுமை வேண்டும். மடித்து மடித்து வசனங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும். ஆனால் இது நேரடியாக சொல்லப்பட்டு நவீனத்துக்குள் அகப்பட்டு நசிபடாத நல்ல படைப்பு. ஆகவே படிக்கும்போது ஒரு பயன் கிடைக்கிறது.' தொகுப்பின் அணிந்துரையில் அ.முத்துலிங்கம்

பிரேம்ஜி கட்டுரைகள் (2008)

நான்காவது பரிமாணத்தின் வெளியீடாக சென்ற ஆண்டு வெளிவந்திருக்கும் பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரத்தின் கட்டுரைகளினது தொகுப்பே பிரேம்ஜி கட்டுரைகள். மிகுந்த சிரமத்தின்பேரில் பழைய கட்டுரைகளைத் தேடியெடுத்து தொகுப்பாக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு காலத்தின் தரிசனமாக, வரலாற்றின் உரைகல்லாக இக்கட்டுரைகள் அமைந்திருக்கின்றன என்பது மிகையான கூற்றல்ல.

'இந்த நூலில் இடம்பெறும் கட்டுரைகள் கலை, இலக்கியம், சமூகம், அரசியல், சர்வதேசியம், தேசியம், தேசிய இனம் பற்றியவற்றில் எனது கருதுகோள்களையும் நிலைப்பாடுகளையும் திட்டவாட்டமாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இவை ஒரு அரை நூற்றாண்டுக் காலப் பகுதியை உள்ளடக்கியதாக விரிந்துசென்ற போதிலும் இக் கருதுகோள்களில் ஒரு முரண்பாடற்ற நிலைப்பாட்டையும், ஒரு இடையறாத தொடர்ச்சிப் போக்கையும் வாசகர்களால் கண்டுகொள்ள முடியும்.' நூலின் முன்னுரையில் பிரேம்ஜி

சலகவிதமான நூல் தயாரிப்பு

மற்றும் வழவமைப்பு வேலைகளுக்கு....

13, 10வது குறுக்குத் தெரு,
டிர்ஸ்ட்புரம்,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 024
போன் :0091-44-43540358

இலகவாக மோட்கேஜ்

கழனமான இலக்குகளையும் நாம் இலகவாக்குவோம்

Mortgages

- First Time Buyers
- Refinancing
- Renewal
- Self Employed
- Pre-Approval
- Bankruptcies
- Bad Credit
- Debt Consultant
- Non-verifiable Income
- New immigrant

Best Rates

We can get you a mortgage in most situations regardless of your circumstances. Where traditional financial institutions have given the answer "No," We routinely says "Yes" and gets you a product that suits your needs at an extremely competitive rate.

We Will

- Simplify the entire process of mortgage financing
- Save you money and time
- Get you the most competitive rates
- Offer you the widest selection of mortgage options including variable rate, fixed rate, capped variable rate, step, secured lines etc. for all situations including self-employed, no down payment ....
- Counsel you on credit and mortgage qualifications
- Provide maximum flexibility in financing choices
- Assist you every step of the way

VERICO TMP

Siva Ratnasingam

Lic: M08002133
Brokerage # 11156

SENIOR MORTGAGE CONSULTANT

2005,2006,2007,2008 Diamond Award Winner

416.520.1214

நாவுகலை

மீட்டிங் டிஸ்கஸ்

...கூடுதலான பிழைப்புகள் மற்றும்

செய்தல்
நாடு

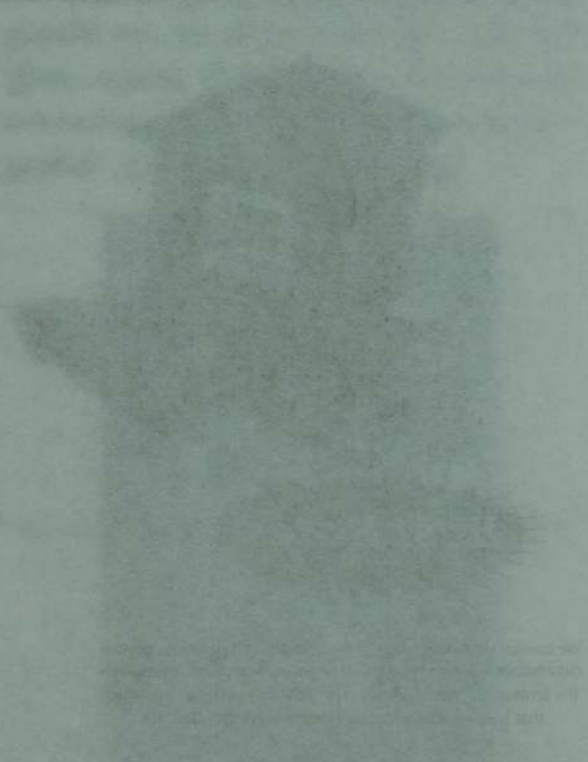

வாழ்வு பதிவேடு (2007)

செய்தல்

தமிழ்நாடு கலாசாலை

மீட்டிங் டிஸ்கஸ்
செய்தல் பதிவேடு
தமிழ்நாடு கலாசாலை

தமிழ்நாடு கலாசாலை
தமிழ்நாடு கலாசாலை

www.inayam.net

வினாயம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம்	கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம்	கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம்	கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம் கல்வி நிறுவனம்
---	--	--	--

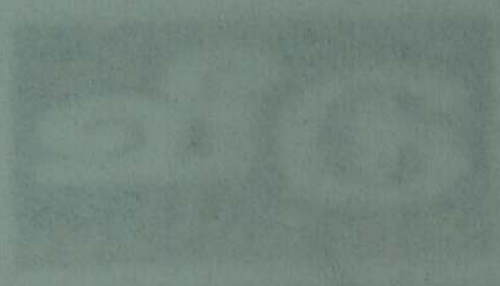
வினாயம்

416-400-6406

வினாயம் பத்திரிகையை ஆர்வமுடன் வாசிக்கவும். வினாயம் பத்திரிகை
 பல புதிய பத்திரிகள், தகவல்கள்,
 30க்கு மேற்பட்ட நடிகைகள்
 புதிய வடிவமைப்பு

416-400-6406
 inayam@inayam.net

www.inayam.net

கலை விழாக்கள்
எழுச்சி நிகழ்வுகள்
ஊர்ச்சங்க ஒன்றுகூடல்கள்
திருவிழாக்கள்
கொண்டாட்டங்கள்
நடன, நாடக, கிசை
விழாக்கள்
குடும்ப நிகழ்வுகள்
மழைசே சடங்கு நிகழ்வுகள்
எதவானாலும்,
இணையம் .net மூலமாகத்
தெரியப்படுத்துங்கள்.

உங்களுக்கு அணுகலாக
கிடம், காலம், நேரங்களில்
ஏனைய நிகழ்வுகள்
திட்டமிடப்பட்டுள்ளனவா
என்பதை முன்கூட்டியே
அறிந்துகொண்டு உங்கள்
நிகழ்வுகளை நிர்ணயித்துக்
கொள்ளுங்கள்.

முன்கூட்டியே *inayam.net*
கிம்
பதிவு செய்துகொள்வதன்
மூலம் ஏனைய நிகழ்வுகளை
பேட்டிகள் உருவாக்குவதைத்
தவிர்த்திக் கொள்ளுங்கள்.

உங்கள் நிகழ்வுகள்
திருந்திராமக நடந்தேறவதற்கு
பங்குபெறும் மக்களின்
அணுகலம் முக்கியமானது.
கிதைக் கருத்திற் கொண்டு
உருவாக்கப்பட்ட
ஒருங்கிணைப்புத் தளமே
inayam.net
மூலநி செய்பவர்கள்!

முற்றிலும் கிலவசம்

inayam

416•400•6406

வீடு பத்திரிகையை அண்மையில் வாசித்திருக்கிறீர்களா?
பல புதிய பகுதிகள், தகவல்கள்,
30க்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள்
புதிய வடிவமைப்பு

416-400-6406

thaiveedu@gmail.com

	<p>சுமான் என் லனி கடன் செய்து கொடுப்பதே!</p>	 <p>CENTUM Optima Mortgage Inc. Lic# 10894</p>	<p>Das Narayanasamy <small>AMSP</small> Lic# M08007147 Mortgage Broker</p>	<p>Cell: 416-543-6614 Tel: 905-470-2845 Fax: 905-470-2219 E-mail: das@centumoptima.com Website: centumoptima.com</p>
--	--	--	---	---

